

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 76 - Kralovsky
gambit.pdb

PDB Name: Mark Stone 76
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PETR MACEK

KRÁLOVSKÝ GAMBIT

Mark Stone

Královský gambit

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových androidů byl i Ray.

1.

Kaskády masivního skalního hřebenu se v načervenalých paprscích odpoledních sluncí třpytily čerstvě napadaným sněhem. Měkký, bílý prašan tvořil na vrcholcích Mount Evans návěje, které mezi kmeny vzrostlých borovic vypadaly jako cukrové homole.

Rídký vzduch byl v několikatisícové nadmořské výšce této planety cítit exotickou vůní něčeho, co turistům připomínalo vanilku a nutilo je neustále se sem vracet. A když si chtěl někdo opravdu dobře zalyžovat a zároveň poškádlit adrenalinové kališky, vrátil se sem rád. Málokteré místo v Unii mu mohlo nabídnout vhodnější prostředí. Byl to zkrátka zimní turistický ráj a balzám na nervy zazobaných snobů.

Také Mark Stone tu byl na dovolené.

Jednou z výhod jeho často nedobrovolného členství ve správních radách různých Elsiných podniků byla štedrá výplatní páska, a tím nevyhnutelně spojený nedostatek finančních starostí. Tera Paradisa však poskytovala mnohem víc lákadel než sladký opojný ozon a eldorádo pro příznivce extrémního lyžování. Byla oblíbenou prázdninovou destinací mezi obyvateli Zemské Unie kvůli všeobecně panujícímu klidu a míru, byla na hony daleko od hraničních válek, rebelujících planet vnitřního prstence i planet pod přímou správou SDPP.

A přesně to teď Stone potřeboval.

Spokojeně se nadechl a přešel pohledem zasněžené špičky velikánů. Lyže stvořené svými elegantními křivkami pro ty nejpříkrější svahy se na sjezd nemohly těšit víc než on. Vymotal se ze stínu stromů a postavil se na začátek té nejnáročnější sjezdovky. Kromě něj tu nebylo ani živáčka, všichni ostatní měli pud sebezáchovy zřejmě v pořádku. Dobře jim tak.

Mark zapíchl hůlky do hlubokého sněhu, sundal si rukavice a shodil lyže z ramen. Je čas ukázat jim tu pravou jízdu, pomyslel si s pohledem do údolí a začal si upevňovat boty do vázání. Když už měl lyže upravené a byl připravený na cestu, zaslechl nad hlavou slabé vrčení.

Vzhlédl a spatřil, jak k němu míří malý roztomilý model letadélka.

Byl by se usmál, kdyby to v tomto mrazivém prostředí nepůsobilo nepatřičně. Vrtulka dětského modelu pracně bafala a zabírala do vzduchu, protože stroječek měl na podvozku připevněnou vysílačku.

S posledními silami letadlo doletělo na několik metrů k Markovi, ale pak motor vypověděl službu. Hračka spadla na zem k jeho nohám a zabořila se čumákem do sněhu.

Z vysílačky se ozval vyzváněcí tón.

Stone se zamračil. Shýbl se, vyhrabal přístroj ze sněhu a vytáhl ho zpět na světlo boží. Vysílačka neúnavně bzučela a dožadovala se pozornosti.

Rozhlédl se, odkud by dálkově řízené letadélko mohlo přiletět, jenže v téhle pustině neměl šanci. Jen na jedné ze vzdálených skalních špiček na okamžik zahlédl odlesk něčeho třpytivého, ale to mohlo být cokoliv.

Zvědavost zvítězila. Stiskl tlačítko, přiložil si vysílačku k uchu a ohlásil se.

„Ano?“

„Dobré odpoledne, pane Stone,“ ozval se z reproduktoru suchý zlověstný hlas.

„Vy?“

„Jistě musíte být rád, že zprávy o mé smrti byly poněkud předčasné.“

„Plesám blahem. Co chcete?“

„Racionální, jako vždy,“ nenechal se známý baryton rozhodit Markovou přímočarostí. „Dobrá, ať je po vašem urychlíme to. Slovy klasika: pomsta je pokrm, který je nejlepší vychutnávat za studena,“ svěřil se se svými záměry a neodpustil si temný dodatek. „A tady na horách je velká zima.“

„Ale ne. Už zase?“

„Jsou věci, které nikdy neomrzí.“

„Aha,“ odtušil Stone. „A tu o tom perníkovým mužičkovi znáte?“

„Ne, obávám se, že tu neznám.“

„Tak vám to řeknu jinak. Nebudu s vámi hrát ty vaše pomatené hry!“

„Na to mám jedinou radu, kapitáne,“ zasmál se. „Uťkejte!“

V tu chvíli se na horizontu v dálce něco zalesklo, pak podruhé a potřetí, a na nebi se objevil proužek dýmu. To nebylo nic, co by Markovi mohlo nahnat strach, ale proužek se rychle blížil. A čím blíže se dostával, tím bylo jasnější, že není sám. Bylo to osm jednotlivých proužků šedého kouře, které následovaly za střelami typu vzduch-země.

Nebezpečné mršky. Obzvláště pro osamocené a neozbrojené lyžaře.

„Jsou naváděné lidským teplem,“ prozradil volající. „Čím rychleji budete prchat, tím snadněji vás zaměří. Mistrovská technologie, že?“

Na další konverzaci už Mark nečekal. Odhodil vysílačku do sněhu a odpíchl se hůlkami přímo k nejstrmějšímu svahu.

Na cestu ho vyprovázel reproduktorem zkreslený, ale výbušný smích jeho vracející se Nemesis.

Dovolená skončila dřív, než začala.

Zledovatělý povrch sjezdovky dovolil Markovi v poměrně krátké době vyvinout solidní rychlost, ale terén kopírující smečka raket se nebezpečně přibližovala.

Sbalený do klubíčka si svištěl dolů po srázu a jeho mozek stejně rychle zvažoval všechny možnosti. Moc jich nebylo.

Ve chvíli, kdy mu první dva z osmi projektilů začaly dýchat na záda, ho zachránilo jen štěstí.

Červeným praporkem označený hrbolek vyčnívající ze skály uprostřed dráhy měl méně zkušené varovat před přírodním skokanským můstkem. Ne tak Marka, pro něhož červená barva znamenala prakticky totéž co pro býka v koridě. Dnes mu měla prodloužit život.

Navedl lyže přímo doprostřed skalnaté vyvěliny a odhodil hůlky.

Rakety dosáhly průsečíku drah všech tří pohybujících se objektů právě ve chvíli, kdy Marka neviditelná síla odstředivosti vyhodila do vzduchu. Po vzoru olympijských hrdinů udělal kapitán SDPP nad zemí trojitě salto s pěti vruty a tlaková vlna pod ním se srazivších explodujících raket mu dovolila prodloužit přemet ještě o vrut šestý a sedmý. Dopad byl bolestivý, ale smrt by byla určitě o něco horší.

Takhle Stoneovi pouze mocně křuplo v kolenou a zmírnit dopad nepomohly ani hůlky, válející se touto dobou ve sněhu někde daleko za ním. Mark udržel rovnováhu pomocí rukou a na další cestu se vydal šusem.

Další naději před teď už jen šestičlennou smrtící klakou mu mohl poskytnout les. Stromy vzrostlého borovicového remízku lemovaly sjezdovku v intervalech několikakilometrových houštin, a právě do nich Stone vjel.

Nedbal na nepříjemně švihající větve jehličnanů a kličkoval mezi jejich kmeny s urputností kamzíka. Pro rakety dřeviny představovaly problém, se kterým se přes svoji sofistikovanost tak hbitě vyrovnat nedokázaly.

Na řadu přišla hrubá síla. Vepředu letící střela konečně narazila do jednoho z kmenů a rozmetala ho na tisíce drobných třísek, které se rozletěly do okolí. Po několika metrech si se stejným výsledkem poradila další raketa s celým remízem.

Ohnivou katarzi prudce přerušené poděšené kvikání Markovi prozradilo, že ta veverka už to asi nerozhodí.

Zbývaly čtyři.

Mark se po nich ohlédl. V blízkosti, z jaké se po něm střely natahovaly, mohl vidět vlasové sváry na jejich trupu a označení výrobce.

Stromy už ale víc nepomohly. Hájek končil a vydal Stonea zpět holým svahům hor. Jako by se les rozhodl pomstít za to, že do tohoto klidného hájemství Mark zavlekl násilí, nastražil mu do cesty kořen.

Nebyl to kořen bludný, jen nepatrně vyčuhující, a o to zákeřnější.

Levá lyže se o něj při střemhlavé jízdě zachytila, vyvrála se mu z vázání a odsoudila svoji pravou kolegyni k dráze sólistky. Lze říct, že k Markově chvátce ho ani tohle příliš nezpomalilo. Prostě jen zavrával, změnil postoj a zaujal snowboardistickou pózu a frajersky frčel dál.

Bylo to ale jen oddalování nevyhnutelného.

Když se letmo ohlédl přes rameno, uvědomil si, že tímto tempem ho rakety dostihnou dřív, než je stihne svými kličkami zlikvidovat nebo dorazit do údolí.

Jestli chtěl přežít, musel něco udělat.

Rychle prohrábl kapsy svoji značkové termobundy a v jedné z nich nahmatal malou plechovou krabičku s nouzovým vybavením pro pobyt v horách. Nikdy bez ní nevycházel, když šel sám lyžovat do pustiny.

Standardní součástí těchto „křtů“ byla samozřejmě i světlice. Byl div, že si na to Mark nevzpomněl dřív. Teď, když ji nahmatal, mu to vlilo do žil trochu naděje. Zatímco manévroval po srázu a umiňoval si, že jestli se z tohohle dostane vcelku, tak už se nikdy nebude věnovat extrémním zimním kratochvilám a adrenalin bude doplňovat pouze hrou šachů s profesorem Gonzalesem, vyňal z krabičky jednu signalizační světlici.

Zmrzlé prsty sice volaly po rukavicích, ale nebyl čas dopřát jim pohodlí.

Smrt měl za krkem.

Za jízdy se k raketám lehce natočil a okamžik jim čelil tvrdým pohledem. Nezastavilo je to, ale Mark těch několik sekund stejně věnoval spíš pozorování horizontu, odkud lovci přicházeli. Stále nikoho neviděl, a přitom by tak rád pohlédl nepříteli do jeho ocelově studených očí. S hněvivým výkřikem, který mu stejně od úst vyrval vítr, vystřelil.

Červená světlice svůj úkol splnila, jak nejlépe uměla. Vyletěla naproti svým technologicky dokonalejším bratříčkům a zazářila jim přímo před nosem. Teplo vydávané její hlavicí splnilo účel a odvedlo čtyřčlennou smečku ze stopy kořisti.

Jako jedna změnila střely prudce svoji cestu a slétly se k světelnému ohňostroji nad sněhovým polštářem.

Tam konečně došly smyslu své existence a hromadně explodovaly. Mark smykem zastavil svoji lyži a se zadostiučiněním pozoroval, jak se z prskajícího ohnivého kotouče oddělují prskavkovité gejzíry.

Po chvíli bylo po všem a připomínkou perných chvil se Markovi stala jen hromádka zčernalého hořícího šrotu v důlku roztátého sněhu.

Do nastalého ticha tetelícího se v pocitu vítězství hory zaduněly v odpověď a Stone si s hrůzou uvědomil, že už měl v životě i lepší nápady. Země pod nohama se mu najednou začala chvět. Na obzoru nad ním se objevila obří sněhová

tsunami a řítila se mu přímo v ústřety.

Proti lavině neměl šanci.

Rozhlédl se, ale široko daleko nebylo místo, kam by se mohl schovat. Stromy před ním se pod tlakem lámaly jako třísky a údolí bylo sice na dohled, ale pořád daleko jako život sám. Za několik vteřin bezbranného agenta SDPP smetla živelná sněhová vlna a ještě chvíli se s ním valila po úbočí Mount Evans. Teprve po několika dalších kilometrech se zastavila, ale když se vířící sních usadil, po Stoneovi na něm už nebylo ani stopy.

„Sbohem, kapitáne Stone,“ řekl nostalgicky muž stojící na jednom z horských vrcholků a odložil dalekohled. Pak si upravil svoji sněhobilou ušanku, naposledy se nadýchl vanilky a nastoupil do vrtulníku.

Jeho zlaté rolexky ukazovaly ten správný čas.

2.

Tělo na čerstvě povlečeném lůžku nadnášelo sanitární pokrývku rytnickým zdvíháním lehce ochlupeného hrudního koše, kolem jehož levé bradavky byl rozestaven celý šik přísavek. Z nich se stahovaly svazky jemných drátů přímo do obludně vypadajícího přístroje, jehož jediným viditelným účelem bylo pravidelně, ale o to více efektně zapípání.

„Podle mne je už všechno v pořádku,“ odvrátil se od přistaveného monitoru muž v doktorském plášti a začal sondy odlepovat.

„Vidíte, a já myslel, že je to moje poslední hodinka.“

„Kdepak, generále,“ usmál se dobrácky lékař. „Vy máte tuhý kořínek.“

Khov shodil své masité nohy z postele a zaplul do připravených trepek.

„To jsem rád. To víte, nemůžu si dovolit být nějak vážně nemocný. Služba má teď mnoho povinností, které si vyžadují můj osobní dohled.“

Doktor Hochstapler se vědoucně usmál. Znal tenhle komplex. Měli ho většinou lidé, kteří si nedokázali představit život bez svého milovaného povolání a schovávali se za to, že jejich práce naopak potřebuje je.

„Tak to prr, generále,“ usměnil Khova. „Svoji sekretářku jste tím srdečným záchvatem pěkně vyděsil. Měl byste se nejméně několik dní šetřit.“

„Zlatá Peggy,“ povzdychl si generál a odporoučel se za paraván u okna, aby se převlékl. „Měl jste vidět, jak byla bledá. Ta snad měla infarkt taky.“

Tato elegantní odpověď dala doktorovi dostatečně najevo, že apel na to, aby se generál šetřil, má stejný účinek jako házení hrachu na zeď, a tak jen s povzdychem vyplnil hlášení pro centrální ministerstvo.

„Ještě vám musím odebrat krev,“ křikl při psaní, „tak si neberte sako!“

Khov za zástěnou něco nespokojeně zabručel, ale když se vynořil ven, měl skutečně sako obleku přehozené přes ruku.

„Říkal jste, že jsem OK!“

„Teď ano,“ souhlasil Hochstapler a natáhl se pro injekční stříkačku. „Ale nechceme zanedbat něco, co by vás později odtrhlo od práce, že?“

Generál poslušně natáhl ruku a vyhrnul si rukáv košile ze svého zavalitého předloktí. Velitel SDPP byl veliký muž nejen poměrem moci, jakou vládl.

„Jak dlouho už máte tyhle problémy?“ zeptal se doktor, zatímco soustředěně zabodl jehlu do žíly. Zaznamenal při tom, že překvapivou část Khovova objemu netvoří tuk, jak by si na první pohled pomyslel, ale svaly.

„Ani nevím,“ odsekl generál neurčitě a zamračil se. „Proč se ptáte?“

„No, vaše sekretářka naznačila, že se poslední dobou necítíte dobře.“

„Je pravda, že v posledních měsících je práce víc. Ta rekuperace Caldoru a...“

„Takže tak dva měsíce?“

„Asi,“ připustil Khov neochotně. „Ale teď už to bude lepší. Pro zbytek dne si dám volno. Zavolám Peggy, ať přesune všechny schůzky na zítřek.“

Hochstapler zdvihl významně obočí a nepravdělně si zaťukal na hrud'

„No dobrá,“ vzdychl Khov. „Tak teda na pondělí. Spokojený?“

„Budu muset,“ vytáhl doktor jehlu z žíly a očistil ránu. „Tohle si tam chvilku držte a stiskněte to, ať nemáte modřinu,“ podal mu tampon. „Tak, to je všechno, generále, a při vši účtě, doufám, že vás hned tak neuvidím!“

„Nápodobně.“

Doktor počkal, až za sebou jeho klient praskne dveřmi, a teprve pak odnesl stříkačku s odebranou krví k laboratornímu stolu. Odstranil kryt injekce a většinu krve přelil do zkumavky. Tu pečlivě zapečetil, označil jménem, číslem sociálního pojištění pacienta a adresou Státního medicínského ústavu profesora Gonzalese a vložil do potrubní pošty.

Ve stříkačce ale stále několik kapek karmínově rudé husté tekutiny zbylo. Hochstapler si spokojeně olízl rty a vytočil na videofonu tajné číslo.

* * *

Jakkoliv by to na sobě nedal nikdy znát, po odchodu z ordinace toho namyšleného doktora se Khovovi ulevilo. Srdce měl stále jako zvon. Bylo však pravdou, že poslední dobou mu opravdu nebylo dobře, a začínal se bát nejhoršího. Už mu ani nepomáhala ta medicína, kterou mu Peggy každý den podle svého osvědčeného receptu na dodání energie s láskou připravovala. Musí zvolnit, v tom měl ten doktůrek pravdu.

Generálovu myšlenkovou renesanci přerušil hvizd náramkových hodinek.

„Slyším,“ aktivoval Khov hlasem jejich display a podezřívavě se podíval do vystrašených očí strážkyně své kanceláře.

„Co se stalo, Peggy?“

„Volala slečna Swensonová,“ zamrkala sekretářka skrz skla svých tlustých dioptrických brýlí a zpoza nemoderních obrouček se jí vyvalily slzy. „Mark měl na Paradise vážnou nehodu. Nevědí, jestli to vůbec přežije.“

Khov okamžitě zapomněl na předsevzetí, že se bude šetřit, a rozběhl se nemocniční chodbou plnou pochrchlávajících lidí k východu.

* * *

Chodby nemocničního komplexu Paradise City naopak zely prázdnotou. Sem lidé většinou nejezdili stonat. Na těch pár zlomenin a vyvrtnutých kotníků většinou stačily místní ambulance a do hlavního města planety se sjížděly jen ty nejvážnější případy.

Málokterému se ale dostalo pozornosti těch nejvyšších míst a vládních kruhů. Na stav pacienta 1701-F se dotazoval i telegram z převážně oválné kanceláře prezidenta Cliftona, a tak se sestra v recepci ani nemusela koukat do záznamů v počítači, aby toho mohutného plešatého pána s mongolskými rysy a tlustými rty nasměrovala ke správnému pokoji. Generál s těžkým srdcem kráčel dlouhou chodbou a chystal se na nejhorší. Nic ho však nemohlo připravit na pohled, jaký se mu po vstupu do pokoje naskytl.

Po návratu ze žádné z misí neviděl svého agenta v zuboženějším stavu.

Mark ležel v bezvědomí na lůžku za skleněnou přepážkou, oddělující návštěvní část pokoje od té antiseptické. Vypadal jako pavouk, který číhá na svoji oběť uprostřed sítě. Jenže tenhle pavouk byl polomrtvý a síť tvořila pavučina hadiček a kabelů, dodávajících mu do těla živiny udržující ho při životě. Na obličej měl připevněnou kyslíkovou masku, a i přes ni bylo vidět, jak má bledou a promrzlou pleť.

Na židličce před přepážkou seděla Elsa, s hlavou složenou v dlaních.

Když Khov vešel, trhla sebou a s leknutím zdvihla hlavu. Po spatření jeho monstrózní postavy se jí však ve strhaných a unavených rysech objevila úleva.

„Generále!“ vyskočila a přiběhla k němu. „Jsem tak ráda, že jste tady!“

„Co se stalo, děvče?“ objal ji a otcovsky přivinul. „Jak je Markovi?“

Elsa zavzlykala, potáhla nosem a otřela si hřbetem ruky už tak rozmazané stíny. Raději si celý obličej otřela kapesníkem, malovat se nemělo cenu.

„Odpoledne si vyrazil do hor zalyžovat,“ řekla mezi posmrkáváním na jeho sudovité hrudi. „Chtěl, abych jela do Mount Evans s ním, ale volali mi z podniku a musela jsem řešit nějaké problémy...“

Generál vyndal z kapsy kapesník a nahradil jím klopku svého saka.

„Jel tedy sám. Stejně chtěl lyžovat až u vrcholků, a na to se já necítím,“ pokračovala Elsa. „A pak mi volali, že měl nehodu. Zavalila ho lavina.“

„Jak to, že ho nikdo nevaroval? Vždyť mají meteorologické satelity!“

„Starosta vesnice na úpatí říkal, že tu lavinu způsobilo nějaké hřmění. Nedalo se to předvídat. Místní lidé prý slyšeli krátce předtím v horách rány.“

„Vědí, od čeho pocházely?“

„Ne. Lavina se valila několik kilometrů a smetla všechno, co jí přišlo do cesty.“

„To měl štěstí, že ho vůbec našli,“ zachmuřil se generál a podíval se přes sklo na zuboženého přítele. „Jak dlouho byl pohřbený pod sněhem?“

„Několik hodin.“ Elsa se musela opět posadit, nohy jí vypovídaly službu. „Mark byl pohotový a vystřelil krátce předtím, než ho to zavalilo, světlici. Záchranáři se ho vydali hledat hned jak se sníh usadil.“

Mark dál klidně, bez hnutí ležel na lůžku a přístroje mu dodávaly do plic vzduch. Jeho mozek teď sice nepracoval naplno, dlouhá odluka od vzduchu ho poslala do hajan, ale žil. Prozrazoval to však jen biomonitor nad jeho hlavou.

„Co říkají doktoři?“ zeptal se po chvilce mlčení Khov. Měl sevřené hrdlo a bál se odpovědi, ale tu otázku položit musel.

„Kdy se probere z komatu?“

„Nikdo mi to nechce říct,“ zavřela Elsa oči a těžce polkla. „To je na tom to nejhorší. Nikdo neví, jak vážně je mozek poškozený, a nedá se prý dělat nic jiného než čekat.“

Generál přikývl. Něco podobného očekával, něčeho podobného se bál.

„Počkáme,“ řekl nakonec smířeně. „Přinejmenším mu to všichni dlužíme.“

3.

Výtah se zastavil v jednom z nejvyšších pater luxusního mrakodrapu v samém středu města a vypustil ze svých červeným plyšem polstrovaných útroh jediného pasažéra. Muž s kaštanovými vlasy se obezřetně rozhlédl, jestli ho někdo nesleduje, a svižnou chůzí přešel chodbou k apartmánu, na jehož dveřích byla jednoduchá tabulka se jménem partaje.

Otevřel si pomocí kreditní karty, vešel do Stoneova bytu a rozsvítil. Světlo bodových halogenových lamp ozářilo drahý interiér bytu, který poměrně nedávno prošel zevrubnou, bohužel nucenou rekonstrukcí.

Žena, která tu na něj čekala, si musela zastínit své krásné tklivé oči.

„Elso,“ vykřikl Ray, „proč tu čekáš potmě!“

„Lépe se mi tak přemýšlí,“ pokrčila Markova přítelkyně smutně rameny a třesoucí se rukou si zapálila cigaretu. „Taky lépe cítím jeho vůni a představuji si, že je tu se mnou,“ obsáhla gestem pokoj. „Ale není.“

Ray za sebou zavřel dveře. „Jak je mu?“ zeptal se tiše.

„Pořád stejně,“ pokrčila rameny. „Za celou tu dobu se ani sám nepohnul. Jsou u něj ti nejlepší doktoři celé Unie a všichni říkají to samé. Možná...“

„Jsou to jenom dva týdny,“ pokusil se ji ukonejšit, protože viděl, jak se jí začíná třást brada. „Vždyť říkali, že to může trvat několik týdnů.“

„Nebo několik let,“ opravila ho s pláčem na krajíčku. „Bože, jsou to ty nejdelší týdny, jaké jsem kdy prožila! Nemůžu jíst, spát, ani pracovat...“

„Přesto vypadáš dobře.“

„Lichotníku,“ ovládla se bohatá průmyslnice. „A co teď děláš ty?“

„Slíbil jsem generálovi, že ho nenechám ve štychu. Stejně se potřebuju nějak zabavit, když tu Mark... když je... postavený mimo službu,“ vyhnul se android ožehavému tématu. „Vzal jsem si na starost čerstvé nováčky z Akademie SDPP a dělám jim něco jako instruktora.“

„Nedokážu si tě představit jako učitele,“ ušklíbla se. „Profesor Ray...“

„Proč ses vlastně chtěla setkat?“ zamyslel se najednou Ray a zamračil se. „Myslel jsem, že zůstáváš na Paradise, dokud se Mark neprobere?“

„Stavila jsem se tu jen pro pár věcí a... chtěla jsem tě o něco poprosit.“

„O cokoliv.“

Elsa Swensonová přimhouřila oči a dlouze potáhla ze své cigarety.

Nikdy předtím nekouřila, ale stres, napětí a obavy o život jejího milence ji k této nectnosti přinutily. V Markově bytě popelníky nebyly, a tak popel odklepla do prázdné květinové vázy. To, o co se chystala androida požádat, přesahovalo jeho naprogramování, ale doufala, že lojalita, kterou si u něj Stone vysloužil, mu pomůže program překonat.

„Nebyla to nehoda,“ řekla nakonec. „Myslím, že to byl pokus o atentát.“

„Cože?“

„Ta lavina byla spuštěná uměle,“ upřesnila. „Někdo se pokusil Marka zabít a málem se mu to povedlo. Sakra, možná se mu to opravdu povedlo!“

„Proč si to myslíš?“

„To hřmění, které lidé dole v údolí slyšeli, bylo pravděpodobně od nějakých explozí. A místní vyšetřovatelé přišli ha to, že Mark tu světlici vystřelil ještě předtím, než začala lavina padat. Potřeboval pomoc!“

„Říkala jsi to generálovi?“

„Ano, volala jsem mu z Paradise,“ kývla. „SDPP s tím nemůže nic dělat, ani Vesmírná policie. Je to zcela v pravomoci té neschopné místní policie!“ Vrátila se ke stolu, kde seděla, když Ray přišel, a postavila na něj svoji kabelku. Z ní vyndala něco kovového, zabaleného v červeném šátku.

„Tohle našli o kousek výš po srážu,“ podala mu to. „Je to střep z rakety.“

„Jak jsi se k tomu dostala?“

„Jak jsem řekla, nekládám příliš důvěry ve schopnosti jejich ochránců pořádku,“ mávla nad tím rukou. „Jsou to všechno tlustí tatíkové, kteří vyřeší maximálně krádež lyží. Neobstojí proti někomu, koho vycvičil mistr.“

„Tys jim to ukradla?“

„Půjčila jsem si to.“

„Proč?“

„Oni tvrdí, že je to pozůstatek Markovy světlice. Já si to nemyslím.“

Ray rozbil šátek a vytáhl na světlo oblý šedý úlomek z nějaké slitiny. Jako zkušenému odborníkovi mu bylo hned jasné, že se o světlici nejedná ani náhodou, a rozbořem slitiny rentgenovým zrakem si to jen ověřil.

„Máš pravdu,“ potvrdil Else. „Ale kdo mohl po Markovi střílet z raketometu?“

To už měla taky promyšlené. „Kdokoliv od admirála Neumanna a účetních Služby až po stovky obyvatelů Nápravného zařízení na Proxima Alcatraz,“ vzdychla. „Mark má nepřátele všude, kam se podívá.“

„Touché,“ zasmál se android. „Co s tím budeme dělat?“

„Jak řekl generál, oficiálně nemůžeme dělat nic. Proto jsem tady.“

Android se zamyslel a váhavě odložil předmět doličný zpět na stůl.

„Chci, abys zjistil, kdo to Markovi udělal,“ řekla. „Jsi jediný, kdo to může udělat a kdo má šanci zjistit pravdu. Ten zabiják je někde tam venku, a já se nechci dočkat okamžiku, kdy zjistí, že jeho pokus byl zatím neúspěšný a přijde bezbranného Marka dodělat. Uděláš to pro něj?“

* * *

„Vaším úkolem bude standardní pozorovací mise na planetě Everwood,“ ukázal generál Khov na světlý bod v holoprojekci a otočil se k nováčkům. „Bude to ta nejrutinnější výprava, jakých prožijete při své práci ve Službě stovky. Budete postupovat přesně podle předepsané procedury a nevychýlíte se z ní ani o píď, je vám to všem doufám jasné?“

„Ano, pane,“ odpověděli sborem. „Jasně!“

„Obyvatelstvo Everwoodu je na primitivní úrovni,“ pokračoval generál. „Žijí ve skupinách různě rozmístěných po centrálním kontinentu. Při naší poslední návštěvě na planetě před padesáti lety byli teprve před vynálezem antiperspirantu. Není pravděpodobné očekávat velký pokrok.“

V posluchárně SDPP bylo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout i špendlík, kdyby byl někdo tak troufalý a upustil ho. Na dychtivých tvářích osmi nováčků se ale zračilo jen očekávání z první vzrušující mise. Nad hlavami se najednou snaživě zatřepetala drobná ručka hlásící se o slovo. Patřila drobné dívce s vlasy černými jako uhel.

„Ano, praporčíku?“ vyvolal ji Khov. „Nerozuměla jste snad něčemu?“

„Gomézová, pane!“ vztyčila se jako pravítko. „Co když nás zpozorují?“

„Pohov!“ pousmál se generál nad její aktivitou. Připomínala mu tím jeho samotného v začátcích kariéry. Ta žába to možná někam dotáhne. „Když dodržíte směrnicí, nic takového se nestane. Astronef přistane v dostatečné vzdálenosti a do osídlených oblastí se dostanete po svých.“

Praporčík však měla další otázku.

„Dostaneme mapu?“

„Ano,“ odvětil generál s laskavou trpělivostí. „A tím se dostáváme...“

Šplhounská ruka opět vystřelila a utnula tím mluvčího uprostřed věty.

„Ale no tak, Gomézová,“ utrl se na ni Khov, který nesnášel vyrušování a rázem zapomněl, že jí ještě před okamžikem prorokoval světlou budoucnost. „Další dotazy a podrobnosti vám zodpoví váš instruktor!“

„Já se jen chtěla zeptat, kdo to bude,“ pípla žačka. „Pane.“

„Aha,“ zabručel. „Tak tedy, jistě rádi uslyšíte, že vaším velícím důstojníkem bude, stejně jako u praktického výcviku, Ray. Na konci úkolu vás zároveň oznámkuje. A pro ty z vás, kteří to náhodou nevědí, Ray je android, a proto zapomeňte na jakékoliv nadržování jedincům či... jedinkyním,“ utrousil při pohledu na jednu vyspělou studentku s krátkou sukni, co si před ním právě přehodila nohu přes nohu velice svůdným gestem, které v něm probudilo polozapomenutý základní instinkt. „Tímto mu předávám slovo a přeji vám hodně štěstí!“

S tímto se Khov otočil k Rayovi, který po celou dobu briefingu seděl mlčky po jeho boku za řečnickým pultíkem a zadumaně přemýšlel. Jeho mysl evidentně zaměstnávalo něco zcela jiného než generálův proslov k nováčkům, a dokonce si ani nevšiml, že se k němu přesměrovala všeobecná pozornost.

„Ehm,“ odkašlal si rozpačitě generál a lehce do rozháraného androida strčil. Dokázal by ještě tak pochopit, že jeho řeč bude nudit posluchače, ale instruktoři si při jeho zahajovacích řečech dovoluovali usnout málokdy.

„Rayi, vnímáte mě?“

Android sebou překvapeně trhnul a jeho mysl se vrátila zpět do reality.

„Ano, pane, omlouvám se,“ vzhlédl. „Nad něčím jsem se zamyslel.“

„V pořádku. Ale myslím, že vaši studenti čekají, až jim něco povíte.“

Ray přikývl a postavil se. Přejel dlouhým, zkoumavým pohledem třídu, kterou měl vést na jejich první výpravu. Byla plná mladých tváří, nadšených mužů i žen, kteří hledali ve vesmíru dobrodružství a zábavu. Jen on věděl, že v něm stejně tak lehce mohou najít smrt.

„Nadcházející týden pro vás bude náročný,“ začal a trochu pobaveně sledoval, jak hltaří každé jeho slovo. „Vaše mozky jsou plné teorie a pouček ze stovek hodin příprav, ale v terénu se toho musíte naučit ještě mnohem více. Naučíte se, že jedním z nejdůležitějších atributů této práce je smysl pro týmovou práci a kolegiální. Naučíte se důvěřovat přátelům.“

Praporčík Gomézová si poctivě dělala poznámky a rejdní ostře ořezané tužky po bloku papíru bylo jediným dalším zvukem v místnosti.

Slova, která android pronášel, byla stejně jako posluchačům určena jemu samotnému. Přemýšlel nad nimi celou dobu generálova projevu, a když teď slyšel sám sebe říkat to nahlas, pomohlo mu to rozhodnout se.

Nadechl se.

„Za několik dní poznáte, že život není jen učebnice, a zjistíte, kde leží skutečné hodnoty,“ usmál se na ně. „A bude na vašem velícím důstojníkovi, aby vám pomohl nalézt osobní hranice a vstúpil vám to, co dělá vojáka dobrým vojákem.“ Odmlčel se a ještě jednou se krátce podíval každému z nich do očí.

„Je mi trochu líto, že jím nebudu já,“ řekl litostivě. „Za těch několik týdnů, co jsem vás měl na starosti, jsem poznal, že budete dobrý tým.“

Chvilku trvalo, než to došlo všem, i Khovovi.

„Rayi, co to má sakra znamenat?“ sykl na něj a odvrátil ho za loket stranou od řečnického stupínku. Nedošlo mu však, že má mikroport v klopě saka a jeho slova jsou stejně slyšet. „Skupina má odléhat zítra ráno!“

„Generále, je mi líto, že vám dělám čáru přes rozpočet, ale nemůžu s nimi letět,“ omluvil se kajicně android. Přesto si stál pevně na svém. „Musím někam jít. Pošlete s nimi třeba Kulometa Harrise.“

„Jde o tu Elsynu zatracenou střepinu, že jo?“

„Ano.“

Khov přivřel oči do úzkých šterbinek a stiskl Rayův loket ještě silněji. Kdyby pod napodobeninou kůže bylo něco jiného než jemné servomechanismy, určitě by mu svými buřtíkovými prsty udělal modřinu.

„Změní tvůj úmysl, když ti řeknu, že v té věci dělám, co se jen dá?“

„Věřím vám, generále. Ale sám asi dobře víte, že to nepovede nikam. Nic se nevyšetří a uzavřou to jako nehodu. Vy i já víme, že to nehoda nebyla. A jsou cesty, kterými vy při svém postavení jít nemůžete. Tam se můžu vydat jenom já.“

Mark by pro mě udělal totéž. Dlužím mu to.“

„Nemůžu ti dát svoje oficiální požehnání, chlapče. Budeš v tom sám.“

„To vím, pane.“

„Nemůžu ti také ale v ničem bránit,“ usmál se generál a mrkl na něj spiklenecky. „Jsi Markův majetek, nejsi zaměstnanec SDPP a můžeš si jít, kam chceš. Stejně tak ti nemůžu zakázat použít Markovo soukromé vybavení.“

„S tím počítám.“

„Jsem rád, že si rozumíme,“ poplácal ho Khov po zádech. „Brzy se vrát!“

„To je rozkaz?“

„Prosba.“

Ray stiskl mohutnému nadřízenému ruku, na podpatku se otočil a opustil posluchárnu i náhle osiřelé nováčky. Všichni, včetně Gomézové, ho zaskočeně pozorovali, dokud se za ním nezavřely dveře. Nevěděli, co je teď čeká. On trochu tušil.

Nezáviděl jim, že je na jejich první misi bude doprovázet Kulomet Harris, ale nemohl pro ně nic udělat. Měl svoji vlastní misi.

4.

Usednout do pilotní kabiny Merkuru bylo pro Raye jako vrátit se domů. Polstrovaní pilotního křesla se po dosednutí automaticky přizpůsobilo křivkám jeho zad a vyleštěné ciferníky řídicí konzole na něj mrkaly důvěrně známým leskem. Kokpitem voněla leštěnka na dřevo a citrón. Markův oblíbený astronef nedávno prošel generálkou a bylo to na něm zkrátka znát. Už jen absence prázdných sáčků od bramborových lupínků v přihrádce pod palubní deskou byla vysvědčením dobré práce servisních techniků.

Za tichého předení motorů opustilo vypulírované plavidlo orbitu modré planety a Ray nastavil kurz na Paradisu. Měl sice pořád trochu výčitky, že nechal generála Khova a třídu absolventů napospas, ale nebylo času nazbyt.

Mohl jen doufat, že stopa v ledových horách Mount Evans ještě nevychladla.

Hvězdy za okny se díky přechodu na nadsvětelnou rychlost změnily v bílé čmouhy a Ray se v křesle pohodlně natáhl. Uvědomil si, že ho čeká dlouhá a nudná cesta. Tahle myšlenka šla ruku v ruce se vzpomínkou, jak si při podobných dlouhých výjezdech krátili čas klábosením s Markem.

Chybíš mi, příteli, vyslal naprázdno myšlenku do vesmíru, ale odpovědi mu bylo, stejně tak jako v uplynulých týdnech, jen chmurné ticho.

Vlastně ne tak docela. Jeho jemné elektronické slechy v této zádumčivé chvíli zachytily šramot, který nepatřil k běžným zvukovým projevům chodu plavidla. Nastavil tedy kormidlo do automatického módu a vydal se po stopách šelestu.

Ray astronef vyzvedával v servisních docích, které nebyly tak dobře hlídané jako ty SDPP. Napadlo ho, jestli příležitosti nevyužil černý pasažér, který se potřeboval dostat nepozorovaně z planety. Nепroověření zaměstnanci doků by si jistě rádi přivydělali podobnou levotou. Lákavá mu nepřišla ani možnost, že by byl na palubě Merkura uvězněný s drobným hlodavcem, ty od toho slavného incidentu na Druidii opravdu nesnášel.

Ozbrojil se prozíravě těžkým klíčem ze skřinky na nářadí u vchodu do strojovny a pomalu sestoupil po žebříku do mechanického srdce astronefu.

Všechno vypadalo normálně. Stroje si potichu předly svoji notu a výkon elektroplazmatického generátoru se držel v bezpečných parametrech. Ani zbraňové systémy nevykazovaly údaje, které by mohly způsobit ten nepatřičný zvuk. Opatrně postupoval podél ponýtovaného trupu plavidla a po chvilce zdvihl klíč nad hlavu. Ať už byl původcem ruchu kdokoliv, skrýval se podle androidova předpokladu za bednou s nafukovacím člunem.

Měl pravdu. Byl tam.

„Vy?“ zvolal překvapeně, když bednu odstrčil a spatřil za ní přikrčenou postavu, pojidající ke svačině chleba se šunkou a vajíčko natvrdo z mikroténového sáčku.

„Ano, pane,“ hlesla Gomézová a s obavami pozorovala napřaženou ruku s potenciálně velice bolestivým opravárenským železem.

Android si jejího pohledu všiml, zbraň odložil, ale mračit se nepřestal. Založil si kantorsky ruce na prsa a svoji žákyni si změřil přísným pohledem.

„Co tady děláte?“

„Svačím.“

„Nesnažte se mě znást přesnými odpověďmi. Víte, jak to myslím!“

Gomézová sklopila oči. Poznala, že tady taktika, která na učitele s umělou inteligencí většinou platila, fungovat nebude. Schovala nedojedené potraviny do batůžku, hrdě se narovнала a vypnula dívčí hrud’.

„Hlásím se vám jako dobrovolník na misi, která má vypátrat útočnicka zodpovědného za zranění kapitán Stonea, pane!“ řekla po vojensku.

„Jak o tom víte?“

„Slyšela jsem váš rozhovor s generálem. A myslím si, že děláte správně.“

„Nepřipustné,“ zpražil ji Ray. „Jsem na soukromé cestě. A vy nejste školený agent, máte teprve před zkouškami! Jak jste se sem dostala?“

„Tušila jsem, že si vezmete Merkura,“ usmála se, hrdá na to, že se jí lest povedla. „V docích jsem proklouzla a schovala se tu, když jste vyřizoval startovní povolení.“

„Musíme se okamžitě vrátit,“ stiskl Ray rty do pevné linky. „Je nebezpečné mít vás na palubě. Rodiče o vás musí mít hrozný strach. Nehleďte na to, že generál Khov by mi utrl hlavu, kdyby se vám něco stalo!“

„Při vši účtě, pane, o to se starat nemusíte. Naši jsou na služební cestě na Terranii IL a stačí, když jim občas pošlu ujištění, že jsem v pořádku.“

Androidovi se nad tou houževnatostí objevilo v obličejí lehké pobavení, ale byl neústupný. Obrátil se k odchodu, a Gomézovou vlekl prostě za ruku za sebou.

„To je jedno! Se mnou nemůžete.“

„Rozmyslete si to, pane,“ naléhala. „Vždyt’ jste sám říkal, jak je důležité mít na misi někoho, na koho se můžete spolehnout. Ve dvou se to lépe táhne!“

„A tím druhým máte být vy?“

„Sám jste mě cvičil!“ bránila se a chytala všech možných pevných bodů, aby androidův postup k vysílačce zpomalila.

„Víte, že jsem velice dobrý agent a že zkouška s panem Harrisem bude jen formalitou!“

Na to Ray neměl co říct, v tom měla drobná černovláška pravdu. Být na jeho místě Mark, asi by už kapituloval, a to nejen díky jejím schopnostem.

Gomézová vycítila šanci. „A když se se mnou vrátíte, ztratíte spoustu času,“ kopnula nohou do hroustící se zdi jeho argumentů. „To si nemůžete dovolit!“
To si fakt nemohl dovolit. Času ztratil už příliš, a ten byl jedinou komoditou, kterou si nemohl za Elsyiny peníze dokoupit. K čertu s tím!
„Tak dobře,“ přestal se s ní přetahovat a pustil ji. „Ale něco mi slíbíte!“
Gomézová povolila sevření na ohýbající se trubce zábradlí.
„Cokoliv pane.“
„Budete se držet tak daleko od trablů, jak to jen půjde, a kdykoliv ucítíte nebezpečí, tak budete utíkat opačným směrem! To je moje podmínka.“
„Provedu,“ slíbila jeho šermujícimu prstu a ušklíbla se, až když se otočil.

* * *

Na horách byla poprvé. Gomézová totiž pocházela z chudého pozemského distriktu Maroko, kde se děti o horách a sněhu za humny dozvídají jen z čítanek. To vlastně byl také důvod, proč se před lety přihlásila na Akademii SDPP. Byla to pro ní možnost, jak utéct osudu, který by ji čekal na Zemi, a splnil se jí i sen poznat jiné kraje a planety.
Ray její dětinské nadšení chápal, a proto mu ani moc nevadilo, když mu přistála ledovka za uchem. Bylo jen otázkou času, kdy jeho žačka svojí přirozenou inteligencí pozná lákadlo pro ni exotických zimních radovánek.
„Nejsme tu za zábavou, Gomézová,“ napomenul ji mírně a vyklepal si sníh ze šály. „Nenechte se rušit prostředím. Soustřeďte se na misi!“
„Lekce číslo dvacet šest,“ zařadila si správně jeho učebnicovou poučku a odhodila zbytek sněhových nábojů. Koulovaná mohla počkat.
Stáli spolu na úpatí pohoří Mount Evans, na místě, kde záchranáři před několika týdny našli zmražené tělo Marka Stonea, a rozhlíželi se po okolí. Masiv se před nimi tyčil jako nepřístupná a nafoukaná modelka, která svá tajemství nehodlala vydat jen tak kdejakému ochmelkovi.
„Jaký bude postup, pane?“
„Tady lavina skončila,“ řekl Ray a zachvěl se. Měl pocit, jako by stál na Markově hrobě. Rychle ho zaplašil. „My se vydáme po směru její dráhy až k bodu vzniku a budeme se modlit, abychom cestou něco našli.“
„Neudělala to už místní policie?“
„Udělala. Přesto věřím, že my budeme úspěšnější,“ poklepal si prstem na spánek. To nebylo gesto neúcty vůči lokálním mužům zákona, ale upozornění, že senzory a mikroskopy zabudované v jeho očích jistě odhalí i to, co biologická zraková čidla mohla lehce přehlédnout.
„A co když nic nenajdeme?“
„Tak skončíme čtvrtou kapitolou.“
Výšlap byl mnohem náročnější, než předpokládala. Cožpak android, tomu bylo s jeho posilovači chození hej, ale její lidské svalstvo po hodině strmého pochodování úpělo. A to byli pořád dost daleko od kýžených vrcholků.
„To jsme nemohli jet lanovkou?“ zaúpěla Gomézová po několika dalších krocích a sedla si na zadek do sněhu. „Už necítím nohy!“
„Postrádáte vytrvalost, praporčíku,“ zavolal na ni Ray, který si to lehce špacíroval po několikastupňovém srázu několik desítek metrů před ní. „Ale to se časem zlepší, nebojte. A jestli zůstanete sedět, nastydnete!“
Dívka, která oblečená v teplé kombinéze vypadala jako živoucí reklama firmy Michelin, se s tlumenými nadávkami zvedla a vydala se zase za velitelem. Byly doby, kdy se za svoji přehnanou aktivitu nenáviděla.
„Víte, co říkala moje babička, když si někdo z mých kamarádů zlomil ruku?“
„To netuším.“
„Že kdyby seděli doma na kanapi, tak se jim v životě nic nestalo!“
„Moudrá to žena,“ ocenil android dobře míněné rady staré Maročanky, přesto si neodpustil komentář. „Nepřipadá vám ten názor trochu omezený?“
„Připadá,“ souhlasila unaveně. „Proto jsem tady. Víte, co ještě říkala?“
„Hmm. Praporčíku?“
„No?“
„A víte, co jsem říkal já v lekci třicet šest?“
„Ať nikdy nejíme zeleninu pěstovanou u skladišť radioaktivního odpadu?“
„Ne,“ opravil ji mezeru v paměti. „Ať při fyzicky náročných úkolech šetříte síly. Koncentrujte se na pohyb těla a únavu odstraňte vůlí.“
„Chcete říct, že mám mlčet, pane?“
„Chytrá holka,“ odušil Ray nepřítomně. Gomézová se kvůli tomu urazila, ale ani si toho nevšiml, protože jeho radar cosi zachytil. Bylo to pod sněhem pár metrů před ním, v něčem, co připomínalo vykácený hvozd.
„Jsme na správné stopě!“ vykřikl vzrušeně a přiklekl na místo, kde mu senzory prozradily přítomnost cizího materiálu. Po několika minutách hrabání opravdu držel v ruce další z kovových úlomků, podobný, jaký Elsa zcizila z důkazních materiálů policie Tera Paradisy. Tento byl ale mnohem větší a nesl na sobě část sériového označení. Sice nečitelnou, ale bylo to to nejlepší vodičko, jakým teď disponovali.
„Bingo!“
„Sám bych to nevyjádřil lépe.“ Ray schoval fragment do kapsy a vydal se znovu na cestu. Žačka, potěšená úspěchem, se jako pejsek vydala dýchavičně za ním. Její kolibavý stín tak byl svědkem i dalšího nálezu.

„Tak je to jisté,“ shýbl se android pro polámanou hůlku a prohlédl si ji.

„Co?“

„Mark před něčím nebo někým utíkal. Jestli hůlky ztratil tak daleko od místa, kde ho to zavalilo, určitě to bylo pro to, že potřeboval být rychlejší.“

„Třeba ale celou dobu prchal skutečně před lavinou.“

„Nemyslím,“ zavrtěl Ray hlavou. „Jdeme dál, třeba ještě něco najdeme!“

Opravdu se to po pár kilometrech stalo. Nebyla to však žádná zbraň, která by je přesvědčila o teorii spiknutí. To, co našli, bylo mnohem bizarnější. Ve sněhu tam ležel polozavátý model dětského letadélka z druhé světové pozemské války.

Android ho opatrně vyhrabal a s údivem ho potěžkal. Tohle neukazovalo na prohnatého atentátníka, ale spíš na komando vraždících batolat.

„Já mu vždycky říkal, aby platil alimenty včas,“ povzdychl si smutně.

5.

„Pane, tady ještě něco leží,“ vyrušila Gomézové svého velitele ze zamyšlení nad pomsty chytivostí zhrzených milenek mnoha planet a světa.

Ray přestal studovat letadélko a soustředil se na nový nález. Byla jím vysílačka, obyčejný typ, jaký se používá prakticky všude. To ho k pachateli nepřiblížilo o moc blíže než ta hračka. Jsou jimi totiž vybavené organizace od Vesmírné policie až po zločinecký Orionský syndikát.

Jak tak ale stál na svahu Mount Evans, s letadélkem v jedné a s vysílačkou v druhé ruce, něco ho přece jen napadlo. Podal oba doličné předměty své společnosti a rozhlédl se po horizontu. Jak se s Gomézovou šplhali horským sedlem nahoru, stromy jim většinu vrcholků sem tam zakrývaly, ale jeden z těch nejvyšších byl vidět celou cestu.

Ve chvíli, kdy si to uvědomil, napadly ho v hlavě některé odpovědi.

„Počkejte tady, hned se vrátím,“ houkl na Gomézovou a vznesl se pomocí svých zabudovaných antigravů nad ni. Než mu stihla jízlivě odvětit, že jsou místa, kam za ním nemůže, i kdyby nakrásně chtěla, odletěl s jemným bzučením trysek pryč a zanechal za sebou jen chvějící se vzduch.

Tušení nezklamalo.

Z nejvyššího bodu pohoří byl vidět pěkný kus planety. Co však bylo mnohem důležitější, odsud mohl pozorovat prakticky celou trasu, kterou většinou volí extrémní lyžaři a kterou podle Rayovy teorie prchal i Mark. A proto si tohle místo určitě zvolil i atentátník, aby si mohl celou pomstu vychutnat až do dna. Na to by Ray vsadil i poslední elektronku.

Všechno ukazovalo na to, že to musel být člověk chladnokrevně vypočítavý.

Nastavil si v očích maximální zvětšení a znovu si celý svah podrobně prohlédl, od místa, kde našli Markovo tělo, až nahoru k batolící se Gomézové. Byla to nebezpečná cesta i pro zkušeného sportovce, natož pro rekreaanta v ohrožení. Mark mohl být rád, že si rovnou nesrazil vaz.

Ale před čím to utíkal? Střepina v kapse ho páčila jako čert a Ray se těšil, až ji bude moci důkladněji prozkoumat. Mohl jen doufat, že ho dovede k cíli.

* * *

Merkur byl vybavený na všechno. K dokonalosti mu chybělo jen domácí multikino, ale Gomézová nepochybovala, že tak zručný technik, jakým byl Ray, by ho z komponentů a součástek válejších se po Merkurově laboratoři dokázal sestavit.

Ted' měl však důležitější práci. Skláněl se nad složitým mikroskopem, pod kterým byl v držáku upevněný plechový střep. Na zvětšovací zařízení byl připojený počítač a lodní databanka, schopná ihned srovnat získané údaje s vševědoucím počítačem SDPP a následně i Unie.

Předmětem zájmu jak tohoto mikroskopu, tak i Raye za jeho ovládacím panelem byl onen fragment čehosi, co našli ve sněhu Paradisy. Velká nástěnná obrazovka zvětšený střep zobrazovala v trojrozměrném provedení a nabízela na něj naši dvojici pohled ze všech stran.

Už na první pohled bylo jasné, že se jedná o pozůstatek nějaké trubice. Rayovi to jen potvrdilo prvotní odhad Elsy a koneckonců i jeho samotného. Skutečně se jednalo o pozůstatek rakety. Jen policie z buranova si mohla slitinu z vzácného vojenského durania splést se světlicí.

„To je důkaz, aby se znovu otevřelo vyšetřování té nehody, že?“ zašeptala do Rayova soustředění Gomézová a slovo nehoda její ukazováček s prostředníčkem doprovodily výmluvným naznačením uvozovek ve vzduchu.

„Ano, to by je mohlo přesvědčit.“

„Mohlo?“

„Praporčíku, až budete ve službě tak dlouho jako já, také se naučíte příliš nespoléhat na jiné,“ povzdechl si android.

„Jinými slovy, co si člověk neudělá sám.“

„Povídejte mi o tom,“ usmála se dívka natolik zasněně, až si tím vysloužila jeho podezíravý pohled. „Tedy, ale já mám samozřejmě přítele!“

„Nepochybuji o tom,“ ujistil ji, „přesto si ale myslím, že bude produktivnější, když ve vyšetřování budeme dál pokračovat po vlastní ose. Nicméně, hodlám oficiální policejní složky o našem pokroku informovat.“

„Jistě,“ souhlasila se stále rudými tvářemi a byla ráda, když počítač zabroukal a odvedl tím i zbytek pozornosti od

smyslu jejího spěšného doplnění.

„Spektrální analýza materiálu nám bohužel nic nového neprozradila,“ shrnul Ray výsledky rozboru ve zcela lidském gestu polohlasitého brumlání. „Podle toho přesný druh rakety ani výrobce nenajdeme.“

„Takže jako bychom neměli nic? Celé to bylo vlastně úplně zbytečné?“

„To jsem neřekl, praporčíku. Nevzdávejte se. Pořád máme ještě ty znaky.“

Zadal na klávesnici přístroje příkaz a mikroskop ještě víc zvětšil tu část úlomku, kde se dalo tušit několik znaků. Zbytky sériového označení byly pro lidské oko nerozlučitelné, Merkur se ale mohl pyšnit inteligencí umělou.

„Necháme teď počítač izolovat čitelné části těch písmen či číslic, u kterých víme, že jsou více méně celé,“ vysvětloval jí postup. „Možná dokážeme u některých odhadnout kompletní tvar. Zbytek pak porovnáme s databází všech Unijních abeced a snad z toho něco dostaneme.“

Skutečně. Počítač před jejími zraky vypreparoval každou část znaku vyraženého na střešině a poskládal je pečlivě na samostatnou obrazovku. Zatím to ale vypadalo jen jako nesouvislé řádky vysypaného čaje. Jenže jeho inteligentní procesory ještě neřekly poslední slovo.

Před zraky překvapeného nováčka se některá zrnka začala prodlužovat a natahovat, posléze spojovaly s dalšími, a po chvíli už tvořily něco, co by se při troše dobré vůle dalo považovat i za úlomky písma.

Číst se to však stále nedalo.

„Teď přijde to nejdůležitější,“ řekl Ray a zadal počítači ten nejdůležitější pokyn. „Jestli si s tím neporadí, budeme muset najít něco jiného.“

Naštěstí je nezklamal. Trvalo jen pár minut, než před jejich zraky na projektoru závratnou rychlostí probliklo porovnání několika tisíc různých druhů znaků a run a počítač jim našel odpovídající záznam.

Na monitoru se objevilo ono kouzelné „Pravděpodobnost shody 96 procent“ a písmena se vyloupila v celé své kráse. Jednalo se o pozemskou abecedu.

„AC E 156...76?“ přečetla nahlas Gomezová výsledek. „To je ono?“

„Ano, praporčíku, to je náš svatý grál.“

„Já z toho teda nejsem vůbec moudrá,“ přiznala. „Neodpovídá to žádnému druhu konvenčních raket, jaké znám. Ani známému výrobci.“

„Chce to jen trochu představivosti,“ napomenul ji. „Nápis není úplný, počítač rekonstruoval jen části, které mohl rozluštit. Zkuste si to doplnit.“

„A CE? No, to by mohlo být ACME, ne? Ta továrna přece vyrábí zbraně.“

„No vidíte, nakonec vás stačí jen pošťouchnout!“

„Je to tak?“ zaradovala se. „Přišla jsem na to? Tu raketu vyrobila ACME?“

„Podle všeho ano.“

„A co teda uděláme teď?“

„Oficiality by trvaly příliš dlouho, a možná bychom povolení ani nedostali,“ zauvažoval Ray. „Nejlepší bude, když se nabouráme do jejich systému a zjistíme, pro koho tenhle typ vyrobili nebo komu ho prodali.“

„Zvládnete to z Merkura?“

„Ne, počítače zbraňových koncernů jsou chráněné proti bezdrátovému napojení na dálku. A ACME bude chráněné obzvláště dobře, protože dodává obranné systémy i Ministerstvu pro periferní planety.“

„Co s tím?“

„Musíme zaletět na planetu, kde se nacházejí továrny nebo administrativní kanceláře, a dostat se přímo k jejich centrálnímu počítačovému jádru.“

„Fiha!“ zhodnotila úkol Gomezová. „A kde mají ti fištróni doupě?“

Ray se zeptal počítače a ten ho poslal na jedinou planetu, které by se rád vyhnul.

A to obloukem.

6.

Terrania IL byla ošklivá, smradlavá planeta, jejíž technologická i civilizační vyspělost byla na úrovni pozemského 21. století. Podle toho to tu také vypadalo. Nezaměstnanost, zločinnost a neplánové rodičovství tu jen bujely. Ray si jen těžko dokázal představit, co přimělo zaměstnavatele rodičů jeho schovanky Gomezové, aby je sem poslal na služební cestu.

Kromě těchto výhrad měl android v živé paměti i vyprávění svého přítele Marka Stonea o jedné z jeho sólových akcí, která se tu kdysi odehrála.

„Fuj, no to je teda hnus,“ okomentovala hlavní město planety Gomezová, když pozorovala osvětlené noční ulice během přistávacího manévru.

„To tedy je.“

„Už jste tu někdy byl?“

„Já ne. SDPP tu sice zasahovala, já se té akce ale neúčastnil.“

„Proč?“

„Do toho vám nic není,“ odsekl jí. Bylo to poprvé, co se u něj setkala s takovou prudkou reakcí. Připadalo jí to, jako by se za něco styděl.

Kokpit modulu z astronefu se ponořil do trapného ticha, které android využil k tomu, že přistál na veřejném střešním parkovišti budovy, která sousedila s byrokratickým centrem firmy ACME a. s. Ústředí militaristického molocha se ale tyčilo mnohem výš než ostatní věžáky, jeho skleněné stěny jako by se chamtivě natahovaly po samotném nebi.

Byl pozdní večer začátkem jara a na ulicích pod nimi byl čas prostitutek.

Ray schválně počkal až do této doby, protože ke svému činu potřeboval co nejmiň svědků. Teď už většina úředníků firmy určitě odešla z práce domů, až na výjimky tmavá okna protější budovy to potvrzovala.

„Praporčíku, jdeme na věc,“ zavelel. „Připravena překročit zákon?“

„S vámi vždycky.“

„Kdyby něco, tak se neznáme,“ usmál se na ni a otevřel výpusť modulu.

Na střeše je ovanul studený vítr a smrad přepálených hranolek z fast foodu. Nebyla to zrovna vanilka Paradisy.

Gomézová vyčkala, až si android připne opasek s tajnými kapsami nacpanými špičkovou špiónážní elektronikou, a teprve potom se velice nenápadně přesunuli k výtahu a posléze na ulici.

Vchod do skleněného mrakodrapu zdobila velká písmena názvu sídlící společnosti a fontánka. Ta byla pro prestiž podniku stejně důležitá jako její reklamy v desítkách kreslených grotesek už od dvacátého století. Za průhlednými otočnými dveřmi do budovy byla vidět recepce s gorilím vrátným, který jako by z právě takové grotesky vypadl.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptala se Gomézová. „Nevypadá příjemně.“

Ray si vyndal z náprsní kapsy plátěnou kšiltovku a narazil si ji na hlavu.

„Učte se.“

Víc jí neřekl a vydal se houpavým krokem přímo do dveří. Jeho zvědavé žačce nezbylo nic jiného než ho následovat, a dá-li bůh, tak se i učít.

Meluzína vstoupila do dveří recepce společně s hromotluckým androidem a donutila vrátného odtrhnout se od obrazovky holovize, kde právě probíhal přímý přenos fotbalového utkání novodobé Olympiády z Prahy.

Muž netrpělivě vzhledl, ale jedním okem dál pozoroval napínavý mač.

„Tak jsem tady, strejdo,“ zahlaholil Ray. „Kde máte tu zaseklou mršku?“

„Co prosím?“ hlesla gorila zmateně familiérním oslovením a její vysoké čelo se zkrabatilo úsilím rozšifrovat pozdrav.

„Přejete si něco?“

„Já ne. Taky bych radši vobhospodařoval ženušku, jestli teda víte, co tím myslím,“ mrkl android. Muž přestal šilhat a chvíli vypadal, jako že ví, co tím návštěvník myslí, ale ten už pokračoval. „Zavolali mě sem na tu kopírku.“

A na důkaz svého tvrzení před něj položil umolousané lejtstro strojopisu.

Recepční si Raye podezřívavě přeměřil a podíval se do bloku na stole.

Gomézová zadržela dech.

„Osmašedesáté patro, sekce alfa, kancelář číslo 5,“ oznámil jim po chvilce hledání ve svých pečlivě vedených análech rozdělených kolonkami zeleného zvýrazňovače. „Je tu napsáno, že přijdete až zítra.“

„Jste naši nejlepší zákazníci,“ usmál se Ray. „Máte vždycky přednost.“

Muž na něj ještě chvíli tupě zíral, ale pak jim jen odevzdaně ukázal k výtahům a vrátil se ke své sportovně duševní potravě. Cesta byla volná.

„To bylo výborné,“ zašeptala Gomézová, když Raye cupitavě následovala chodbou ke zdvižím. „Jak jste věděl, že mají rozbitou kopírku?“

„V takovéhle monstrózní firmě vždycky alespoň jedna věc nefunguje.“

„Ale že zrovna...“

„Psst,“ přerušil ji android a položil si ukazováček na ústa. Stáli už před výtahy a jeden z nich zrovna přijížděl dolů. Když zastavil, jeho dveře se s decentním cinknutím rozestoupily a odhalily kabinu s pohovkou a zrcadlem. Před ním stál muž v dokonalém proužkovém obleku, jaký nosí vrcholní manažeři, a mačkal si červený pupínek na bradě.

Jakmile uviděl, že ho někdo pozoruje, vylekaně od zrcadla odskočil.

„Nevěděl jsem, že tu ještě někdo je,“ zamumlal povýšeně. Pak se však rozhodl, že nicotná dívka a muž s kšiltovkou naraženou do čela mu za vysvětlování nestojí, sebral z pohovky aktovku z krokodýlí kůže a obešel je.

Ray se za ním ani neohlédl, společně s Gomézovou prostě nastoupili a odjeli. Teprve poté, co se výtah zase rozjel, se oba hlasitě rozesmáli.

* * *

Dokonalý gentleman s nelibostí poslouchal doznívající smích těch cizinců. Pevněji sevřel držadlo své diplomatky a rozhněvaně se zamračil.

„Kdo byli ti lidé, pane Stevensi?“ zeptal se u recepční desky, když otiskem palce potvrzoval svůj odchod z kanceláře. Ne že by opravdu musel, jemu to tady patřilo, ale rád šel zaměstnancům příkladem.

„Opraváři kopírky, pane řediteli.“

„Na kterém podlaží je hlášená porucha?“

„Osmšedesáté šesté.“

Ředitel ACME nechal aktovku na recepci a vrátil se k výtahům, kde pozoroval blikající kontrolky nade dveřmi výtahu. Ukazovaly jeho cestu vzhůru. Bílé světélko se zastavilo na čísle osmdesát šest a dál nepokračovalo.

„No dejme tomu,“ zabručel nespokojeně, ale nemohl se zbavit nepříjemného pocitu. Vždycky důvěřoval svým instinktům, a proto se při odchodu ještě jednou zastavil u vrátného. „Dokud tu budou, věnujte zvýšenou pozornost bezpečnostním kamerám. Vypadali podezřele.“

„Ano, pane,“ přikývl poslušně Stevenson a ukázal na obrazovku holovize. Fotbal už na ní nebyl, místo něj tu byla šachovnice záběrů z různých chodeb.

„Dobře. Kdyby něco, zavolejte.“

* * *

Ray doufal, že nic nebude. Tušil, že je může zezdola někdo kontrolovat, a tak výtahem nejel dál, než nahlásil. Hned jak s Gomézovou vystoupili, rozhlédl se po bezpečnostních kamerách a stáhl společníci mimo jejich úhel záběru. Teprve pak si rozeplnul opasek.

„Co to děláte?“

„Nebojte, bude to trvat jen chvilinku,“ uklidnil ji a vymotal si pásek z kalhot.

„Teda, musím říct, že to je fakt špičkový vybavení,“ hvízdla uznale, když spatřila jeho výzbroj. „Už jste tímhle někdy někoho zabil?“

„Nebylo to nutné.“

Android odložil miniaturní laserovou pistoli, která byla schovaná v přezce pásku, a vyndal skener. Na zápěstí si odstranil kožní záklopku a do ní přístroj zapojil.

„Počítačové jádro je o dvacet pater výš,“ řekl po chvilce. „Není kolem něj zapojený alarm, ale budeme se tam muset dostat tak, aby nás nezachytily kamery.“

„Dvacet pater?!“ zaúpěla dívka. „A já byla ráda, že jsme se zbavili hor!“

Na požárním schodišti sice alespoň nebyla taková zima jako na Mount Evans, ale po dvaceti patrech už to bylo Gomézové úplně jedno. A navíc ji iritoval její neustále čerstvý instruktor, který si to nahoru štrádoval jako nic.

„Kdy tam konečně budeme?“ zeptala se udýchaně nejmiň tak po dvacáté.

„Jsme tu,“ uklidnil ji Ray a zastavil se u plechových dveří do chodby. Opatrně je otevřel a škvírou nakoukl dovnitř. Podle očekávání byla tmavá a prázdná. Přímě naproti byly jediné další dveře, a to ty k počítačovému jádru ACME.

„Pojďte, rychle,“ pokynul Gomézové. „Musíme si pospíšet!“

„Rychle,“ skuhrala. „Vám se to řekne, s tím vaším plechovým zadkem!“

„Máte nějaký speciální zájem, co se týče mého zadku, praporčíku?“

„Ne, pane,“ zamumlala.

„To jsem rád. Nemůžeme se totiž zdržovat.“

Vchod k centrálnímu počítači byl chráněný bezpečnostním mechanismem, jakým se pyšnily ty nejbohatší instituce Unie. Tato nebyla výjimkou. Trezorovým dveřím vévodil pancíř a sitnicový zámek.

„Dokážete to překonat?“

„To brzy poznáme,“ pokrčil Ray rameny. Byly chvíle, kdy mu Gomézová záviděla jeho flegmatismus. Nevěděla, že android má díky svému dlouholetému příteli a učiteli pocity téměř srovnatelné s lidskými.

Teď vyndal z kouzelného opasku podivnou duhovou kontaktní čočku, nasadil si ji a sklonil se k zámku. Oční skener trezoru na pokyn fotobuňky vyslal ven infračervený paprsek a přešel jasným světlem přes nastavenou bulvu.

Co hledal, našel.

Syčení naznačilo, že písty se rozhodly odsunout kované dveře a vpustit noční návštěvníky dál. Alarm se nekonal a Raye napadlo, že firmě vyrábějící podobné zaručené neoklamatelné zámky přijde zítra pěkně sprostá reklama.

„Profesor Gonzales nikdy nezkame,“ pochválil zručnost vynálezce, jež svého času vyvinul pro SDPP mnoho užitečných maličkostí.

„Španěle nikdy,“ přihlásila se děva hrdě ke svému kulturnímu dědictví.

„Je to Mexičan.“

„To je totéž,“ nenechala se Gomézová zvíkat ve víře a vešla za ním.

Připomínalo to tu sluj, zasvěcenou nějakému elektronickému bohu. Počítače byly všude, kromě stěny s tónovaným oknem. Jinak tu byla tma, narušovaná jen blikáním barevných kontrol. Tlumené pípní drahých přístrojů připomínalo zpěv dávno vyhynulých skřivánek.

Na oritologii tu však nikdo neměl ani pomyslení. Ray promptně vyndal z bundy malou plazmovou obrazovku s několika tlačítky a vlásenkovým kabelem ji spojil s jedním z ovládacích terminálů. Pár dalších vteřin zabralo, než speciální program dešifroval tajný kód počítače.

Povedlo se a na monitoru se objevila plocha operačního programu, který speciálně pro ACME vyvinul počítačový gigant Mackosoft.

„Jaké bylo sériové označení té hlavičky?“

„ACME 156 — něco — 76,“ zavzpomínala Gomézová, která se mu držela v zádech. „Ten prostřední symbol náš počítač na Merkurovi nerozluštil.“

„To nevadí,“ řekl Ray a zadal na monitor hledané součíslo.

Během minuty měl odpověď.

„Celá série A — 156 byla vyrobená na zakázku Sikorsky Corp., jednalo se o rakety typu vzduch země,“ přečetl android údaje z počítače.

„Co je to za firmu? Proč by chtěla zabít kapitána Stonea?“

„V životě jsem o ní neslyšel.“

„A ani neuslyšíte. Leda tak z vězení,“ ozvalo se ode dveří a místnost se zalila prudkým světlem. Do komory vstoupil zasmušilý muž, jehož potkali u výťahu, a recepční gorila. Ta teď přitahovala jejich pozornost ne kvůli vizáži, ale kvůli pistoli, kterou na ně chladnokrevně mířila.

„Myslím, že je načase odsud vypadnout,“ otočil se Ray klidně na Gomézovou.

A jak řekl, tak i udělal.

7.

Dřív než se ředitel ACME stačil rozkoukat, Ray přiskočil k oknu a mocným úderem pěsti ho rozbil. Střepy se s rachotem vyvalily ven do noční tmy a za nimi vyletěla překvapená Gomézová, kterou android z okna vlastnoručně vyhodil. Chtěla zakřičet, ale nebylo jí to nic platné. Větr jí ve volném pádu rval slova od úst a ve chvíli, kdy z hrdla vyloudila vyděšený křik, se už nacházela o několik desítek metrů níže než ona hysterická tónina.

Ted' byl pohyb rychlejší zvuku.

Ani Ray nedal oprávněně rozhořčené dvojici majitele objektu a jeho strážného možnost ke konfrontaci. Dříve než ho vrátný stačil zasáhnout ochromujícím paprskem své elektrické pistole, vyskočil za Gomézovou.

Plavným skokem vyměnil pevnou půdu pod nohama za zamořený vzduch na úrovni osmašedesátého patra a zamířil střemhlav po směru gravitačních sil.

Těch dvacet pater, která Gomézové zabrala deset minut náročného výšlapu, zvládl za zlomek vteřiny a za další podobně dlouhý časový úsek svoji padající žačku dohnal. Už nevěštila, došly jí síly.

Uchopil ji pevně za vlající končetinu a zapojil si antigravitační trysky. Pád se okamžitě zmínil, až přešel do kontrolovatelného klesání. Jako by to měl vypočítané, na chodníku před vchodem přistál jako do bavlnky.

Teprve tady dívka omdlela a budovou ACME se rozezvučel alarm.

„Evito?“ ozvalo se za Rayovými zády. „Co tady děláš?“

Android vzal ochablou Gomézovou do náruče a otočil se s ní. Za nimi stál manželský pár obtěžkaný nákupními taškami ze zdejších butiků. Muž i žena vypadali exoticky a jejich jako uhel černé vlasy Rayovi někoho připomínali. S identifikací mu pomohlo samo jeho břemeno.

„Mami?“ probrala se Gomézová. „Tati?“

Aby zavěťřil problém, nemusel mít agent SDPP mozek nové generace.

„Co tu děláš?“ zopakoval otec Goméz netrpělivě otázku. „Nemáš být ve škole?“

Vezmeme-li v potaz, že starý pán právě viděl svoji ječící dceru spadnout z budovy a v náruči ji držel o několik let starší muž, který rozhodně nevypadal jako žádoucí zeť, byla to otázka poměrně oprávněná.

Provinilé mlčení ze strany dívky Rayovu pozici nijak neulehčilo, nehledě na to, že sirény blížících se policejních vozů už začínaly splývat s místním alarmem. Android vzal proto iniciativu do vlastních rukou.

„Jsme na školním výletě, pane,“ řekl, a než stačil rodič cokoliv namítnout, rozběhl se k protějším domu, na jehož střeše zakotvili modul.

„Co to děláte?“ vykřikla po vzoru svého otce Gomézová. „To nemůžeme!“

„Jestli nás tu chytí, budeme mít zaražené vycházky poněkud déle než při domácím vězení,“ ozřejmil Ray. „Vaším to pak nějak vysvětlím.“

A s důvěrou ve vlastní přesvědčovací schopnosti pustil dívku na zem, aby prchala také chvíli po svých. Rychlovýtah je dopravil na střešní parkoviště během okamžiku, do vzduchu se pak dostali ve chvíli, kdy dole před fontánkou smykem zaparkovaly tři policejní vozy s blikajícími majáčky.

Rodiče Gomézové stále stáli na místě a poněkud bezradně se v tom zmatku rozhlíželi. Služební cesta občas přináší nečekané zážitky.

Modul zamířil na oběžnou dráhu, ale dívka zůstávala myslí u rodičů.

„Ti mě zabijou,“ vzdychla. „Určitě mi nekoupí ten nový helispotřák.“

„Koukejte se na to z té lepší stránky, praporčíku,“ uklidnil ji android. „Získali jsme další důležitou stopu a můžeme pokračovat v pátrání.“

„Hm.“

Gomézová se na chvíli zadumaně odmlčela a pozorovala čím dál tím rychleji se míhající hvězdy za okny modulu. Ray z planety pospíchal, chtěl být několik parseků odtud, dřív než četníci vyšlou echo Vesmírné policii.

„Tak mě napadá, že jste mi zachránil život,“ promluvila, teprve když se oba usadili v řídicí kabině Merkuru a vystřelili z orbity Teranie.

„No, nejdřív jsem vás o něj málem připravil.“

„Stejně mám pocit, že vám něco dlužím,“ mrkla a vlepila mu pusu.

Na to v Rayově programu chyběl behaviorální subprogram. Ne že by neměl se ženami zkušenosti, s Markem po boku to někdy připomínalo přírodopisný dokument, ale z pozice pedagoga tak jednat nedokázal.

Zvolil tedy cestu naprosté ignorace. Prozatím.

„Vyhledejte v počítači dostupné informace o té firmě Sikorsky, co si objednala rakety,“ řekl jakoby nic. „To by nás mohlo někam posunout.“

„Provedu,“ kývla a jen on mohl přehlédnout ten zamilovaný pohled.

Trvalo to jen pár okamžiků.

Sikorsky, podnik pojmenovaný po vynálezci vrtulníku, se překvapivě nezabýval leteckou technikou, ale těžbou vzácných nerostů v extrémních podmínkách. Mnohem zajímavější bylo pro Raye ale zjištění, že tato firmička patřila podle zápisu v rejstříku do sítě podniků sdružených ještě nedávno pod hlavičkou Galdor Mining Enterprises.

„Jste si jistá?“

„Ano, pane,“ překontrolovala data. „Nedávno ale změnili vlastníka. Hned najdu, kdo to je. Když ho skřipneme, mohl by nám ledacos vysvětlit!“

„Nic hledat nemusíte,“ zachmuřil se Ray. „Vím, kdo je nový majitel.“

* * *

„Cože?“

„Je to tak Elso,“ trval na svém android. „Marka zranily rakety, které pocházely z tvého podniku. Respektive z tvého dědictví po Goreovi.“

„Tomu nemůžu uvěřit.“ Markova přítelkyně, jejíž obraz zaplňoval obrazovku komunikační vysílačky astronefu zbledla. „To nemůže být pravda!“

Myslí jí projevy vzpomínky staré necelého půl roku. Tehdy se ona a Mark málem stali oběťmi zločinného plánu maniakálního inženýra Maxmiliána Gorea na ovládnutí světa, zahrnujícího drogy, magii podobné schopnosti zmutovaných sluhů, ovládnutí Raye a Elsin nedobrovolný sex. To, že se zrovna ona stala po Goreově záhadné, nicméně předpokládané smrti dědičkou jeho obrovitého majetku, byl následek dětského přátelství. A možná také trochu pomsta, ale téhle Markově teorii Elsa nevěřila.

„Z kterého?“

„Co ti říká jméno firmy Sikorsky? Soustřeďuje se hlavně na těžbu dilithia.“

Rozšíření ženiných zorníček bylo patrné i na monitoru a i začínajícímu detektivovi, jakým byla Gomézová, to napovědělo, že to jméno už Elsa slyšela i v jiné souvislosti než u právníků Wolframa a Harta při výčtu pozůstalostí.

„Rayi, tohle mě doted' nenapadlo!“ zalapala po dechu. „Máš pravdu!“

„Skutečně?“ Android lehce pozdvihl jedno obočí. Zatím nevěděl v čem.

„Sikorsky často pracuje v horských terénech nebo ledocích. Pro ty případy máme ve skladech na Zemi různé druhy trhavin. Byly tam uskladněné i rakety, kterými se z helijetů odstřelují nedostupné překážky!“

„Šrapnel, co jsi zcizila na Paradise a ten můj odstřelovaly Marka...“

„Asi před necelým měsícem jeden sklad vykradli,“ pokračovala. „Vzali skoro všechno, mimo jiné i pár těch raket. Nenapadlo mě, že by mohly být právě ty, co...“

„Otázkou zůstává, jestli je to náhoda. Přišla policie na to, kdo je vzal?“

„Ne, byla to velice dobře provedená loupež,“ zavrtěla Elsa hlavou a zamyslela se. „Všechny dveře a brány jsou na číselný kód, a navíc tam obchází ochranka. Přesto všechno se tam někdo dostal a ani nepoužil násilí. Bylo to jako v záhadě zamčeného pokoje. Ani Mark na nic nepřišel.“

„Byl to někdo, kdo to tam znal...“

„Když jsem podnik převzala, několik manažerů jsem propustila.“

„Myslíš, že se někdo z nich mstil?“

„Nevím. Nikomu nic nedokázali. Všichni mají neprůstřelné alibi.“

Teď bylo na Rayovi, aby se zamyslel. Nedávalo to smysl. Proč by se někdo ze zhrzených a vyhozených mogulů pokoušel zabít kapitána SDPP? Tak rádi Gorea určitě neměli. Chyběl tu společný jmenovatel.

„Kde všude teď Sikorsky těží?“

„Proč?“

„Tahle firma je zatím jediné pojítko, které mám. Chci ji víc prozkoumat.“

„Vydám oběžník, aby s tebou všude bezvýhradně spolupracovali,“ souhlasila Elsa a zadala na počítači mimo záběr kamery několik pokynů. „Posílám ti seznam planet a oblastí, kde teď máme stanice.“

„Díky.“

„Ne. Já děkuji tobě, že to děláš. Ty a generál jste jediní, komu věřím.“

„Jak je Markovi?“

„Pořád stejně,“ vzdychla. „Alespoň se to nehorší. Může se probudit každou chvíli.“ Tu druhou část, která zněla „nebo nikdy“, nechali oba nevyřčenou.

Na to jim stačil pohled.

„Dám vědět, jak to postupuje,“ rozloučil se android se slečnou Swensonovou, dřív než mohl její vlahý pohled propuknout v pláč, a obrátil se ke Gomézové.

„Už jsem ten seznam stáhla,“ podala mu snaživá dívka přenosný počítačový záznamník. „Je tam sedm planet, roztroušených různě po Unii.“

Ray přelétl rozpis zkoumavým pohledem. Byla tam výspa na Jupiteru, stanice v Bolianském pásu asteroidů, těžební plošina na pozemské Aljašce nebo podvodní naleziště dilithia na Oceánii II. Samé drsné destinace.

„Kam pojedeme nejdřív?“

„Nejbliže je Bolias,“ srovnal Ray seznam s mapou. „Pak budeme pokračovat.“

Dívka poslušně zadala kurz cílové planety a Merkur se zhoupnul, jak se natočil požadovaným směrem. Než ale zažehli motory pro meziplanetární lety, vyrušil je varovný signál vysílačky.

„To je jednomístný člun z fregaty Vesmírné policie!“ zesínala Gomézová. Tyto stíhačky se nikdy nepohybovaly daleko od mateřských, těžce ozbrojených lodí. „Zachytil nás a míří přímo k nám!“

„No, praporčiku, ten váš školní výlet se stává čím dál tím zajímavější.“

„Tohle už mi naši nezbaští,“ polkla akademická dezertérka a pevně se chytla opěrek křesla. Cítila v kostech, že to teď bude trošku házet.

8.

Žlutobílá stíhačka s černým označení VP se rychle blížila. Vesmírná policie opravdu neztrácela čas a Ray už z předchozích setkání s touto institucí věděl, že barvy Merkura, potažmo SDPP, působí na hvězdnou pěchotu velice dráždivě. Tady už šlo o víc než o běžnou rivalitu mezi dvěma složkami moci.

„Pane, volají nás,“ přeložila Gomézová dvojí pípnutí palubní vysílačky. Nezbylo než se zachovat jako muž a postavit se problému čelem. „Na obrazovku.“ Na interním monitoru nahradil obraz blížícího se člunu obličej jeho pilota. Když ho Ray poznal, okamžitě se mu ulevilo a roztáhl rty do širokého úsměvu.

„Bobe!“ zvolal android nadšeně. „Co tě přivádí do takové pr-... do tak prázdného koutu galaxie? To nemá Vesmírná policie nic lepšího na práci?“

Kapitán Wagner, který měl s jistými konkrétními agenty Služby také své zkušenosti, jeho halasný pozdrav neopětoval. Naopak, tvářil se ledově a měřil si posádku astronefu odměřeným pohledem postrádajícím jakoukoliv emoci.

„Rayi,“ pozdravil nakonec pilota. „Mohl jsem tušit, že to budeš ty.“

„Mark si vždycky vážil tvé nepopiratelné schopnosti briskní dedukce.“

Policista ironii nepochopil. „Je mi líto, co se stalo kapitánu Stoneovi,“ odpověděl automaticky s pramalou účastí.

„Doufám, že se uzdraví.“

„To my všichni,“ odušil Ray. Něco tu je setsakra špatně, pomyslel si překvapeně. Takhle Wagnera neznal. Přesl proto také do úsečnosti. „Proč jsi nás zastavil, překročili jsme snad povolenou rychlost?“

„Jsi zatčen.“

Úspornost policistovy komunikace a jednoduchost té holé věty způsobila, že androidovi okamžik trvalo, než mu došel její pravý smysl.

„A to jako proč?“

„Nedělej ze sebe hlupáka,“ mávl Bob znechuceně rukou. „To vloupání do ACME bych byl ochotný ze staré známosti přehlédnout, ale jistý pan Goméz podal hlášení, že jeho dceru někdo unesl. Obávám se, že její přítomnost v kokpitu Merkura tě nestaví do příznivého světla.“

„Praporčík Gomézová je moje žákyně,“ bránil se Ray. „Jsme spolu na výcvikové akci v rámci cvičení Akademie Služby pro dohled nad primi-“

„Ale no tak!“ přerušil ho příslušník VP. „Oba víme, že tohle není akce SDPP! Oficiálně je to klasifikováno jako únos, a ty jako android podléháš zcela jiným normám než lidé. Budeš prozkoumán v Ústavu robotiky, a pokud tvůj program shledají vadným, budeš odstaven,“ zasmál se a jízlivě se naklonil blíž k obrazovce. „Šíleným androidům se nestávají dobré věci...“

Ray stále nemohl uvěřit takové změně v Bobově chování. Vždyť byl kamarád! „To mi přece neuděláš!“

Však Wagner zavelel nekompromisně. „Sklopte štíty. Připravte se k nalodění!“

Také Gomézová se zakabonila.

„Ale já nejsem unesená! Vyдалa jsem se na tuhle výpravu dobrovolně!“

„Trpíte běžným typem stokholmského syndromu,“ odbyl ji. „To vás za chvíli přejde. Nebojte, praporčíku, brzy budete v bezpečí u rodičů.“

„A vy zas trpíte předčasnou senilitou!“ vypěnila Gomézová a vypnula vysílačku.

„Praporčíku, co to děláte?“

„S tímhle mamelukem se nedomluvíme, musíme pryč.“ Dívka začala startovat vychladlé motory. „Viděl jste, jak byl proti vám zaujatý?“

„Něco se muselo stát. Bob se takhle normálně nechová. Musí mít nějaké rozkazy.“

Jenže ty rozkazy nepracovaly pro androidovo dobro. Stíhačka se ještě jednou neúspěšně pokusila dovolat, ale ostentativní ignorace ze strany renegátů jí dala najevo, že čas rozhovoru skončil. Merkur se zrovna chystal k přechodu na nadsvětelnou rychlost, když se Bob rychle rozhodl použít sílu.

Laserový paprsek stíhačky zabušil na štíty astronefu silou neodbytného příbuzného a zatřásl dvoučlennou posádkou. Pak aerodynamický letoun větší koráb obletěl a uštědřil mu stejný úder z druhé strany.

„On to myslí opravdu vážně,“ hlesl Ray překvapeně, poté co ho ořes vyhodil ze sedadla. Vyškrabal se zpátky a tentokrát si zapojil bezpečnostní pásy.

„Co budeme dělat?“

„Ukážeme mu, jak se tahle hra hraje,“ svařil obočí. „Držte se, Evito!“

Bylo to poprvé, co ji oslovil křestním jménem, ale Gomézová neměla zrovna moc času zatetelit se nad tím hřejivě familiárním oslovením. Ray začal podnikat odvetné kroky proti stíhačce Vesmírné policie. Tak jako Mark i on znal metody, jak je změnit v kus levného šrotu.

Bobův člun zatím nabíral sílu k prolomení obrany a natáčel se k dalšímu náletu. Ukolébán jejich nečinností se ukájel falešným pocitem vítězství.

V tu chvíli motory astronefu mocně zabraly, a než stačila elegantně kroužící stíhačka zareagovat, posunuly Merkura z jejího dostřelu a zamířily s ním pryč. Podle kartografické databáze byl nedaleko malý měsíc s hornatým povrchem, kolem kterého obíhalo pět asteroidů. Teprve tam Ray zastavil a udělal otočku vzad. Vždycky je výhodou čelit nepříteli zepředu a na místě, které si k tomu sami vyberete.

Protivník dorazil za několik vteřin.

„Nemáš šanci, androide,“ rozlehl se z éteru Bobův hlas. „Vzdej se. Nedaleko odsud je naše fregata. Nemáš kam utéct ani se kde schovat.“

„Ty seš ale blbeček,“ odpověděl mu Ray, vysílačku ale nechal vypnutou.

Na to blbeček zaútočil podruhé.

Tahle střela byla tvrdší než první dvě a způsobila astronefu drobné přetížení. Rayovi hbité prsty ale nečekaly, až se nahromaděná energie vyřadí zkratováním v obvodech, a vypustil ji ven skrz dezintegrátory.

Jinak řečeno, také Merkur ukázal zuby. A nebyly to zrovna mlíčňáky.

* * *

Trosky zničené lodi se pomalu přibližovaly k měsíci a byly stahovány gravitačními silami do jeho atmosféry. Tam zazářily jako padající hvězdy, až shořely na prach, některé však byly rozdraceny ještě na oběžné dráze kroužícími asteroidy. Za okamžik zkrátka nebylo ve vesmíru ani stopy po boji.

Zůstal jen jeden člen se šokovanou posádkou, která valila oči na tu spoušť.

„Ale já ho nechtěl zabít,“ zašeptal ohromeně Ray, když poslední kus stíhačky Vesmírné policie s Bobem na palubě dohořel v atmosféře šedého měsíce.

„Nemohl jste za to, pane,“ položila mu na rameno ruku Gomézová.

„Byl to náš přítel. Společně jsme zlikvidovali drogovou mafii na Salazaru...“

„Poslouchejte mě!“ zatřásla s ním dívka silněji. Nikdy předtím neviděla androida v tak dezorientovaném stavu, ale možná to bylo tím, že právě neúmyslně porušil jeden ze zákonů robotiky. „On si to zavinil sám!“

Bylo to trochu alibistické rčení, ale z jistého úhlu pohledu to pravda byla.

Ray na Wagnerovu stíhačku vystřelil, za normálních okolností by ji však tohle množství energie mělo jen zneškodnit.

Výbuch, jaký následoval, poté co ji silová vlna zasáhla, nečekal ani v nejdivočejších snech.

Snad to bylo chybou útočícího pilota nebo zkratované obvody astronefu přidaly do výstřelu víc energie, než měly, výsledek byl prostě explozivní.

Na truchlení ale nebyl čas.

„Musíme pryč, než začne včelí královna postrádat jednu ze svých dělnic.“

Návrat do reality byl pro androida bolestivý. Výčtkám elektronkového svědomí mohl dát průchod později, Gomézová měla pravdu v tom, že museli zmizet. Naposledy věnoval omluvný pohled studenému hrobu bývalého kamaráda a vrátil kurz astronefu zpět na původní koordináty.

Merkur vystřelil k Sikorského těžební stanici na Boliasu jako šipka. Jestli bude mateřská fregata hledat svoji stíhačku, tady už nic nenajde.

Gomézová ale na Rayově tváři našla stopy zármutku. A hodlala je z něj smést tím jediným možným způsobem, jakým to dokážou zamilované ženy. Vstala ze svého křesla a začala mu zezadu masírovat trapézové svalstvo. Ne že by to jako umělá forma života potřeboval, potěšilo ho jen to gesto.

V tu chvíli potřeboval zapomenout na realitu a hodit vše ostatní za hlavu.

Za ta léta se od Marka naučil mnoho, i to, jak využívat přízně slabšího pohlaví. Pohladil ji automaticky po drobné ruce a zvrátil hlavu dozadu.

„Říkala jste, že máte přítele.“

„Lhala jsem.“

„To je dobře.“

Na to čekala.

„Kdy jsi se naposledy miloval?“ políbila ho a odhrnula mu kaštanové vlasy z čela. Svrátil obočí do přemýšlivého úsměvu a kolem očí se mu udělaly vějířky vrásek. V tu chvíli byl Stoneovi podobnější než kdy jindy.

„Doufám, že naposledy to ještě nikdy nebylo.“

A měl pravdu, protože cestou k Boliasu to zvládli ještě nejmíň šestkrát.

9.

Androidova strojová výkonnost se neodrazila pouze v erotických kratochvích na dlouhých cestách, ale i v neutuchajícím zápalu, s jakým šel po stopách toho zákeřného atentátníka. Astronef Merkur se hnal vesmírem bez přestávek a od cíle k cíli s maximálně propočítanou efektivitou.

V bouřlivém pásmu Boliasových asteroidů se nezdrželi déle než den. Ukázalo se, že malá těžební stanice spoutaná vlečným paprskem s jedním ze zmítajících se meteoritů není tou teroristickou buňkou, kterou hledali. Meteority bohaté na vzácné plyny tu zpracovávali pomocí štěpeného laseru a místní inženýři pomalu ani nevěděli, co se děje ve vnějším světě.

Jejich život byl natolik složitý, že neměli čas na nic jiného.

Ray s Gomézovou přesto provedli důkladnou prohlídku, během které android ocenil svoje stabilizátory a dívka silný žaludek. Umělá gravitace těžební plošiny totiž měla občas výpadky, a proto to tu občas připomínalo centrifugu.

O to víc oba ocenili palubu a nehybný, odstředivé síly prostý kokpit.

„To jsou všechny Sikorského zakázky na tak nemožných místech?“ oddechla si Gomézová, když se odpoutali od plošiny, a tiskla si rozbořený žaludek. Přišlo jí, jako by se stěny pilotní kabiny houpaly.

Ray trpělivě počkal, až Merkur bezpečně vykličkuje z oblasti zamořené nevypočitatelností hrozícími asteroidy, a teprve potom odpověděl.

„Ano, proto jsou její služby tak drahé. Patří mezi nejdůležitější složky Caldor Mining,“ zavzpomínal na Elsyinu složku.

„A nejvýdělečnější.“

Poslední kus malé horniny se s jiskřením odrazil od silového pole lodi a odletěl do volného vesmíru. Astronef byl volný, aby mohl zamířit za dalším cílem.

„Co je dál na mapě? Poznávej krásy galaxie prizmatem těžkého průmyslu?“

„Pozemská Aljaška nebo Oceania.“

„Co je blíž?“

„Aljaška.“

„Tak jedeme tam.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ namítla dívka. Od určité doby si tykali, jsou situace, při kterých jde jakákoliv úcta stranou. „Určitě po nás pátrají.“

„Máš pravdu,“ zarazil se Ray. „Dobrý postřeh. Vosí hnízdo si necháme nakonec.“

„Co se těží na Oceánii?“

„Krystaly surového dilithia. Oceánie jím zásobuje prakticky celou Unii.“

„Zatímco nám jde prakticky celá Unie po krku,“ shrnula situaci Gomézová.

A zase měla pravdu.

* * *

Jakmile Merkur vystoupil z mraků, posádku doslova ohromil pohled na tu nekonečnou vodní plochu, která se pod nimi rozprostírala. Povrch Oceánie II tvořilo devadesát devět celých devět desetin procenta vody a její oceány skýtaly útočiště a domov milionům rozličných tvorů, které vědci dosud všechny ani nezkatalogizovali.

Tedy ne že by nechtěli. Někteří to zkoušeli, ale ti se z výprav nevrátili.

Moře tak brázdily spíš jen obrovské rybářské tankery společností, jejichž úlovky plnily talíře luxusních restaurací. To pravé bohatství planety se však skrývalo až hluboko pod hladinou, dokonce metry pod jeho dnem.

Dilithium mělo veliký potenciál. Ne jako vzácný kámen, ale jako surovina k výrobě pohonných hmot. Energetická krize, jakou Unie v této době procházela, totiž hrozila přerůst v krizi ekonomickou, a tu si prezident nemohl dovolit. Ne teď, před koncem jeho funkčního období.

Do voleb muselo být vše vyřešeno a dilithium tu moc obsahovalo.

Sikorsky získal tuto zakázku ještě za vlády Maxe Gorea a těžko říct, jestli to bylo díky jeho osobnímu přátelství k prezidentovi. Clifton si stále přál být pravidelně informován o pokroku a Elsa Raye ve svém komuniké varovala, aby byl při pátrání opatrný.

Tady nebylo místo pro skandál.

Proto také měla stanice, která těžbu dilithia z mořského dna zajišťovala, celou řadu výhod, od toho nejlepšího vybavení po prioritní zásobování.

Konstrukce stála osamoceně na mohutném pylonu vyrůstajícím jako na kuří noze z vln uprostřed nekonečna, omílaná vodou a poryvy burácejícího větru. V odpoledním slunci zářila běloskvoucí čistotou a byla naprostým opakem otřískaného Sikorského zařízení na Boliasu. Astronef k ní zamířil a zakotvil v jedné z vysouvacích přístávacích kóji, která ladně zaplula do útrob plošiny, jakmile vystoupili ven na plochu.

Tam už je netrpělivě očekával ředitel stanice, inženýr Braun.

„Vy musíte být kapitán Ray z SDPP, předpokládám,“ pozdravil je a krátce si s oběma hosty potřásl suchou rukou.

„Vítám vás na Oceánii II.“

„Děkujeme za přivítání,“ přijal android nabízenou ruku a přitom si Brauna důkladně prohlédl. Byl to vysoký, příjemný muž ve středních letech, s předčasně šedivými vlasy. Nevypadal ale, že by byl z jejich návštěvy nadšený. Dokázal to nade vši pochybnost hned následující větou.

„Slečna Swensonová nám dala vědět o vašem příjezdu. Nemůžu říci, že bych tím byl nadšen,“ přiznal se, když je vedl po plošině k výtahu do nitra těžebního kolosu. „Provádíme tu velice náročné úkoly a nemám dostatek lidí, abych se vám mohl nějak zvlášť věnovat.“

„Postaráme se o sebe sami. A pak, nebudeme vás tu asi dlouho zdržovat.“

„Popravdě nechápu, jak vám můžeme pomoci,“ pokračoval Braun. „Z oběžníku centrály jsem pochopil, že se jedná o vyšetřování té defraudace ve skladu trhavin, ale s tím my ani nemůžeme mít nic společného.“

„Provedl to někdo, kdo byl obeznámen s bezpečnostními procedurami firmy,“ odušil Ray. „Nemám jiné vodítko než prověřit všechny pobočky.“

„Proč by to měl dělat někdo z nás?“

„Třeba to byl někdo, kdo není tak úplně spokojený s novým vedením.“

„Tak si poslužte,“ vzdychl ředitel a otevřel jim dveře do řídicí věže. Tady ale byla jen komunikační ústředna a nákladní výtah, který vedl dolů. Teprve tam se nacházelo živoucí jádro plošiny. „Nemáme před vámi co skrývat.“

Android se zdvořilostně usmál a mrkl na Gomézovou. Už aby byli pryč.

Výtah po chvilce zastavil a vypustil je do centrální haly. Odtud vedlo několik dveří. Kromě vstupu do jednotlivých sekcí, skrývajících vybavení, obytné a společenské prostory, tu byl také vstup do přestupní komory v ústředním pylonu, který chránily dva těžké hydraulické zámky. Tudy se těžaři dostávali dolů.

Braun je však odvedl jinam, tam, kde byla jídelna. U dlouhých stolů tu sedělo několik horníků, relaxujících po náročné šichtě. Na rozdíl od robustních umolousaných kolegů, jaké Ray s Gomézovou potkali na Bolianských asteroidech, tito byli většinou malí štíhlí chlapíci.

Někteří jedli, jiní hráli stolní hry, ale většina z nich se koukala na holovizi, kde právě běžel další díl nějakého nekonečného sci-fi seriálu. Muži zvyklí na stresující povolání v uzavřených prostorách ani nedutali a s napětím sledovali, jak se kapitán Kirk právě chystá zaútočit na svého zlého dvojníka.

„Nechápu, jak se poměrně inteligentní lidé dokážou na něco takového dívat,“ šeptla androidovi dívka znechuceně.

„Nezdají se vám všechny tyto příběhy o nezničitelných superhrdinech děsně nadsazené?“

„Ticho!“ okřikl je jeden z mužů a zamračil se. Kapitán právě s pomocí svého přítele se špičatými ušima nepřítele úspěšně zpacifikoval.

„Nebudeme je rušit,“ odvedl Braun návštěvníky stranou. „Kluci mají jen několik hodin volna denně a neradi se o něj nechávají připravit,“ vysvětlil.

„To je pochopitelné.“

„Mám vám připravit kajuty? To víte, pětihvězdičkový hotel nejsme, ale...“

„To snad nebude nutné,“ odmítl Ray. „Večer bychom měli být pryč.“

„Dobrá tedy,“ přikývl nerudný inženýr spokojeně. „Začneme s prohlídkou.“

Skupinka se vrátila do haly. Zrovna byl konec jedné směny a u hermetického uzávěru se seřadila pětice horníků, kteří čekali na svoji šichtu.

Červené světlo nad vstupem do komory hlásalo, že vnitřek je už plný, a zámek se zasyčením povolil. Ven se vyvalilo pár unavených mužů, ze kterých doslova kapal pot. Jejich čerství a odpočatí kolegové si s nimi vyměnili pár zdvořilostí, a než se Ray s Gomézovou rozkoukali, dveře komory za nimi zase zapadly. Tady časem opravdu nemrhali.

„Říkal jsem vám, že to tady lítá,“ pokrčil rameny Braun, když si všiml jejich udivených pohledů. „To víte, vláda nám šlape na paty, chtějí výsledky.“

„Jedete bez přestávky?“

„Muži se střídají tak, aby se práce nikdy nezastavila. Dole je omezený prostor, proto nepotřebujeme velkou posádku. Každá směna má pět chlapů.“

„Stanice vypadá mnohem větší...“

„Spoustu prostoru zabere vybavení, zásoby a sklady. To víte, často tu panují silné bouře, a v takovém případě se běžně stává, že jsme několik týdnů odříznuti od zásobování. Nedostane se sem žádná loď.“

„To musí být mrzuté.“

„Zvykli jsme si,“ postrkoval je inženýr chodbou. „Tady je hangár.“

Nelhal. Ocitli se na vnitřní straně vysunovacích doků, kde parkoval i Merkur. Bylo zvláštní vidět ho tady těžkopádně viset v kovových drážkách. Ta tam byla jeho elegantní lehkost, jakou se pohyboval vesmírem. Společnost mu dělalo několik jednomístných helijetů.

„Ty máte na průzkumné lety po okolí?“

„Ano,“ kývl Braun. „Sem tam je třeba rozvířit vzduch a odehnat zvědavé rybáře.“

„A támhleto je co?“ ukázala Gomézová na jednu úplně zakrytou kóji.

„Staré železo,“ mávl Braun rukou a směřoval je zase pryč. „Nic zajímavého.“

„Stejně bych to rád viděl,“ nenechal se android odbýt a vydal se blíž. Než ho stačil muž zastavit, stiskl tlačítko a roleta krytu vyjela nahoru.

Uvnitř stál starý vrtulník.

„No, myslím, že si ty kajuty připravit necháme,“ usmál se Ray a otočil se na zmateného Brauna. „Přece jen se tady ještě chvíli zdržíme.“

10.

„Promiňte, ale nechápu,“ zakoktal Braun, kterého Rayův náhlý požadavek zarazil. „Myslel jsem, že se tu nebudete zdržovat. Stalo se snad něco?“

Také Gomézová nevěděla, proč androida zrovna nálezu starého vrtulníku přiměl k prodloužení návštěvy na stanici.

Teprve poté si všimla, že helikoptéra má po stranách připevněné nosiče raket. To není zrovna obvyklé vybavení.

„Ne, nevzrušujte se,“ uklidnil Ray inženýra. „Jen jsem si uvědomil, že to dnes přece jen asi všechno nestihneme.“

Nebudeme vám tu nijak překážet?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ zamumlal, ale bylo na něm vidět, že zas tak úplně v pohodě není. „Slečna Swensonová nás přece požádala, abychom vám byli k dispozici. Chcete si teď prohlédnout další části stanice?“

Ray zalitoval, že ho s Gomézovou nepojí stejné pouto jako s Markem a nemůže se s ní domlouvat mimosmyslově. Byla to ale chytrá dívka a mnoho věcí dokázala vycítit sama. A když nevěděla, o co jde, radši mlčela.

„Možná později. Vzhledem k tomu, že nespěcháme, bych se rád ubytoval.“

„Zařídím, aby vám byly přiděleny kajuty,“ vzdal se Braun. „Hned někoho pošlu. Já se s vámi ale teď rozloučím, za pár minut má dorazit poštovní modul.“

„V pořádku, uvidíme se později.“

Velitel stanice nasadil masku zdvořilého úsměvu, na panelu u dveří stiskl tlačítko interního reproduktoru a nechal do hangáru zavolat doprovod pro hosty. Za okamžik se dostavil. Byl to zavalitý Asijec v šedivém saku a s visačkou na klopě. Přestože Gomézová s Rayem svoje myšlenky neslyšeli, oba je napadlo totéž. Ten člověk vypadal, jako by vyšel ze stejné rodné vesnice jako jejich generál.

„Představuji vám pana Čonga, šéfa bezpečnosti,“ seznámil je Braun.

Zasmušilý Asijec nehnul ani brvou a měřil si hosty rentgenovým pohledem.

„Velice nás těší,“ usmála se dívka a napřáhla paži k přátelskému pozdravu.

Čong ruku ignoroval a jen jim pokynul. Odešel, aniž by se přesvědčil, jestli ho následují, a těžkými kroky mířil k výtahu. Ray si přitom všiml jeho netradičních bot. Vypadaly na první pohled jako obvyčejné naleštěné černé polobotky, ale špičku a patu měly obražené lesklým kovem.

„Odvede vás do obytných buněk,“ přerušil androidův zájem o vietnamskou obuv Braun. „Je možná trochu samostatný, ale velice efektivní.“

„V jakém slova smyslu?“

„Těžko tu vzácný nerost, slečno,“ odpověděl inženýr zvědavé tazatelce. „Ze začátku jsme měli problémy s jistotou...“

defraudací. To ale skončilo po jeho příkladných zakročeních. Od té doby si už nikdo krást nedovolil.“

„Rád bych se s jeho metodou seznámil.“

„To bych vám nedoporučoval,“ odvětil Braun tajemně. „Ale jestli víte, jak otrokáři trestali ve dvacátém století dělníky v diamantových dolech, jistě si to dokážete představit. Nechal se inspirovat.“

„Není takové ubližování nelegální?“

„Bylo to ještě za pana Gorea. Provinilci si dobrovolně zvolili, jestli chtějí být nahlášeni Vesmírné policii, nebo dál pracovat pro nás. I s malým defektem.“

„Jak lidumilné...“

„To je věc názoru. A teď už opravdu musím odejít,“ rozloučil se Braun. Nechal své vzácné hosty neosobní péči pana Conga a vrátil se na povrch. Čekala na něj totiž v poště důležitá zásilka, která podléhala zkáze.

* * *

Venku byl klid před bouří.

Braun si zastínil oči a vzhlédl k obloze. Dneska bylo opravdu hezky, takhle jasno bylo na Oceánii málokdy. Dokonce se na obzoru daly zahlédnout rybářské lodě, a to se nestávalo často. Inženýr se na ně podezíravě zamračil, ale držely se mimo bezpečnostní pásmo těžební plošiny.

Pro jistotu si usmyslel, že na to upozorní Conga. Poslední dobou se bárky přibližovaly čím dál tím blíže k ochrannému pásmu, a jestli se jim včas rázně neukáže hranice, jednou by se jim mohly proménádovat přímo pod nosem. A to by pro jejich záměry nebylo vhodné.

Čong uměl vyrábět nehody. Na volném moři se neštěstí prostě jednou za čas stávají. Ne že by s metodami velitele bezpečnosti Braun přímo souhlasil, ale v tomto se musel podrobit jejich společnému chlebobárci.

Přes nos mu přelétl stín a vytrhl ho z obav o bezpečnostní riziko projektu. Na obloze se objevila malá černá tečka, rychle se zvětšovala a mířila k němu. Rozhlédl se, jestli jsou všichni jeho muži připraveni, a dal pokyn řídicí věži, aby připravila kotevní lana. Vál tu od vody silný vítr, a i když poštovní modul přistane jen na pár minut, musí se upevnit. Pilot byl mladý usměvavý muž ve slunečních brýlích, který se ležérně opíral o křídla svého mezihvězdného letounu, zatímco Braunovi muži vykládali zásoby a náhradní součásti pro svoje vybavení.

Když byli dělníci hotovi, poslíček počkal, až náklad odvezou k nákladnímu výtahu, a teprve potom si sundal brýle a přistoupil k Braunovi.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se inženýra. „Všechny počty souhlasí?“

„Nevím,“ odpověděl Braun domluvené heslo. „Pošťák zvoní dvakrát.“

„Cink cink,“ odhalil pilot thymolinový úsměv a vyndal z bundy malou krabičku. Byla přelepena nálepkami žadonicími o křehké zacházení a chránění před teplem. „Další zásilka bude připravena příští týden.“

„Díky. Šéf vám dá další instrukce.“

„Od té doby, co byly vynalezeny kredity a dolsy, se přece děkovat nemusí.“

„Nebojte, určitě nepřijdete zkrátka,“ ucedil Braun znechuceně nad hamizností prostého přístipkáře a schoval krabičku.

„Brzy bude vše ve starých kolejích a pak budete rád, že jste byl na té správné straně. Na naší straně.“

„A čí je to vlastně strana?“

„Nechte se překvapit.“

Pilot se skutečně překvapit nechal, ale o tom až jindy. Pro tuto chvíli jen pokrčil rameny, nasadil si brýle a vrátil se do svojí stíhačky, aby vyřídil další zakázky.

Braun ho sledoval, dokud nezmizel v mracích, a znovu přelétl pohledem opuštěný povrch plošiny. Dělníci už odvezli všechno do skladů.

Byl tu sám.

Nedočkavě vytáhl balíček a strhl z něj obal. V nerozbitném obalu tam byla ampulka s červenou tekutinou. Krev. Na štítku bylo napsáno jediné jméno.

Právě začala hra té nejvyšší úrovně.

* * *

Čongovy okované špičky se zastavily přesně uprostřed perského koberce Braunovy pracovny a paty se zvučně srazily k sobě.

„Jsou naši hosté s ubytováním spokojeni?“

Lehké pokývnutí hlavou muselo jako odpověď stačit. Inženýr už byl na Asijcovu úsečnost zvyklý, proto se jí nijak nevzrušoval a přešel rovnou k další věci.

„Dostali jsme novou zásilku od doktora Hochstaplera,“ oznámil Braun a položil před sebe na psací stůl krabičku s ochlazenou ampulkou vzácné krve. „Tahle je poslední. Dnes v noci už splní úkol.“

Byla natočená tak, aby bylo vidět jméno jejího dobrovolného dárce. A že byl dobrovolný, to bylo jisté, protože prezidentu Cliftonovi by jen tak někdo krev neukradl. Otázkou zůstávalo, jestli ten věděl, že je určená k rukám vrchního inženýra Brauna ze Sikorského těžební stanice.

Asi ne, ale to byl jen podružný detail.

Bezpečák si jméno přečetl, ale opět nehnul ani brvou. Obličejová mimika vůbec nepatřila k jeho častým výrazovým prostředkům, a Braun pochyboval, jestli na tváři nějaké svaly má. Jestli ano, vůbec je nepoužíval.

„Tím jeho práce pro Projekt C skončí. Máte rozkazy vydat se na Zemi.“

Čong nehnul brvou.

„Jeho eliminace musí proběhnout nenápadně. Váš máte zkušenosti,“ dodal Braun promptně. „Odletíte ale, až vyřídíme všechny místní problémy.“

Jestli čekal nějakou reakci nebo otázku, o jaké problémy se jedná, nedočkal se jich. Čelil jen nekonečně trpělivému a blahosklonnému pohledu své pravé ruky. Někteří by tu blahosklonnost mohli pojmenovat jako tupost, ale ti by to nikdy nepojmenovali nahlas. Ne před Čongem. A jestli ano, bylo by to to poslední, co by v životě udělali.

„Ty lidi z SDPP tu zůstali proto,“ povzdechl si Braun po krátké oční výměně, „že viděli šéfov vrtulník. Nevím, jestli něco tuší nebo je to náhoda, v každém případě je to nečekaná komplikace. Musíme být opatrnější.“

Nabádat bezpečáka k opatrnosti bylo stejně zbytečné jako házet perly sviním, Braun si ale neodpustil trošku ho podráždit. Věděl dobře, že z hostů nespustí oči a o vše se postará. Lepší je rozkaz zopakovat než pak litovat.

Inženýr vstal, obešel svůj psací stůl a sebral z něj ampulku s Cliftonovou krví. „Už jsem šéfa informoval,“ vyprovázel Čonga ke dveřím pracovny. „Jeho instrukce jsou jasné. Nesmějí nás nijak ohrozit.“

Byla by to škoda. Projekt C byl už daleko na to, aby se něco pokazilo. Nebýt toho atentátu, který fungoval jako šéfova osobní pomsta a se kterým Braun nikdy nesouhlasil, neměli by ani tenhle malý problém.

Byla hloupost použít k tomu Sikorského vybavení a Braun byl tak trochu rád, že teď může šéfovi dokázat svoji pravdu. Jen díky jeho chybě tu mají vyšetřovatele.

„Vaším úkolem je zajistit, aby odsud nikdy neodletěli,“ shrnul jádro problému. Ampulka v ruce ho nepříjemně studila.

„Zbavte se jich.“

Čong věděl co má dělat a nehnul ani brvou.

11.

Braun si pospíšil, aby se jeho hosté příliš nenudili a nestihli si toho moc povědět. Jen co se rozloučil s Čongem a odevzdal krevní vzorek, už stál přede dveřmi návštěvních kajut.

Ty se nacházely ve stejné oblasti jako obydlí pracovníků, tady nebylo místo pro přílišný komfort. Ubikace Gomézové sestávala pouze ze spartánské palandy s tvrdou matrací a jednoduché dřevěné skříně na šaty a pár osobních věcí.

Jediné, co se dalo požadovat za luxus, bylo, že jako dívka měla nárok na soukromí a nemusela tu mít spolubydličiho. Šťastná to žena.

Ray takovou kliku neměl, byl přiřazen do komůrky k jednomu spícímu dělníkovi. Když tu Čong androida zanechával, tak muž spal po těžké šichtě, a tudíž se nemohli seznámit. Jeho charisma a kouzlo osobnosti tedy Ray nemohl ocenit, zatím ze svého spolubydličiho viděl jen chlupatý zadek vyčuhující zpod tílka, a zaznamenal jistý neodbytný oděr.

Naštěstí dýchat nepotřeboval, a mohl se bez těžkého vzduchu obejít.

Ne tak Braun, který kapitána přišel vyzvednout, aby pokračovali v prohlídce.

Jakmile vstoupil do kajuty, do očí mu vstoupily slzy. Ještěže tak, protože jen díky tomu včas nespatriil, jak si Ray urychleně zaklapl servisní panel ukrytý ve svém předloktí, a nedožvěděl se tak pravou podstatu androidovy osobnosti. Lidé, kteří neznají své protivníky, mívají nezdravou tendenci je podceňovat.

„Omlouvám se za ty podmínky,“ protřel si Braun oči, „ale nejsme tu moc zařízení na návštěvy. Snad vás tu nebudeme dlouho zdržovat.“

„Neomlouvejte se, příteli, já jsem plně spokojený. Pokračujeme v exkurzi?“

„Jistě.“

„Tak nebudeme rušit mého kolegu a půjdeme,“ vydal se Ray ke dveřím a cestou spícího dělníka přikryl, aby mu nenastydla odhalená záda.

Gomézová už byla připravená. Moc se ve své ubikaci nezabydlovala, předpokládala, že tu nestráví příliš času.

Nalezenému vrtulníku takovou váhu jako android nepřikládala. Byla zvědavá, jak jí svoje chování vysvětlí, ale dosud neměli šanci si o tom spolu promluvit.

Tu nedostali ani teď, protože Braun se jich držel jako klíště a nenechával je o samotě. Vymotali se z úsporně úzkých chodbiček obytného sektoru, a druhé kolo prohlídky začali tam, kde skončilo to první.

V hale se zastavili před vstupem do přestupové komory. Čekala je prohlídka toho nejdůležitějšího a nejcennějšího, kvůli čemu tady těžaři byli.

Braun vytřukal na uzávěru kód a čekal, až je hermetický zámek propustí.

„Než vejdem dovnitř, musím vás seznámit s přísnými bezpečnostními opatřeními, která se v dole dodržují,“ upozornil svůj doprovod.

„Plat v SDPP nás dost saturuje,“ usmál se Ray. „Dilithium vám krást nebudeme. Můžete říct svému veliteli bezpečnosti, že na nás své metody uplatňovat nemusí.“

„Tak jsem to samozřejmě nemyslel,“ zasmál se inženýr poprvé od srdce. „Jde o vaši osobní bezpečnost. Protože všechny naše operace se odehrávají pod mořským dnem, je zapotřebí dodržovat jistá pravidla.“

„Nehněme se od vás ani na krok,“ ujistil ho Ray. „Až se vrátíme, pošlu hlášení slečně Swensonové a vyzdvihnu vaši příkladnou starostlivost o naše pohodlí.“

„Obávám se, že to nebude možné,“ řekl inženýr smutně. „Před okamžikem jsem byl informován, že se nad planetou rozpoutala iontová bouře.“

„Co to znamená?“ zeptala se Gomézová. „Jak může být bouře ve vesmíru?“

„Iontové částice a záření ruší subprostorové komunikační signály, jaké tu používáme. Nelze z planety vysílat ani přijímat žádné zprávy.“

„Škoda,“ odtušil Ray. „Ale nebojte, nezapomenu se o vás zmínit příště.“

„Jste velice laskavý,“ ocenil ho Braun, ale to už se dveře do komory otevřely a vpustily je do útrob centrálního pylonu, který vedl do mořských hlubin.

Hned za nimi byla provizorní ošetřovna, kde každý dostal od primitivního lékařského droida injekci séra, které v těle zajišťovalo vyrovnávání tlaku a zkracovalo dobu nutnou pro dekompresi při návratu na povrch.

Poté sestoupili ještě o několik metrů níže do prostorného podvodního doku. Tady byla nádrž s kójemi pro několikamístné ponorky, kterými se dělníci dopravovali do samotného zařízení na dně.

Jejich řízení bylo poměrně jednoduché, nebyla k němu zapotřebí žádná speciální obsluha. Braun otevřel poklop navrchu, a postupně se všichni tři vtěsnali do doutníkovitého prostoru člunu. Inženýr jim určil místa na pravoboku, zkontroloval jestli jsou připoutaní, sám se posadil ke kormidlu a zapojil turbínu. Motory tiše zapředly a ponorka se začala ponořovat.

Skrze kulatá okénka po stranách mohli pozorovat, jak se olejem znečištěná voda v nádrži stanice pomalu mění v azurově mořskou a potom postupně tmavne, jak se dostávali do hlubin celoplanetárního oceánu.

Gomézová se kochala výhledem na exotické hlubiny a ukazovala Rayovi obskurní mořské tvory a ryby, proplouvající kolem nich, ten se však obdivoval spíš než živoucím organismům neprozkoumaného oceánu technologii ponorky.

Samotné plavidlo představovalo ten nejmodernější výkřik techniky, přesně jak Sikorsky pro své náročné mise vyžadoval. Panel v řídicí části obsahoval ten nejdokonalejší plazmový počítač s automatickou kontrolou vnějších podmínek, tlaku, autopilota, čtyři airbagy a držáček na pití. Takové vybavení neměly ani ty nejnovější astronefy SDPP. Pomalu klesali do černé tmy pod nimi, až se za okny objevilo slabé bílé světlo, které neustále sílilo. Blížili se ke dnu a jeho pokladům.

„Za pět minut přistaneme,“ oznámil jim Braun tiše, jako by i on měl pořád ještě úctu k nekonečně velkým hlubinám, a zahájil kotvící manévry.

Ray s Gomézovou uslyšeli tlumené zadunění, jak plavidlo zapadlo do kotevních svorníků a cítili, jak je vtahováno někam dopředu. Pak vše ustalo, a za okny začala klesat voda. Byli v podmořském doku na dně.

Braun vstal od kormidla a požádal je, aby ho následovali. U výstupu jim podal ještě malé respirátory s upozorněním, že tu není příliš dobrý vzduch.

„Generátory vzduchu pracují na sto procent, ale při vytižení, jaké tu je, nestačí ovzduší udržovat neustále čerstvé,“ vysvětlil. „Kdyby se vám chtělo omdlít, tak řekněte.“

Hosté si roušky poslušně navlékli a následovali inženýra do jeho království.

Dok na dně byl na první pohled stejný jako ten na plošině.

Ale rozdíl tu byl. Zatímco na plošině by se teď vydali žebříkem nahoru, zde byl jen průlez někam dolů. Vedl do chodeb pod mořským dnem, kde se v žilách těžilo dilithium.

Pod přístavem se prostorem šetřilo ještě víc než nahoře. Těsná vlhká chodba, ve které Ray musel jít lehce předkloněný, je zavedla do převlékárny, respektive nástrojárny. V buňkách tu byly uloženy pracovní oděvy dělníků, které připomínaly víc než oděv nějakého mimozemšťana.

Veškeré vybavení podvodních horníků bylo totiž připevněné a zavedené přímo do oblečení, takže Braunovi muži na sebe při práci vlastně oblékali robota. V rukávech a rukavicích měli aplikované různé lasery a vrtáky, ovládané jemnými pohyby prstů nebo svalů na zápěstích.

Nedílnou součástí výzbroje byla pohotovostní kyslíková nádrž, která byla spojena s uzavřenou přilbou. Všechna tahle těžká výstroj se ovládala servomotory a ovladači na pažích úboru. Ve vysokých botách se skrývaly další miniaturní turbíny a trysky, které dělníkům usnadňovaly se ve zbroji nemotorně pohybovat, ale přece jen rychleji než normální člověk.

Braun je ale vedl ještě dál. Za strojárnou byl vchod přímo do šachty.

Ozýval se odtamtud hukot syčících nástrojů a úpění horniny, která se podvolovala dřině horníků. S rachotem se odlupovala od skály a dva muži, díky složitému obleku vypadající jako dvoumetroví roboti, ji podavači přendávali do kontejnerů, které putovaly do nákladního doku.

Něco takového Gomézová spatřila poprvé v životě, a možná i naposledy. Ti chlapi tady dole si vydělávali každý dolů opravdu tvrdou práci.

„Součástí stanice nahoře je i malá rafinerie!“ zakřičel na ně Braun přes hluk strojů a podal jim ochranné brýle. „Teprve tam se extrahuje čisté dilithium. Teď budete svědky štěpení, kterým rozbíjíme tvrdou skálu.“

A opravdu. Jeden z horníků na konci chodby před nimi před sebe zamířil rukou s přidělaným nástavcem a vypálil. Z obvodů připevněných na prstech mu vystřelily paprsky modrého laseru, a zakously se do skalní hmoty.

Vzduch v místnosti se najednou zavlnil teplem, a dívka pochopila, proč se horníci vracejí na povrch splavení potem. Ona sama měla vlhko i na zadku, a to tu byla jen pár minut. Intenzivní světlo ji přinutilo nasadit si tmavé brýle, jakými se pozorují atomové výbuchy, a teprve pak se mohla horníkovi podívat přímo pod ruce, jak laser pracuje.

Skála před paprskem doslova měkla a odlamovala se, jakmile ale spadla na zem, opět se z ní stala tvrdá hornina.

Některým odolávajícím kusům musel muž pomoci nástavcem na druhé ruce, připomínající cepín.

Štěpení skončilo a muži začali úlomky třídit a nakládat. Před dalším výstřelem se musel energetický zásobník zase dobít.

„Opravdu fascinující,“ otočil se android na Brauna. „Velice efektivní.“

Braun se nadmul pýchou. „Tady toho k vidění už víc není, ale nahoře vám ukážu ještě rafinerii,“ vedl je zpět. „Uvidíte, že nemáme co skrývat. Je mi líto že vám nemohu pomoci s vyšetřováním té krádeže.“

Ray pomalu přikývl, ale nic neodpověděl, myslel si své. Svě si myslela i zpocená Gomézová a inženýr, kterého cestou zpět k ponorce kacířsky napadlo, že likvidace zvědavých návštěvníků není zase tak nezbytná.

Ale i špatný rozkaz je rozkaz. A on byl jen poslušný služebník svého pána.

12.

Ponorka vyrazila zpět nahoru k základní stanici a naváděcí světla podvodního doku nechala za zádi. Společně s ní k hladině vystupovaly i tisíce miniaturních vzduchových bublinek unikajících z důlní klimatizace.

V kabině bylo ticho. I jindy výřečná Gomézová seděla jako zařezaná. Slova jí vzal dojem ze statečnosti těch mužů, kteří pracovali v klaustrofobických podmínkách, a nad hlavou při tom měli ještě tisíce metrů vody. Ona sama byla ráda, že se už vrací, necítila se dobře, když věděla, jak málo vzduchu kolem ní je. Ray si také tiše přemýšlel, a Braun se soustředěně věnoval řízení. Kokpitem znělo jen decentní pípání kontrol.

Po chvíli černá voda za okny zesvětlala a začaly se v ní opět objevovat ryby. „Brzy budeme v doku,“ okomentoval to inženýr. „Akorát na večeři.“

Doutníkové plavidlo zamířilo k výpusti na spodku centrálního pylonu a ladně do něj zaplulo. Byli opět doma. Člun se vynořil nad hladinu ve staniční nádrži, a jeho posádka se ocitla na relativně suché půdě plošiny.

Už tam na ně čekal pan Čong.

„Stalo se něco?“ zeptal se znepokojeně Braun, když si Asijce všiml.

A pak se to stalo. Ray s Gomézovou ho poprvé uviděli promluvit. Na svou mohutnou postavu měl poměrně melodický a vysoký hlas.

„Na hladině vypukla bouře,“ řekl. „Museli jsme stanici hermeticky uzavřít, aby se dovnitř nedostala voda. Vlny dosahují několika metrů.“

„Já nic necítím,“ zamračil se Ray. „Nemělo by to stanici otřásat?“

„Poděkujte našim dokonalým stabilizačním systémům,“ zastal se svého království vrchní inženýr. „Antigravy, které nás drží nad hladinou, se dokážou přizpůsobit prakticky čemukoliv, s výjimkou tsunami.“

„Jste v nebezpečí?“

„V žádném případě,“ odmítl Braun. „Ale musíme teď pečlivě prozkoumat předpověď počasí a senzorové otisky z našeho meteorologického počítače. Snad budeme schopni určit, jak dlouho to potrvá.“

„A do té doby?“

„Do té doby musí být stanice z bezpečnostních důvodů neprodyšně uzavřená. Bojím se, že než se počasí uklidní, nebudete moci odletět.“

Android se ušklíbl.

„To jsme stejně zatím neměli v úmyslu. Tahle stanice nás zajímá stále víc.“

Teď si dal Braun záležet, aby nehnul ani brvou.

„To mě těší. Bohužel ale pro tuto chvíli musíme prohlídku opět přerušit. Než zjistíme sílu bouře, požádám vás, abyste zůstali ve svých kajutách.“

„Nevadí,“ usmál se zdvořile Ray. „Pro dnešek už máme dost zážitků.“

„Dobrá. Večeře vám bude doručena za půl hodiny. A zítra vás zvou na snídani k sobě,“ dodal Braun na odchodu.

„Dnešní večer vám vynahradím.“

Oba hosté přisvědčili, že se na ráno těší a inženýr s Čongem odspěchali. Do kajut je tak doprovodil jeden z dělníků, který sem přišel speciálně pro ně. Útlocitný Braun se o své hosty opravdu staral pečlivě, nechtěl, aby tu, chudáci, bloudili.

* * *

Rayův spolubydličník už byl vzhůru. Díval se na androida ve svém pokoji poněkud udiveně, neřekl ale nic. Jen chvilku rozpačitě chrchlal, a pak si vzal pornografický časopis pro pány a odešel na toaletu. Dny o samotě tady byly fakt dlouhé.

Porada proto proběhla v kajutě Gomézové. Ray během ní pro jistotu pustil ze svého hrudníku přehrávač mikrodisků. To pro případ, že by byli odposloucháváni.

Pravdou bylo, že o dvě patra výš v komunikační ústředně stanice se Čong s Braunem skutečně velice podivili, když se jim ze sluchátek ozvala nesmrtelná Dáda Patrasova se svým revolučním hitem Rumba Rej. Hosté se mohli nerušeně bavit.

Zprv se shodli na tom, že na stanici není vše v pořádku a Braun před nimi něco tají. Co, to museli teprve zjistit, ale podle Raye to mohlo mít opravdu něco společného s atentátem na jeho kamaráda Marka Stonea.

„Ten vrtulník tu není jen tak,“ podotkl android. „I kdyby to byla nakrásně náhoda a měli ho jen na lety po okolí, jak se nám Braun pokoušel vsugerovat, ty nosiče raket náhoda nejsou. Myslím, že už vím, odkud vane vítr.“

„Odkud?“

„Znal jsem jednoho člověka, který měl rád staré helikoptéry a zároveň zájem na Markově smrti,“ zamyslel se. „Ale ten je už půl roku mrtvý.“

„Takže jsme zase na začátku.“

„Ne, nejsme. Jen musíme být při pátrání obezřetnější. Jestli se Braun snaží z nějakého důvodu pomstít svého bývalého vlastníka, může to být součástí spiknutí proti Else, která po něm všechny jeho podniky zdělila. Včetně Sikorského. A nemusí se jednat jen o tuhle těžební plošinu.“

„Může v tom být zapleteno víc podniků?“

„Možná. Jak víme, Elsa rozdala několik výpovědí nadbytečným manažerům.“

„Co chceš dělat?“

Android se usmál a políbil ji. To potěšilo Brauna, který je sledoval na skryté kameře, a vyvrátilo jeho podezření, že piklí. Zase v tom byl jen ten sex.
„Dnes v noci budu mít ideální podmínky k tomu, abych se tu porozhlédl. Braun s Čongem mají starosti s bouří. Musí tu být něco, co poslouží jako důkaz.“
„Můžu ti nějak pomoci?“ oplatila Rayovi francouzák a cele se mu podala.
„Můžeš mi pomoci s mnoha věcmi,“ ujistil ji, a předvedl šmírákům za kamerou pro změnu jeho náradí. Kam se výkonnosti hrabaly píсты v dole.
A Dáda jim k tomu zpívala dál a dál.

* * *

Android měl pravdu. Mohla mu pomoci s mnoha věcmi. Dohodli se proto, že pátrání povedou každý zvlášť. Gomézová se vydala na vlastní pěst do útrobu plošiny, a Ray si zvolil náročnější úkol. Rozhodl se totiž podrobně prozkoumat doly na mořském dně. Jestli Braun něco skrýval, jistě to bylo tam.
Když dnešní představení skryté kamery skončilo a android se vrátil do své kajuty k opět spícímu dělníkovi, dívka se už nezatěžovala oblékáním a zhasla. V pozorovateli to vzbudilo oprávněný dojem, že se šla konečně vyspat. Jenže ona ne. Potmě se zas oblékla a potichu se vykradla na chodbu.
Ulička označená orientačními značkami vedla podél kajut nalevo i napravo. Kdyby se vydala nalevo, dostala by se po červené do sociálně společenské místnosti, pravá cesta, označená modrou barvou, vedla do centrální haly. Rozhodla se pro modrou, protože měla vstřípeno, že modrá je dobrá.
Pravičáctví se jí opět vyplatilo.
Centrální hala skýtala vstupy do oblastí, kde s Rayem ještě oficiálně nebyli, a které slibovaly mnohé. Tady dostala na vybranou ze třech sektorů.
Strojovna, rafinerie horniny, sklady. Ve všech těchto částech stanice se mohlo skrývat něco zajímavého. Rozhodla se nakonec pro sklady, protože tady byla nejmenší pravděpodobnost, že tu potká v pozdních nočních hodinách službu. Ve strojovně i v rafinerii asi budou dělníci pracovat bez přestávky, jak se Braun dříve toho dne vytahoval. Sklady byly rozděleny na další tři sektory, do kterých se sjíždělo pojezdovou plošinou. Byl tu sklad kontejnerů vyčištěné horniny čekajících na expedici, ale ten byl zapečetěn zámkem a alarmem. To neriskovala. Pak se tu fasovalo vybavení a materiál, jedna část byla určena pro potraviny.
Tou Gomézová začala. Plošina skřípavě sjela na její pokyn do druhého suterénu. Ve sterilně a úzkostlivě vyčištěných bílých regálech tu byly nekonečné řady stříbrných konzerv s potravinami nepodléhajícími zkáze. Vzala jednu z nich do ruky a zakřenila se. Vepřové ve vlastní šťávě nejedla.
Mimoto se tu daly najít i přepravky s bramborami a jinou zeleninou, ovocem, moukou, těstovinami a balenou vodou s bublinkami.
Tady se rozhodně žádné spiknutí proti mocné finančnici nepřipravovalo.
Zbýval třetí suterén, kde bylo uskladněno vybavení. Plošina sjela o další patro, ale ani tady nebyly nikde rozložené tajné mapy a plány důležitých Elsyných sídel či citlivých bodů, jak si Gomézová takové spiknutí naivně představovala. Zato tu bylo spousta toaletáků, náradí, olejů, špíny. Typicky mužská stanice, pomyslela si křehká dívka a postupovala zešeřelým skladem dozadu.
Na první i na druhý pohled se tu nedalo najít nic zajímavého, pokud tedy nejste Přemek Podlaha. Ale ani ten nezosnoval puč s pomocí několika hasáků. Nápadné jí nepřišly ani náhradní hornické skafandry.
Už se chtěla vrátit k výtahu a pokračovat v prohlídce jinde, když si všimla, že kus zdi úplně vzadu má na jednom místě trochu oprýskanou omítku. Skvrna byla jen na tom jednom místě, jakoby se o něj někdo často opíral.
To bylo podezřelé.
Měla pravdu. Ve zdivu tam byla tenká vlasová prasklina obdélníkového tvaru, což nepochybně znamenalo tajné dveře někam dál. Nikde tu však nebylo ani stopy po nějakém ovládacím zařízení nebo zámku. Zkusila na to olýsalé místo zatlačit, jenže marně. Dveře se ani nehnuly.
Gomézová se přemýšlivě opřela o regál, a jak jí automatická pořádkumilovnost poručila, zarovnala jeden z vyčuhujících prášků na praní do řady s ostatními. Ve chvíli, kdy jím pohnula, něco uvnitř zdi tiše klaplo.
Bingo!
Zkusila na zeď zatlačit ještě jednou, a tentokrát jí omítka pod rukama ustoupila. Dveře se zasunuly dovnitř a vpustily dívku do nitra tajné chodby, na jejímž konci zářilo jasné světlo. Vypadalo to skoro jako brána na onen svět.
Vstoupila a udělala několik kroků dovnitř, ale pak se nerozhodně zastavila. Možná by to měla nejdříve nahlásit Rayovi. Jenže ten byl teď bůhví kde.
Osud to rozhodl za ni.
Stěna za ní totiž s kovovým bouchnutím zaklapla a odřízla jí cestu zpět.
Nezbývalo, než se vydat dopředu za světlem.

13.

Ani Ray nezahálel. Vydal se na cesty přibližně ve stejnou dobu jako Gomézová, a v dobu, kdy se dívka vydávala do tajné chodby, on vyplouval ponorkou ze stanice.
Okamžitě zamířil do hlubin a doufal, že se mu podaří obelstít monitorovací zařízení. Byl by nerad, kdyby tam dole věděli o jeho nezvané návštěvě dřív, než mohl něco podniknout. Zatím tomu nic nenaseřčovalo. Pokud mohl

posoudit ze sonaru ponorky, z plošiny ho nikdo nesledoval, a v přístavu na dně ho ozbrojená stráž také nevítala. Popravdě ho překvapilo, jak to bylo jednoduché.

To nejtěžší ho ale stejně teprve čekalo. Zakotvil ponorkou stejně jako Braun předtím, a vydal se do šachet. Postupoval opatrně, aby nedělal hluk, a snažil se proklouznout co nejdál. Při prohlídce navštívili jen chodbu, ve které probíhala těžba, android si ale všiml, že jich tu byla celá rozvětvená síť.

V podmořských katakombách by se mohla skrýt třeba celá armáda.

Dnes tu ale nebyl nikdo. Dolem pod hladinou se rozléhalo nečekané ticho. V šachtě, kde před několika hodinami panoval čilý ruch a horečná práce, bylo mrtvo. Veškerá vytěžená ruda byla pryč, stejně jako horníci.

Vybavení zůstalo, nebyl tu však nikdo, kdo by ho obhospodařoval. Bylo to zvláštní, Braun se přece oháněl tím, že práce probíhají bez přestávky. Něco nečekaného se tu muselo od jejich návštěvy stát.

Najednou Ray zaslechl klapot podpatků za svými zády. Uskočil do jednoho výklenku, aby ho příchozí nespátl, a nenápadně vykoukl do tunelu za rohem.

Šachtou kolmou na tu ve které stál, procházel Čong. Obezřetně se rozhlížel kolem sebe, a pospíchal někam dozadu. V ruce nesl kovový trezorový kufřík, připoutaný k masité ruce bezpečnostním náramku.

Android se vydal potichu za ním. Všiml si, že do chodby, kam bezpečák směřuje, se sbíhá většina elektrického vedení, které tu bylo natažené po hrubě opracovaných stěnách. Evidentně tam bylo něco důležitého.

Chodby dolů byly k Rayově směle ražené přímočaré, a proto, aby si ho Čong nevšiml, musel od něj udržovat poměrně velkou vzdálenost. Díky tomu se mu Asijec brzy ztratil z očí, a android se mohl orientovat pouze podle ozvěny jeho okovaných bot. Takhle postupoval několik minut.

Pak kroky z ničeho nic utichly.

Ray znepokojeně přidal a doběhl na podzemní rozcestí. Šachta se tady dělila na dvě neosvětlené chodbičky, obě směřovaly někam dolů, do neproniknutelné tmy.

Do jedné z nich ale Čong musel vejít, jiná možnost se nenabízela. Android se chvilku rozmýšlel, ale byl si vědom toho, že každou sekundou se nepřítelův náskok zvětšuje. Jestli měl mít alespoň padesátiprocentní šanci na úspěch, musel se rozhodnout setsakra rychle.

Pro jeho elektronický mozek to nebyl problém.

Vykročil tedy do tunelu, který se stáčel doleva. Kam až dohlédl, všude byla tma. Ještě že měl v základním vybavení z továrny v očích zabudované infračervené přístroje na noční vidění, které mu postup usnadnily.

Během poměrně krátké doby díky tomu urazil velký kus cesty a došel na konec. Šachta dál nevedla, byl to jen slepý tunel z tvrdého kamene.

Někde vzadu se ozvalo zakašlání.

Ray se otočil, a ve světle ústí tunelu spatřil mohutnou postavu. Zvětšovací zařízením poznal v nehybném stínu Čonga. Asijec se svými prasečíma očkami díval přímo na něj, a usmíval se. V ruce měl místo kufříku vysílačku.

Byla to celou dobu past!, uvědomil si android.

Byla. Bezpečák mu lakonicky zamával, a než stihl Ray cokoliv udělat, stiskl na vysílačce tlačítko. Dolem se ozvala silná exploze, a stěna tunelu se provalila.

Čong nehnul ani brvou.

Padající kamení Rayovi nejdřív odřízlo výhled, a během okamžiku úplně zavalilo východ. Několik úlomků skály mu spadlo na obličej a poškodilo umělou pokožku. V odhaleném skeletu androida zazářila světélka.

Po chvilce se prach usadil a Ray se mohl rozkoukat. Nebylo ale na co.

Zbylo mu pouhých několik metrů prostoru před ním, zbytek chodby byl zavalený. Kdyby byl člověk, vzduch by mu došel za pár minut.

„No, mohlo to být horší,“ usoudil.

Na hlavu mu dopadla kapka vody. Jak mu stékala po tváři, dostala se k odkrytým obvodům, zajiskřilo to a Ray přišel o sluch v levém uchu.

„Sakra,“ sykl, a podíval se nad sebe. Ve stropě se objevila drolicí se trhlinka, a rychle se zvětšovala. Prosakovala jí sem voda z mořského dna.

„Sakra!“ ucedil podruhé a v duchu se opravil. Horší už to být nemohlo.

* * *

Gomézová v tom na rozdíl od androida neplavala, naopak měla pocit jako že přihořívá. Tajná chodba, kterou objevila ve skladu vybavení na plošině, ji zavedla do jakési hypermoderní vědecko-lékařské laboratoře.

Uprostřed místnosti stál velký kulatý stůl, kolem kterého bylo soustředěné veškeré další vybavení. Tedy, stůl to ani nebyl, jako spíš složitá počítačová konzole s desítkami blikajících monitorů. Byly tu různorodě poskládané také rozličné zkumavky, baňky, skenery, rentgen a diagnostická lůžka. Přístroje melodicky pulsovaly energií z generátoru.

Přestože to vypadalo jako nepořádek, udržovalo si to určitý systém.

Vzduchem se linula silná desinfekce. Klimatizace ji sem vháněla z dalšího pokoje, který byl za touto místností.

Gomézová obešla drahé přístroje a vydala se tam.

Když vešla, přišla si jako ve svatyni.

Tahle prostora byla dvakrát větší než ta předchozí. Podél stěn tu byly velké kóje napuštěné namodralým roztokem.

Musely jich být desítky. Uvnitř něco plavalo, vypadalo to jako nějaká embrya v různém stadiu vývoje. Do nádrží byly zavedeny hadičky a měřicí přístroje, z nichž čerpal údaje počítač vpředu.

Skla baněk byla orosená párou, takže se nedalo přesně poznat co je uvnitř.

Přistoupila k nejbližší z nich a setřela páru dlaní. Uvnitř plavalo lidské mimino, a dívalo se netečným pohledem přímo skrze ni. Mrtvé ale nebylo, jen v jakémisi stavu uměle udržovaného bezvědomí. K hlavě mělo připojeno encefalografický senzor pozorující jeho mozkové vlny.

Dívka přešla k další. Tady bylo embryo v ranějším stadiu vývinu a teprve dostávalo podobu lidského těla, nedalo se ještě ani poznat jestli to bude chlapec nebo dívka. Stejně tak ve třetí a ve čtvrté nádrži.

Teprve v páté kóji bylo asi dvouleté dítě. Tohle mělo sešikmené oči, buclatý obličej a faldíky na vypouleném břiše.

Nejvýraznější však bylo jeho husté housenkovité obočí, které Gomézové někoho silně připomínalo.

Prohlédla panel s ovládacím prostředím a teploty udržovacího roztoku. Našla na něm nalepený štítek, kde pod vrstvou rosy bylo napsané jakési jméno.

Po jeho přečtení spadla dívce údivem sanice.

Vrátila se pohledem k zárodku generála Khova a pak zpět na jmenovku. A ještě jednou tam a zpět. To, co bylo zřejmé, jí docházelo asi tak minutu.

Ray se šeredně spletl, když si myslel, že tajemství plošiny je na mořském dně.

Rychle přebíhala kolem dalších nádrží a pročítala jmenovky. Už nebylo pochyb, že se nacházela v klonovací továrně, kde kdosi pěstoval náhradníky lidí, kteří něco znamenali. Kromě dorůstajícího Khova tu pučela Elsa, admirál Neumann, herci, politici i mocní průmyslníci.

Několik nádrží zelo prázdnotou. Znamenalo to buď to, že jejich obyvatelé už dorostli a kád' opustili, nebo že se do nich teprve náplň chystá.

Na poslední prázdné kóji, kde si Gomézová stihla přečíst jméno chystaného plodu, bylo označení samotného prezidenta. I v tomhle se mýlili. Nebylo to spiknutí proti slečně Swensonové, ale proti celé Pozemské Unii!

„Ale, ale, ale,“ promluvil v tu chvíli někdo těsně za ní. „Není už po večerce, mladá dámo?“ podíval se významně na svoje zlaté rolexky. „Jestlipak pan Braun ví, že se mu takhle v noci touláte venku?“

V mladé dívce by se krve nedořežal.

Jenže když se otočila, aby se podívala kdo ji to načapal, ztuhla ještě víc.

Dokonale střížený oblek obepínal atletickou postavu asi pětatřicetiletého muže s blond vlasy a zářivým úsměvem.

Typický americký hezounek, který se na těžební plošinu hodil jako námořník na poušť.

Naposledy jeho obličej viděla v novinách. Byl v černém rámečku.

První reakce, která Gomézové přišla na mysl, bylo hodně rychle utéct. Muž, jako by to vytyšil, ji chytil pevně za předloktí a sadisticky stiskl.

„Kampak, kampak?“

„Pusťte mě, to bolí!“

„Bude ještě víc, děvenko,“ ucedil skrze zuby a táhl ji za sebou někam dozadu. Byly tam dveře do dalších laboratoří.

„Jakpak ti říkají?“

„Gomézová,“ zaúpěla bolestí, jak jí smýkal za sebou. „Jsem z SDPP!“

Jestli doufala, že ho to ohromí nebo se vyděsí, měla pech. Muž se jen zle zasmál, a vlekl ji dál do svého tajného útočiště před policií v útrobách plošiny.

„Ano, já vím,“ prozradil jí. „Těší mě. Moje jméno je Maxmilián Gore.“

14.

S dobře míněnými radami babičky naší hrdinky Gomézové jsme se už měli tu čest seznámit. Mezi další moudrosti této patřilo i varování vnučce, aby nikdy, za žádných okolností, nestrkala nos do cizích věcí. Kdyby dívka poslechla, neocitla by se dnes v moci dobře vypadajícího člověka, jehož složku v archivech SDPP bohužel ale zdobil veliký, červenými tiskacími písmeny vyvedený nápis „NEBEZPEČNÝ PSYCHOPAT!“

Také tam však bylo napsáno „PRAVDĚPODOBNĚ MRKEV.“ Byl to samozřejmě překlep, správně tam mělo být napsáno, že si myslí že je mrtev, ale ani to nebyla tak docela pravda. Maxmilián Gore se měl příliš rád na to, aby se nechal jen tak sprovodit ze světa, který mu skýtal tolik dobrého.

Věřte potom učitelům, když vás praktický život přesvědčuje o opaku.

„Vy máte být mrtví!“ dostala ze sebe Gomézová jakmile se vzpamatovala ze šoku. Gore ji překvapil ještě víc než objev klonovacích nádrží. Začínala si dokonce myslet, že tyhle věci spolu souvisejí. Jedna a jedna jsou dvě, tak je to jednoduché, říkal už major Zeman, a měl pravdu.

„Řeči se vedou a voda teče,“ zasmál se Max. „Já, na rozdíl od drahého pana Stonea, hodlám žít věčně! Ale nebudeme se přece hrabat v minulosti.“

„Jak to myslíte?“

Gore ji zatím dovedl do pokojů sousedících s klonovací laboratoří, kde měl provizorní sídlo. Nebylo to tu tak noblesní jako v jeho předchozím sídle na Galdoru, ale Gomézová stejně nemohla srovnávat. Navíc, protože tu byl kvůli policii inkognito, nemohl si ani nijak vyskakovat.

Dříve než odpověděl, usadil překvapenou vězenkyni do vysokého ušáku. Podle pověstí čekala horší zacházení. Naoko pohodlná lenoška však vystrčila zoubky, hned jak dívka dosedla. Z opěradel se vysunula kovová pouta, a drtivým stiskem přimáčkla její útlé ruce k sobě.

Marně sebou cloumala, ocel nepřemohla.

„Je to marné,“ prozradil jí Gore nadutě. „Jste zcela v mé moci, dítě.“

Podívala se mu vzpurně do očí, a kdyby pohledy mohly zabíjet, Gore by na místě padl jako podřátý. Nesnášela, když z ní dělali dítě. Už jí dávno bylo osmnáct, a měla řidičák! Miliardář vycítil, že je nutné ji trochu zpacifikovat.

Přítáhl si svůj kožený fotel přímo naproti ní, pohodlně se do něj usadil, a nalil si sklenici bílého rumu značky Ron Hill z Valašského Meziříčí.

„Mám pro vás smutnou zprávu,“ usrkl lačně lihovinu. „Tiskové agentury Unie před pár hodinami vydaly zprávu, že kapitán Stone podlehl svým zraněním.“

Gomézová ztuhla, přestala se prát s pouty, a do očí se jí vyřinuly slzy.

„Chápu váš zármutek a cítím s ním,“ odtušil. „Když je někdo vaší Nemesis tak dlouho, jako pro mě byl Mark, cítíte s ním jakési duchovní spojení.“

Nevěřila mu ani slovo. Také mu to naznačila.

„Lžete!“

„Tak to tedy ne,“ urazil Gore. „Klidně vám tady přiznám, že jsem zorganizoval atentát na něj, a že jsem sledoval jeho zdravotní stav. Přál jsem si, aby už konečně zemřel a zaplatil za to, co mi provedl. Ale nikdy bych neřekl, že je mrtev, pokud by nebyl. Mám přece svoji hrdost!“

To mělo svoji zvrácenou logiku.

„To Stone mě uvrhl do tohoto tísnivého vyhnanství. Před několika měsíci překazil můj plán na zvýšení blahobytu obyvatelstva Unie, odloudil mi ženu, kterou jsem miloval, a připravil mě o můj majetek,“ hořekoval. „Jen díky němu mě považují za mrtvého, a já se musím potupně skrývat!“

Dívka teprve zde plně pochopila význam lékařského termínu psychopat.

„Ale ještě jsem neřekl poslední slovo,“ nenechala se odradit předpokládaná mrtvola od klasicky vychloubačného dobytelského proslovu. „Dozrává čas pro vyvrcholení mého mistrovského plánu, Projektu C!“

Otázku, co se stalo s projekty A a B raději spolkla.

„Co je Projekt C?“

To byla voda na jeho mlýn. Gore chopil příležitost za pačesy a rozjel se.

„Prst na tepu Unie drží nesprávní lidé!“ rozohnil se. „Nikdo z nich není tak silný, aby mohl nastolit ideální stav. Ani nejsou tak inteligentní, aby se spojili za stejným cílem, a vedou své žabomyší války!“

Šílenec se obrátil směrem ke svým laboratořím a vizionářsky zdvihl prst.

„Tady leží cesta z toho marastu!“ vykřikl. „Jednoho po druhém je nahradím svými dokonalými klony. Tato fáze už začala. Za několik týdnů budu ovládat všechny důležité oblasti vlády i soukromého sektoru!“

„A co dál?“

„Budeme dobývat galaxii! Naše vojska si podmaní okolní světy a planety. Unie bude jen vzkvétat. Prostým lidem se uleví, a jednota nahradí chaos!“

Chaos z této propagandy v dívčím mozku narušil nenápadný příchod Čonga.

„Co chcete?“ obořil se na něj Gore. Zrovna se dostával do nálady.

„Úkol splněn.“

Miliardář, který byl právě duchem ve své zářivé budoucnosti, nejdřív nepochopil, a Čong mu musel historku o likvidaci nepřítelů zopakovat.

„Kapitán Ray je mrtvý,“ řekl prostě. „Vyvolal jsem výbuch v dole. Naše práce to neohrozí, a bude to vypadat jako nehoda. Neměl tam co dělat.“

„Jsi si jistý, že je mrtev?“ ověřoval si průmyslník. „Ray hodně vydrží.“

Gomézová by o tom mohla vyprávět.

„Takový výbuch a zával nemohl přežít ani android,“ trval Čong chladně na dobře vykonané práci. Nesnášel, když ho šéfové podceňovali.

„Ne! Bože, Ray ne!“ zaštkala Gomézová jako raněné zvíře a začala sebou v okovech divoce zmítat, až s ní křeslo skákalo. „On nesmí zemřít!“

„Ach ano,“ otočil se k dívce Gore. „Viděl jsem na kameře, jak moc jste se milovali. Ale nebojte, koupím vám nový vibrátor. Jestli to přejijete...“

A rozesmál se dunivým smíchem šílence, který se ozvěnou nesl celou stanicí.

* * *

Vibrátor jsme opustili v okamžiku, kdy mu doslova a do písmene teklo do bot. V těchto chvílích už měl vodu po pás, a odhadoval, že je otázkou jen několika mála minut, než se ocitne v mokré patálii kompletně.

To se mu mohlo stát osudným.

Ne že by mu hrozilo utopení. Jako android dýchat nemusel, jeho nepoháněl vzduch, ale elektronické odvody. A právě tahle výhoda se mohla obrátit proti němu. Padající suť poškozená umělá polymerická kůže na obličeji teď nedokázala izolovat citlivé procesory uvnitř a kdyby se do nich dostala voda, mohl ho zkrat nenávratně poškodit nebo deaktivovat.

Jako by toho nebylo dost, i kdyby se nakrásně nemusel potýkat s vodou, stále zůstával uvězněn v zavaleném dole na mořském dně, kde ho od pevniny dělily desetitisíce metrů hlubiny a metrů tvrdého kamene.

Nezbylo než si určit priority a problémy řešit postupně jeden po druhém.

Naštěstí nebyl panikář. Chladně zanalyzoval, která část jeho těla je relativně postradatelná a lehce nahraditelná, a pak si vyhrnul ještě suchý rukáv.

Rayova ruka byla dokonalou replikou končetiny živé. Paže byla vybavena podkožním svalstvem, měla vymodelované lehce vystouplé žíly, a dokonce jemné černé chloupky na předloktí. Škoda jí. Na nostalgii ale nebyl čas.

Bez meškání zaryl nehty do umělé kůže těsně pod loket, a bez mrknutí oka si ji prudce strhnul. Odhalil tím kovovou

kostru i s drobnými mechanizmy ovládajícími jednotlivé prsty a elektrické vedení. Voda se mu už vyšplhala až po prsa, a tak musel ruce držet nahoře nad hladinou. Rychle gumový rukáv roztrhl ještě po délce, a obalil si jím pevně obličej tak, aby viděl a zároveň ochránil citlivé součástky. Stihl to jen tak tak.

Vypadal jako nějaký mudžáhíd kanibal, ale alespoň to zatím neprosakovalo.

Životodárná tekutina už totiž stihla zatopit každický kubický centimetr jeskyně a další nepřítékala. Neměla kam. Za fungující mozek a většinu těla sice musel obětovat levou ruku, která po styku s vodou zajiskřila a visela mu bezvládně podél boku, ale jinak pořád fungoval. Když se proud zastavil a kal usadil, Ray mohl začít řešit problém s pořadovým číslem dvě.

Tahle rovnice nenabízela příliš možností. Cesta, kterou sem přišel, už neexistovala. Přes několikametrový zával se dostat nedalo, a ani by neměl kam odhazovat svůj. Nezbývalo než si vytvořit novou únikovou trasu.

Trhlinu vytvořenou výbuchem ještě trochu vymlela voda a vytvořila škvíru na několik prstů. Ray se tryskami vznesl ke stropu a strčil do otvoru ruku.

To půjde, pomyslel si a zabořil ruku do skály.

Kámen obsahující dilithium odolával, ale android měl v zásobě i další triky. Trysky zaúpěly zpětným chodem a zabraly silou několika koní.

Narušené dno se s ním chvíli tvrdohlavě pralo, ale nakonec s vydatnou pomocí tlaku vody seshora povolilo. Raye to málem znovu zavalilo, protože řítící se kamení padalo dolů moc rychle, ale díky reflexům zděděným po Blade Runnerovi uhnul a zajásal. Teprve když se chtěl protáhnout vzniklou dírou, zjistil že pro něj stále zůstává moc úzká.

První vyhrání z kapsy vyhání.

Android udělal to jediné, co mohl. Věnoval věčným lovištím elektronkového nebe ochromenou ruku, která mu stejně nebyla na nic, a vytrhnul si ji z ramenního kloubu. Teď už se vešel. Poslední metr se ještě musel prát s tekutým pískem, ale podařilo se mu hrobu na dně vymanit. Nejdřív se ven vynořila ruka, a za ní se vysoukal skoro celý Ray.

Výplul do černočerné tmy, ještě bylo možné, tak ještě temnější než byla ta v jeskyni. Chvilku se nechal jen tak unášet proudem, a rovnal si myšlenky.

Jedno bylo jisté, Gomézová byla v nebezpečí. Když Čong připravil takovouhle past na něj, co si asi mohl vymyslet na bezbrannou dívku.

Musel se co nejdřív dostat zpět na plošinu.

Nejprve se zorientoval, kde je nahoře a kde dole, a pak několik minut plaval k přístavu, kde měla být zakotvená ponorka. Světla tu ale byla vypnutá a výpusť uzavřená. Na androida čekala jen mlčící konstrukce vrat doku.

Pomalů zvrátil hlavu a zadíval se nahoru. Pěšky to bude pěkná štreka.

Nic jiného než svépomoc ale nezbývalo. Ray se spánembohem pomodlil, a pustil se do toho. Když se dostal asi deset metrů nad dno, vysunula se mu ze spodní části zad malá turbína a zakousla se do tekuté materie. Tisíce drobných perliček vzduchu rozčeřily vodu a android vystřelil jako šípka k hladině.

Pro některá povolání prostě znamená mít vrtuli v zadku velkou výhodu.

15.

Jednoruký android mířil vzhůru k noční hladině, vzdálené teď stejně daleko jako mořské dno. Připadal si jako chycený mezi dvěma světy, neméně exotickými jako vzdálené planety. Tady končila pustá hlubina a začínal život.

V této hloubce se už totiž objevovaly mnohem pestřejší druhy živočichů než dole, kde žilo jen pár slepých ryb. Díky přizpůsobivým očním senzorům se Ray mohl kochat vyhlídkou na pestrobarevná rybí hejna, slizké obří medúzy, mořské koniky a tisíce dalších typů rozličných mořských tvorů, jakoby vypadlých z dokumentů cyklu National Geographic. Někde napravo od něj plaval dokonce párek elektrických úhořů a výboje jejich modrého světla mu chvilkami osvětlovaly nudnou cestu. Jen díky jejich společnosti mohl odhadovat, jak daleko má ještě k cíli.

Pak se někde pod ním něco pohnulo. Ani by si toho nevšiml, ale muselo to být něco obrovského. Zahučelo to.

Všechny ryby z jeho blízkosti zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a rozprchly se do tmy. Androida opustili i jeho věrní světloňoši úhoři, a ponechali ho napospas neznámému nebezpečí.

Ray vypnul turbínu, zastavil a okamžik jen tak volně driftoval mezi proudy.

Upíral zrak dolů, a potichu pátral po zdroji podmořského neklidu. Neproniknutelně hustá tma ale stála na straně domácích. Poskytla pláštík neviditelnosti neznámému zvířeti, jehož chuťové pohárky pátraly po svačince.

Aniž by se však tvor k androidovi potřeboval přiblížit blíž, vycítil v něm cosi umělého. A na náhrazku jídla chuť rozhodně neměl. Zklamaně zařval, a dřív než ho Ray mohl spatřit na vlastní oči, vrátil se zpět, odkud přišel.

Rayovi tak zbyla jen představivost a otisk tepelných senzorů, aby odhadl jeho vzhled. Zvíře muselo být asi tak dvacet metrů dlouhé a pohybovalo se poměrně rychle. V každém případě byl rád, že tvor nešel na přímou konfrontaci. V tomto stavu by si moc šancí nepřipisoval. Raději se vrátil k pohybu vzhůru a doufal, že si to tvor ještě nerozmyslí.

V elipsovitých obloučcích už bez dalších prodlev ladně vystoupal až k hladině, vynořil se, zastrčil vrtulku a zamířil k plošině na horizontu. Během plavby naslepo se totiž lehce odchýlil, a teď se musel pár kilometrů vrátit.

Také zdejší přístav byl uzavřený.

Nezbylo tedy, než si opět najít nějakou méně konvenční cestu dovnitř. Ray se rozhodl zkusit vyšplhat po centrálním pylonu nahoru k plošině, což nebylo nic jednoduchého ani pro androida. Bohužel nemohl dál využít svoje antigravitační trysky, ztatočně chyběla i utržená ruka.

Nebylo však nic povzbudivějšího, než spatřit hvězdy na noční obloze. Braun samozřejmě lhal, když tvrdil, že venku zuří bouře. Nebe bylo jako vymetené, a nad hladinou si jemný vítr pohrával se zčeřenou pěnou vln.

Dezinformací bylo pravděpodobně i tvrzení o iontové bouři ve vesmíru.

Když zvládl únik z hrobu a desetitisíce metrů vodní masy, vyšplhá i ten zbytek, umínil si android, a vpřed ho poháněl i strach o Gomézovou. A nebyl to pouze obyčejný strach, jakým se učitel obává o svého žáka. Nepostradatelnou úlohu při jeho motivaci měla ale také reciprocitační složka.

Pylon spojující stanici s potopeným přístavem byl vybaven zbrdlením pro přístup servisních techniků. To Rayovi skvěle posloužilo a zakrátko se po nich dostal na spodní úroveň těžební plošiny. Tam bylo kromě tlakových trysek udržujících kolos ve vzduchu i několik otvorů pro vypouštění fekálií.

Ray se cítil, jako by mezi ně zapadl, a proto do jednoho bez výčitek vlezl.

Jeho čichové senzory možná neuměly odlišit libé vůně od smrdutých pachů, dokázaly však určit stupeň jejich intenzity. Podle něj mu bylo okamžitě jasné, že na této stanici je skutečně něco shnilého.

Prolezl rychle soustavou neustále se ztenčujícího potrubí, a když už nemohl déle protáhnout, využil prvního světélka na obzoru. Jako výstupní otvor z kanalizace mu osud zvolil toalety poblíž společenské místnosti.

K Rayově smůle byla tahle konkrétní zrovna obsazena.

Jestli měl android někdy důvod nechat si od někoho dělat na hlavu, dnes to nebylo. Proto mu přišlo vysloveně nefér, když se dočkal takového přivítání.

Dlužno říct, že ten dělník, který náhle objevil mezi nohama hlavu umolousaného mokrého chlápka, si infarkt také nezasloužil. Mísa vyletěla z podlahy hned poté, co muž opustil kabinku s gatem na půl žerdi, zanechavše na místě rozečtené noviny.

Ray je použil k provizorní očištění zevnějšku, a vyrazil do chodeb plošiny.

Ve dveřích záchodů potkal ještě pár zvědavců, kteří se přišli podívat, co kolegu tak vyděsilo. Handicapovaný android elegantně schoval dráty vyčuhující mu z kovového ramenního kloubu, hodil do koše cáry umělé kůže, které mu posloužily jako rouška, a hrdě mezi dělníky prošel.

„Kdo jste?“ odhodlal se k drzé otázce jeden muž, když kolem něj Ray procházel.

„Instalátér,“ odvětil android klidně. „Trochu jsem prošťouchl odpady.“

Než ho stihli usvědčit ze lži, zmizel jim z očí v koridoru ke kajutám.

* * *

Gomézová seděla vyčerpaně zhroucená v plyšovém křesle. Už ani neměla sílu dál brečet. Gore s Čongem její dramatický výlev bez emocí sledovali, a během něj si občas něco špitali, jako by hodnotili umělecký dojem.

Skutečnost však byla mnohem prozaičtější.

Probíhala mezi nimi totiž porada, co dál s vězenkyní udělat. Jako svědek se jim stala nepohodlnou zátěží, a musela zmizet. To bylo bez debat.

Jenže Goreovu chorobnou mysl napadla myšlenka ještě o něco d'ábelstější. Mohl tento dorost SDPP obrátit na jejich stranu, a získat tak v centru Unie dalšího cenného spojení. V ilegaltě se naučil zdroji neplýtvat.

Usmál se proto a vrátil se k návštěvě.

„Je mi líto, že jsem vás tím tak zarmoutil, drahá,“ zatvářil se jako andílek a pohladil ji po ruce. „Ray musel být deaktivován, protože by nepochopil náš záměr.“

Připoutaná dívka se musela ovládnout, aby se neotřásla odporem při jeho dotyku. Teď zbyla sama, a jestli měla mít Rayova smrt nějaký smysl, Gomézová tohoto šílence musela zastavit dřív, než dokončí svůj plán.

Pozemská Unie se ocitla v jejích rukách! Přesto si neodpustila jedovatost.

„Co kapitán Stone? Ten také něco nepochopil?“

„Jak jsem řekl, osobní neshody,“ pokrčil Gore rameny. „Ale přece nebudeme zatahovat privátní škraloupky do tak slibně se rozvíjející budoucnosti.“

„Jste si ale vědom, že jestli o sobě nedáme s Rayem vědět, budou nás slečna Swensonová a generál Khov hledat,“ pokoušela se dívka útočit logikou. „Vědí, že jsme se kvůli raketám zajímali o vaše podniky.“

Logika se však po psychopatově kluzkém egu svezla jako hrách po stěně.

„Ach, ty nešťastné rakety,“ vzdychl Gore vyčítavě. „Čekal jsem, že se jejich úlomky vypaří při explozi. Nebýt jich, nikdy byste neměli šanci mě objevit.“

Nebyl daleko od pravdy. Byl dokonce blíže, než byla ochotna připustit.

„Co se týče mého miláčka Elsy,“ pokračoval, „o té bych raději nemluvil. Raději se věnujme příjemnějším věcem. Pojdte, něco vám ukážu.“

Uvolnil dívce pouta a nechal ji vstát z křesla. Aby si však příliš nezvykala na svobodu, Čong se jí držel neustále v patách. Cítila na krku jeho horký dech.

Gore ji vedl zpět do klonovací laboratoře. Do ní akorát tajnými dveřmi z druhé strany vcházel rozrušený Braun. Když uviděl Gomézovou ve společnosti svého nadřízeného, uklidnil se i znejistěl zároveň.

„Díky bohu že jste ji našel, pane,“ ulevil si. „Před okamžikem jsme zjistili, že ona i ten kapitán zmizeli ze svých pokojů. Hned jsem šel za vámi.“

„To je v pořádku, Braune,“ mávl Max rukou. „O kapitána Raye si už nedělejte starosti, pan Čong se o něj postaral. A o slečnu se teď starám já.“

„Jak si přejete.“

„Vy jste to celou dobu věděl,“ zasyčela Gomézová na Brauna hněvivě své obvinění. „Budete mít na svých rukách krev nevinných lidí!“

„Já to vidím jinak.“

„Pan Braun mi na rozdíl od jiných zůstal loajální,“ poplácal Gore inženýra pochvalně po rameni. „Proto jsem si jeho

stanici vybral jako záložní stanoviště už během prvních známek toho, že se na Caldoru proti němu něco chystá,“ zavzpomínal. „A udělal jsem evidentně to nejlepší, co jsem mohl.“

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“

„V projektu budeme pokračovat až ráno,“ zavrtěl hlavou. „Ale zůstaňte tu se mnou. Rád bych se tady své návštěvě pochlubil s naší prací.“

Braun přikývl a zaujal místo po Goreově boku. Ten se podíval na hodinky.

„Čongu, myslím, že je čas, abyste šel na obchůzku a s hrůzou zjistil, jaká nehoda se to stala v dolech,“ pokynul Asijci.

„Vezměte si s sebou pár mužů. Nezaují svědkové vždy vypadají v policejních protokolech dobře.“

Velitel staniční bezpečnosti odešel, a inženýři osaměli s Gomézovou. Braun mezitím poslušně aktivoval laboratorní počítače a vybavení, aby Gore mohl pokračovat ve své chvástavě předváděče Projektu C.

„Tohle jsou nástroje mého převzetí moci,“ přejel Maximilián majetnickým gestem řadu kóji. „Budete svědky aktivování dalšího mého dítěte.“

Braun pokračoval v mačkání kontrolek, a dívka ho jen tiše sledovala.

Tekutina z jedné buňky se začala vypařovat, a roztok obklopující tělo neznámého nahého muže se začal vypouštět.

Nemohla si nevšimnout, že to byl velice hezký a správně vyvinutý mladý muž. Když bylo tekuté fluidum pryč, odpojily se od nehybného bílého těla hadičky, a drátek připojený ke spánku se zachvěl probíhající energií. Muž otevřel oči.

„Představuji vám pana Campbella,“ zašeptal Gore. „Jeho předobraz byl poradcem pro otázky národní bezpečnosti prezidentské kanceláře.“

Probuzený Campbellův klon se v kóji narovnal a počkal, až Braun uvolní záklopku. Pak sklo oddělující člena šilencova stáda vyjelo vzhůru, a nový přírůstek Goreovy spokojené rodiny udělal první krok do světa.

„Za několik hodin nahradí skutečného prezidentova poradce, a bude připravovat kancelář k převzetí,“ pochlubil se Max. „Má totiž v mozku naprogramovaný můj plán na ovládnutí Unie, a je mi stoprocentně věrný.“

„Jste ďábel!“

„Slechny říkají, že to pan Campbell také. Nechcete vyzkoušet, jestli si skutečně udržel všechny dovednosti originálu?“

nabídl Gomézové milionář bezelstně. „Když už jsem vás připravil o toho androida...“

Za to mu dívka uštědřila pohledek, po kterém se mu až otočila hlava.

„No dobrá,“ usmál se a pohladil si červenou tvář, jako by se mu to líbilo. „Musíme si poradit bez vás. A tím se zároveň dostáváme zpět k vaší otázce, jak zajistit, aby vás moje drahá dědička Elsa a generál nepostrádali.“

Braun vytáhl injekční stříkačku a aktivovaný klon dívky spoutal ruce.

„Vy se k nim totiž vrátíte. Pohříchu, s politováním jim oznámíte, že Ray zahynul při nehodě. Také jim řeknete, že Sikorsky je v tom úplně nevinný.“

„To neudělám!“

„Ale uděláte,“ přimhouřil Gore lišácky své ocelové oči. „Jsem si tím jistý.“

16.

Vzrušené hlasy dělníků za Rayovými zády pro něj byly dostatečným upozorněním, že by se neměl dlouho zdržovat na jednom místě, a nutily ho k co nejrychlejšímu vyklizení pole. Za chvíli se jeho malý záchodový incident jistě donese až k Čongovým uším, a pak teprve nastane to pravé pozdvižení. Přemýšlel proto, kam zmizet, aby bezpečák nemohl využít jeho handicapu, a nechtěl dokončit to, co tak neúspěšně započal dole v dole.

Nabízelo se několik možností, žádná se mu ale zrovna moc nezamlouvala.

Potřeboval se dát někde trochu do pořádku a co nejrychleji nalézt Gomézovou. Vyčítal si, že jí dovolil pátrat na vlastní pěst. Trochu ho ovšem uklidňovalo, že by ho stejně neposlechla a udělala si, co sama chtěla.

Napadlo ho, že ideálním místem, kudy by mohl vést pátrání, kanalizace nebo klimatizace. To první už podruhé absolvovat nechtěl, ventilace navíc měla tu výhodu, že vedla úplně všude. Větráky na stropě viděl zatím prakticky ve všech místnostech, které na stanici navštívil.

A pak si uvědomil jeden nepoměr.

Cestou vzhůru odpadními šachtami musel překonat několik podlaží, přestože vnější vzhled stanice proklamoval, že má pouze tři základní levely.

Muselo tu být skryté patro s tajnými místnostmi. Android tak rázem získal jasný cíl svého pátrání. A i kdyby vchod do oblasti hit sunt leones byl sebelépe skrytý, ventilační roury tam někudy vést musely.

Našel nejbližší mřížku ventilace, vyrazil ji a vyhoupl se do ní.

Dál už pokračoval inkognito a beze svědků. Bylo to pohodlnější než odpadní šachty, nebylo tu mokro, a také to méně páchlo. Sunul se jako píďalka úzkými hranatými trubnicemi, a přitahoval se svojí jedinou rukou. Na první odbočce slezl do nižšího patra, a tak postupoval ještě několikrát.

Už ho švalo, jak často měl pravdu.

Nejspodnější patro ventilace opravdu vedlo na tajné podlaží. To se dalo poznat podle toho, že chodby tady dole nebyly obloženy ochrannými deskami, vedení bylo taženo po hrubých stěnách, a žárovky tu blikaly konspirativním světlem. Sem mělo přístup jen pár vyvolených.

Android opustil inkognito stropního bludiště a seskočil do chodby.

Odsud se dalo pokračovat jedinou cestou. Vlhká chodba vedla někam dozadu, a končila masivními dveřmi ovládanými číselným kódem. Přes svých deset centimetrů oceli pustily jen toho, kdo znal těch kouzelných pět čísel.

Ta správná ruka Rayovi našťestí zůstala. Elektrický šroubovák skrytý v ukazováčku si poradil se šroubky kryjícími vedení, a přemostění těch správných obvodů dveřím poradilo, že v tomto případě bude lepší spolupracovat.

Spolupráce se vyplatila.

Na druhé straně bylo vězení. Ve tmě jakési neurčitě dlouhé místnosti zářilo několik osvětlených cel. Modrou září pulzující obruče obepínaly jejich vchody, silová pole, která vyzařovaly, však jejich obyvatele nepustila ani na krok. Nešťastné postavy většinou rezignovaně ležely na prostých kavalcích, nebo tupě zíraly skrz energetickou bariéru.

Když Ray vstoupil, obličeje všech lidí se k němu netečně otočily.

Při spatření jedné z nich mu spadl kámen ze srdce. V jedné z cel byl Bob Wagner, příslušník Vesmírné policie, kvůli jehož smrti měl Ray už několik dní silné výčitky. Jakmile zarostlý policista androida s odhalenou kovovou čelistí spatřil, vyskočil z pryčny jako čečetka, a přiskočil k silovému poli.

„Rayi!“ zasmál se šťastně. „Ježiši, ani nevíš jak jsem rád, že tě vidím.“

„Bobe, jsi to ty?“ zdráhal se android věřit očím. „Ty jsi živý a zdravý!“

„Zatím ano. Ale jinak to stojí za... nestojí za nic. Už dva měsíce mě tu Gore drží v zajetí, a nevím proč. A někteří další jsou tu ještě déle!“

Android se zamračil.

„Gore? Maximilián Gore?“

„Ano, ten parchant,“ potvrdil Bob. „Také jsem myslel, že je mrtvý. Jenže jednou cestou z práce mě přepadli a omráčili. Probudil jsem se tady, s vpichy po injekci na zápěstí, a za silovým polem. Gore se tu občas objevuje na inspekci, ale nikdy na moje otázky nereagoval. Nevím, co chystá.“

„Myslím, že tuším,“ odtušil Ray, kterému se konečně propojily všechny indicie. Ten muž, kterého zabil, musel být klon. Ale o mrtvých jen dobře.

„Jdete nás s Markem zachránit?“

Bobův dotaz androida zjhlého znovunalezeným přítelem opět probral.

„Ne, jsem tu sám. Popravdě řečeno, nevěděl jsem, že vás tady najdu,“ přiznal. „Přiletěl jsem na stanici vyšetřit, kdo na Marka spáchal atentát.“

„Co je s Markem?“ ozval se mu za zády povědomý, starostlivý hlas.

V kobce tam stála měsíci trýznění zubožená Peggy.

* * *

Běžná agenda generálovy sekretářky nebyla moc zábavná. Většinou spočívala v třídění korespondence, ale také fungovala jako nárazník přede všemi, kteří chtěli s generálem mluvit. To ona rozhodovala, kdo k němu bude puštěn, a kdo ne.

Právě teď vytiskla hlášení ze zkoušek absolventů Akademie SDPP. Generál nebude spokojený. Praktické završení studia ve výcvikovém středisku Everwood dostal pro indispozice obvyklých instruktorů tento rok na starost agent Harris, který si vydobyl přezdívku „kulomet“.

Právě díky, a nebo kvůli jeho schopnostem, letos skončilo dříve než začalo. Výsadkový modul díky jeho chybné navigaci přistál několik kilometrů od vytyčeného bodu, a to přímo doprostřed bažiny.

Studenti se stihli z potápěcího stroje evakuovat, vybavení včetně vysílaček a ochranných pásů však kleslo na dno tekutého bahna. Na souši díky tomu polovinu zelenáčů pokousal místní infikovaný hmyz a pijavice, což mělo za následek lehkou formu malárie.

Všichni přežili, mateřské lodi však trvalo dva dny, než je konečně našla.

Peggy uložila několikastránkový materiál do desek, a položila ho na stůl. Předá ho až ráno. Už byla pozdní noc, a přestože generál ještě pracoval, ona ho nechtěla zatěžovat dalším důvodem, proč zůstat v kanceláři. Doktor už dlouho říkal, že by se měl šetřit. A dnes toho na něj bylo víc než jindy, zpráva o Markově prohraném boji s komatem jím otřásla.

Měl by si konečně odpočinout, politovala šéfa, do kterého byla zamilovaná.

Její romantické snění přerušil videofon. V tuto dobu by nikdo nevolal, kdyby to nebylo důležité. Stiskla tedy tlačítko příjmu, a na obrazovce se vylíhl bodrý úsměv doktora Hochstaplera, hlavního lékaře Služby.

„Peggy!“ vyhrkl na ni. „Ještě že jste v kanceláři!“

„Stalo se něco?“ Sekretářce přejel mráz po zádech. „Je něco s Markem?“

„Kvůli tomu nevolám.“ Hochstapler zvažněl. „Generál je ještě u sebe?“

„Ano. Potřebujete s ním mluvit?“

„Ne,“ zavrtil doktor hlavou a pronikavě se na Peggy zadíval zpod hustého obočí. „Potřebuji jen, abyste mu něco vyřídila od pana Brauna.“

„Kdo je pan Braun?“

„To je jedno. Ale věřte mi, že je to důležité.“

„Tak povídejte.“

„Vzkaz zní,“ nadechl se Hochstapler dramaticky, „Kuba nechce lízátko!“

Do Peggy jako když udeří hrom. V jejím naprogramovaném mozku heslo aktivovalo podvědomý rozkaz, a ona ho musela stůj co stůj vyplnit.

Běžná agenda generálovy sekretářky nebyla moc zábavná. Dnes si ji ale měla zpestřit. Nejdřív vypnula videofon a vymazala celou jeho paměť přijatých hovorů. Pak otevřela horní zásuvku psacího stolu, a vytáhla z ní ostrý nůž. Khov ji ho přivezl jako suvenýr z Vulkánu, a původně měl sloužit k otvírání dopisů. Peggy ho hodlala použít k otevření generálova pajslu.

Zamířila do jeho kanceláře a bez zaklepání vešla. Mohla si to dovolit.

Khov byl zabráný do nějakých papírů a jeho masitý zátylek odrážel měsíční svit dopadající sem okny. Ani nezdvihl hlavu a jen zabručel.

„Co zas?“

Neodpověděla, a jako robot se k němu blížila.

Generál si povzdychl, odložil papíry, promnul si unaveně kořen nosu a teprve pak se podíval nahoru. To, co uviděl, se mu nějak nezamlouvalo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se starostlivě. „Nevypadáte příliš dobře.“

Peggy nikdy nevypadala jako krasavice. Měla vystouple lícni kosti, špatnou pleť a navíc nepobrala příliš vkusu. Její kostěné brýle se silnými skly patřily snad do první poloviny dvacátého století, a oblečením se stylizovala k asexuálním příslušnicím militantních feministek.

Oči však měla vždy živé. Kromě dnešní noci.

„Měla byste si jít domů odpočinout,“ poradil jí. „Máte nějaký problém?“

„Kuba nechce lízátko,“ vydala ze sebe automaticky a vytáhla nůž.

Její nadřizený to lakonické sdělení nepochopil.

„Kdo je Kuba?“ zakotkal lehce popleteně. „Nějaký náš nový agent?“

Odpovědi se nedočkal. Útlá žena z hrdla vyloudila válečný pokřik a vrhla se na něj. S překvapivou pružností vyskočila na jeho stůl a mrštně generála kopla botou s plochou podrážkou do sudovitého hrudníku. Khov se i se svým vysokým křeslem převrátil nazad a spadl na koberec.

Ženě v okamžité akci zabránila úzká sukně. A právě, okamžiku, který potřebovala, aby si kudlou vyrobila provizorní rozparek dovolující volnější pohyb, Khov nahmatal nohou malé tlačítko na spodku stolu.

Ve strážnici zazvonil alarm.

Peggy se tím nevzrušovala a skočila šéfovi po krku. Vždycky se mu chtěla dostat na tělo, a v jejích pohybech byla dlouhá léta potlačovaná vášně.

Nebohý generál z toho ale žádný smyslový prožitek rozhodně neměl.

Odkopl ze sebe harašící pracovníci měsíce vší silou, až odletěla k protější stěně. Hned se ale převálila zpět na záda a vyhoupla se na nohy. Byla jako čertík, dokonce se Khov musel zamyslet, kde přišla k těm akrobatickým dovednostem, a co s nimi asi umí v posteli. Překvapivě mu nedala šanci to zjistit. Zvedla z podlahy starožitný nůž, který jí při pádu vypadl, a hodila ho po tlustém terči. Pravděpodobnost zásahu jí přála.

Nepočítala s generálovými vycvičenými reflexy, zocelenými léty služby.

Hbitě se letící čepeli vyhnul, a tak ho škrábala jen na rameni a roztrhla mu drahou hedvábnou košili. Let dokončila zpomalenou rychlostí a zabodla se do diplomu za zády generálova křesla. Tedy tam, kde bylo obvykle.

Khov si prokřupl pěst a vykročil k bezbranné útočnici. Ta poznala, že prohrála, a sportovně se na bývalého šéfa usmála. Pak si z dutého zubu jazykem vyšťourala ukrytou pilulku pro případ nezdaru a spolkla ji.

„Vzdejte se, Peggy,“ řekl jí Khov, který si toho nevšiml. „Odpor je marný. Jestli jste si chtěla vzít dovolenou, stačilo říct. Měla byste si zajít k doktorovi.“

Ani ten nejlepší lékař Unie by jí už ale nepomohl. Jed se dostal do krevního oběhu a počal devastovat všechny životní funkce. Zastavil dýchání, mozkovou činnost i srdce, zkontroloval, jestli něco nezapomněl a beze stopy se rozplynul.

Peggy zmodrala, zhroutila se a padla na podlahu.

V ten okamžik dveře generálovy kanceláře rozkoplo komando osobních strážců a do místnosti vběhlo pět mužů s pistolemi v rukou. Ležící sekretářku zaznamenali hned, a na okamžik je napadlo jestli neruší nevhod.

Nerušili. Khov se nad ní postavil a podíval se udiveně na krev z rány na rameni. Potom se k nehybnému tělu sklonil, vzal její hlavu a změřil tep na krku.

„Je mrtvá,“ podíval se na bodyguardy zmateně. „Peggy mě chtěla zabít!“

17.

Bledý Hochstapler mohl už jen konstatovat smrt. Zřízenci tedy zabalili mrtvolu generálovy dlouholeté sekretářky do stříbrné hliníkové fólie a naložili do rakve. Její staropanenské tělo už nikdy nepozná nic než mráz márněního boxu a pach hlíny. Kancelář se plnil lidmi. Bylo až neskutečné, jak rychle se ta zpráva roznesla. Předě dveřmi hlídalo několik bodyguardů, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný. Muži s výmluvně vyboulenými černými saky v podpaží chrabře odolávali nátlaku televizí, rozhlasu i bulvárních či seriózních tiskovin. Daně platící veřejnost si přála být informována.

Výšetřovatelé z útvaru Vnitřních záležitostí i Policie snímali otisky prstů ze všech myslitelných plošek, a citlivými přístroji analyzovali zejména nůž. Zbraň použitá k pokusu o vraždu zatím stále byla zabodnutá do lakovaným dřevem obložené stěny na úrovni generálova krku.

Khov to vše pozoroval krví podlitýma očima, nevnímal okolí a stále jako by se nemohl vzpamatovat ze šoku. Za posledních pár hodin se mu celý život zhroutil jako domeček z karet. Nejdřív zpráva z Paradisy o Markově smrti a teď tohle. Se světem, jaký znal, bylo něco šeredně v nepořádku.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, generále?“ sklonil se k němu doktor Hochstapler, který sám vypadal jako by potřeboval pomoc odborníka.

„Vodu,“ zašeptal šéf SDPP a sundal si kravatu. Jeho stárnoucímu srdci se takovéhle zacházení moc nelíbilo a upozornilo na to divokým klepáním na hrudník.

„Říkal jsem vám, že se musíte šetřit,“ připomněl mu lékař, a poslušně mu nalil sklenici vody z karafy na stolku. „Tohle vás mohlo zabít.“

Generál zdvihl oči a nevěřicně se na něj požíval. Ano, opravdu šlo o život.

„No, už musím jít,“ rozloučil se Hochstapler a vyhnul se jeho pohledu. „Až provedu pitvu, dám vám vědět. Tak kolem poledního.“

„Rozumím,“ kývl Khov nepřítomně. „Budu tady.“

S doktorem odešli i pohřebáci, a svou práci pomalu končili i vyšetřovatelé. Vysoký muž v uniformě dal generálovi podepsat nějaké prohlášení a se zasalutováním vyklidil místnost. Zbytek lidí ho následoval.

Generál osaměl.

Za okny kanceláře pomalu svítalo, a společně se světlem na generála padla deprese. Poprvé za celou tu dobu, co Službu vedl, ho napadlo, jestli není čas odejít do důchodu. Tak důležitou organizaci by měl asi vést někdo mladší. Na psacím stole mu zazvonil telefon. Jeho první myšlenka byla, že ho určitě vezme Peggy. Teprve pak si to uvědomil. Sám ho nechtěl brát, musel vyrazit ven, pryč z téhle místnosti, která mu všechno připomínala. Vzal si sako a vykročil ke dveřím, ale zakořeněná odpovědnost mu nedovolila jen tak odejít. Práce byla to jediné, co mu zbylo.

Byla to Elsa.

Chtěl jí říct, co se stalo a vyjádřit jí soustrast nad společnou ztrátou, ale nenechala ho ani dokončit pozdrav. Něco v jejím hlase znělo tak naléhavě, že ho to donutilo bez hlesu naslouchat vodopádu slov.

A pak sluneční paprsky začaly Khova opět hřát.

* * *

I na Oceánii se rodil nový den. Gomézová z něj sice nic neměla, protože ji Gore zavřel ve své laboratoři, ale jinak si na nepohodlí stěžovat nemohla. Ležela na měkké podušce a do uší jí hrála příjemná hudba z počítačových reproduktorů. Také byla připoutaná na diagnostickém lůžku a nad ní se skláněli dva muži s chirurgickou rouškou přes ústa.

Byl to Gore se svým věrným nohledem.

Braun průmyslníkovi vložil do natažené ruky injekční stříkačku a dívčino předloktí potřel desinfekcí. Operace, při níž měl být Gomézové odebrán vzorek DNA použitelný k nakloňování její repliky, mohla začít.

„Nebyl jste původně inženýr?“ polkla dívka a nejistě pozorovala Maxovu operátorskou lehkovážnost, se kterou se opíral o kraj jejího lůžka.

„Mám kurz první pomoci.“

To ji moc neuklidnilo. Naopak ji to donutilo k zamyšlení, kdo průmyslníkovi s výstavbou takhle moderní lékařské laboratoře pomohl. U zrodu myšlenky na ovládnutí světa stál jistě sám, vědecké schopnosti postačující ke klonování lidí ale neovládal. Musel mu ještě někdo pomáhat. Kdo, s tím se Max pochlubit nehodlal. Jeho pomocník Gomézové odborně poklepal na předloktí a našel nejvhodnější žílu. Byla krásně nafialovělá a přímo sváděla k napíchnutí. Do té by se musel strefit i ten nejhorší možný student medicíny.

Gore si soustředěně olízl rty a započal lékařský zákrok. Přiložil jehlu k vyboulené véně a Braun křečovitě zavřel oči. Nesnášel pohled na krev. Také Evita stiskla víčka a odvrátila hlavu. Krev jí většinou nevadila, ale když měla být její, bylo to něco jiného. Oči zavřel i Gore.

Pak ji nazdařbůh píchnul. Anatomický kurz slavil úspěch, kupodivu se trefil.

„Au!“ sykla dívka bolestí. „To bolí!“

„Než se vdáte, tak se vám to zahojí,“ odbyl ji inženýr a nabral do injekce několik životodárných mililitrů. „Ale možná se vdát nestihnete.“

„Nemusíte mě zabíjet.“

„Ale můžu,“ namítl lhostejně Max, a na místo vpichu, kde se dívce začala dělat modřina, nalepil leukoplast. „To je ta nejlepší věc na tom, být všemocný, má drahá bláhová. Můžete si dělat, co se vám zachce. Myslete na to tak, že vlastně nezenřete. Vaše místo zaujme jiná Evita Gomézová. Zdravější, krásnější, inteligentnější, a hlavně, mě oddaná!“

S někým se prostě nedohodnete.

O své božské nadřazenosti přesvědčený průmyslník odešel se vzorkem k soustavě mikroskopů, a ponechal svého pokusného králíka o samotě s Braunem.

„Braune, tohle dělat nemusíte,“ zkusila to dívka s prosíkem na jiné vrbě. „Pusťte mě, a zařídím, aby to bylo bráno jako polehčující okolnost.“

Velitel stanice se trochu provinile usmál.

„Je mi líto, slečno,“ poplácal ji po tváři. „Měli jste odletět, dokud jste mohli.“

Gore skloněný nad mikroskopem spokojeně zamručel. Krev byla kvalitní a mohla být použita k vypěstování klonu. Kóje v sousední laboratoři už se napouštěly biologickým roztokem, do nějž měl přijít zárodek.

„Víte, že budete vyrůstat s prezidentem?“ houkl přes rameno a natáhl se pro ampulku s Cliftonovou krví. Chtěl mít funkční kopie obou co nejdřív, těšil se na svůj comeback víc než dítě na vánoční stromček. Než ale připravil zkumavku, ve které měl proces růstu tkáně na molekulární úrovni začít, do laboratoře vrazil jako velká voda šikmooký velitel bezpečnosti.

Podle jeho divého výrazu něco nebylo v pořádku.

„Robot utekl,“ zodpověděl bezpečák Maxovu nevyslovenou otázku, a potvrdil mu tak podezření, zeje obklopen neschopnými idioty.

„Kde je teď?“

„Nevím. Skrývá se někde na stanici. Naši muži ho viděli vylézt z kanalizace.“

V mrazivém tichu, které po Čongově prohlášení nastalo, by bylo slyšet spadnout špendlík. Místo něj o podlahu zazvonila injekce, která Goreovi leknutím vypadla z ruky, a z ní se vylila odebraná krev Gomézové.

Tohle v Plánu C nebylo.

* * *

Ray už byl ještě dál, než se Čong obával. Možná by Asijce potěšilo, že se android toho času nacházel ve vězení, bohužel by mu to nutně kalil fakt, že na té svobodné straně barikády.

„Peggy, jste to opravdu vy?“ ověřoval si nevěřicně identitu vyhublé postavy ženy, která tu byla uvězněná za silovým polem, a která měla být desítky světelných let daleko odsud. „Proboha, jak dlouho jste tady?“

„Není podle čeho určovat čas, ztratila jsem pojem. Tak čtyři měsíce.“

„To ne!“ zvolal. „Před několika dny jsem s vámi mluvil v ústředí SDPP!“

„To jsem nemohla být já.“

Gore svými klony už evidentně nahradil mnohem víc lidí, než se Ray obával. Až z toho mrazilo. Podle toho, kolik dalších lidí tu bylo uvězněno, měl ve svých spárech pomalu celou Unii. Chybělo málo, a mohlo mu to tentokrát vyjít.

„Ale to teď není důležité,“ pokračovala sekretářka. Svě uvěznění brala statečně, mnohem víc ji vyděsilo, co slyšela o Markovi. „Kde je Mark?“

„V nemocnici,“ řekl android popravdě. „Gore na něj spáchal atentát.“

„Bude žít?“

„To nikdo nedokáže posoudit.“ Ray neměl přístup k vysílačce nebo frekvencím zpravodajských serverů, a proto nebyl o nedávno zveřejněném smutném prohlášení z Paradisy informován. „Leží v komatu.“

„A generál?“

„Když jsem s ním naposledy mluvil, tak byl v pořádku,“ ujistil ji, ale musel poctivě přiznat i svoji nemalou obavu. „Jestli je však na vašem místě nasazený Goreův klon, může se každou chvíli ocitnout v ohrožení.“

„Tak na co tady sakra ještě čekáme?“ ozval se Bob odhodlaně ze své cely. „Dostaň nás odsud a my tomu holomkovi ukážeme, zač je toho loket!“

Ray dál nečekal a dobře mířeným zásahem elektrického výboje do centrálního rozvodového panelu zabezpečení zrušil silová pole v celém vězení. Desítky utlačovaných milionářů, státních úředníků a herců se vyhrnuly ven, a v touze po odplatě se ozbrojily vším, co bylo po ruce.

Bob společně s nasupenou Peggy a jednorukým androidem je vyvedli z vězení do útrob těžební stanice, jejíž licence na těžbu dilithia se tímto ocitla v nebezpečí.

18.

Pomstychtivé komando uprchlých vězňů postupovalo těžební plošinou pomalu, ale s konkrétním cílem. Dveře kobky držící je stranou od svobodného světa neodolaly soustředěnému náporu, a poroučely se do kovového šrotu. Jakmile se ocitli venku, projevila se jejich potlačovaná agresivita, která demolovala vše, co nebylo přibité. Pryč byla úcta jindy distingovaných jedinců k cizímu majetku, a opět se potvrdilo rčení, že inteligentního člověka od barbarského neandertálce dělí jen jeden teplý oběd.

Nad tajným vězeňským podlažím byla strojovna. Zpacifikovat službukonající techniky a těch pár pochrupujících strážní nebyl žádný problém.

Ray, jehož osvoboditelská činnost mu zajistila post neoficiálního velitele této improvizované čtyř bojovníků za demokracii a lidská práva, tady skupinu zastavil. Bylo načase se rozdělit a efektivně určit cíle.

První část musela zůstat zde, a měla za úkol udržovat v chodu stoje pro zajišťující životní prostředí. Na energetických generátorech závisel život všech, a nikdo nechtěl riskovat nechat je bez dozoru. Jako velitel této malé záložní eskadry byla ke svému zklamání určena Peggy, která se tolik těšila na to, až bude moct Goreovi vyškrábat oči.

Nakonec uznala, že její kondice není na takovou fyzickou zátěž po dlouhodobém věznění připravená, ale než je nechala pokračovat v misi, Ray jí musel svatosvatě slíbit, že průmyslníka příkladně potrestá sám.

Tuhle podmínku mělo ale víc lidí v místnosti, a někteří si pod tím pojmem představovali věci, které by nevymyslel snad ani Gore osobně.

Druhý tým, do jehož složek připadla drtivá většina všech ostatních, měl za úkol zajistit ostatní pracovníky plošiny, od dělníků moře po strážní jednotku. Tomuto uskupení byla přidělena i většina palných zbraní zabavených ve strojovně, a jeho velitel si už prozkoumával konstrukční plány stanice, které našel v místním počítači.

Nezařazení zůstali jen Ray a Bob.

„My půjdeme kam?“

„Naším cílem je zachránit praporčíka Gomézovou,“ řekl Ray s takovým zápallem, že příslušníkovi Vesmírné policie bylo okamžitě jasné, že tato dívka znamená pro jeho kamaráda víc než kolegyni ve zbraní.

„Pane, něco jsme našli,“ zavolal na Raye velitel druhého týmu, jehož zaujetí pro věc a lehkost, s jakou zaplul do vojenského drilu dávaly tušit, že v běžném životě pracuje v armádních složkách. „Tohle vás bude zajímat!“

Na monitoru před ním byla zobrazená složitá síť chodeb a místností.

„Procházel jsem projekty, abych určil nejlepší postup pro svoji jednotku,“ řekl, když k němu android přistoupil, „a našel jsem v nich nesrovnalosti.“

„Jako co třeba?“

„Zbytečně silné vnitřní zdi a nesmyslně vedené chodby,“ ukázal muž na obrazovku. „Tohle molocha navrhoval buď šílenec nebo paranoik.“

„Souhlasí. Obojí by odpovídalo psychologickému profilu Maxe Gorea.“

„Podle mě je tu spousta tajných chodeb a místností,“ pokračoval voják. „Nejvíce je jich soustředěno v levém křídle plošiny, tam, co jsou sklady, a nad rafinerií.“

„Dobrý postřeh, poručíku,“ ocenil ho Ray. „Tam se vydáme nejdříve.“

Na to se otočil čelem do prostorné strojovny, kde se zbytky osvobozených připravovaly na trestnou výpravu. Chtěl jim dodat odvahy, ale rozmyslel si to. Lidé tady byli tak nažhavení vylít si vztek, že by jakékoliv přilévání oleje do ohně bylo zbytečné. Naopak cítil potřebu je trochu zbrzdít, aby neublížili těžce pracujícím nevinným horníkům, kteří o špinavostech za zdmi a příčkami stanice neměli ani tušení.

„Víte, co máte dělat,“ řekl jim. „Těším se s vámi na shledanou nahoře.“

Myslel tím heliport na plošině, kde právě přistávala malá stíhačka.

* * *

V laboratoři tou dobou zavládla horečná panika. Gore už měl s Rayem osobní zkušenosti, a měl oprávněnou obavu, že by si našťvaný android mohl chtít popovídat i o několik měsíců starém incidentu, kdy musel průmyslníkovi nedobrovolně sloužit.

Max překročil kaluž rozlité krve a přeběhl k počítačové konzole. Několika stisky tlačítek si na nástěnném monitoru v čele laboratoře vyvolal záznamy bezpečnostních kamer objektu, které byly rozmístěny prakticky všude.

Díky tomu mohl vidět, že prakticky všude začíná prohrávat. Na záběrech v chodbách, rafinerii i ve společenské místnosti se jako mravenci rojili lidé, které Gore používal jako předobrazy pro klony, a hlásili se o svá práva. V tuto noční dobu ospalá ochranka se nechala lehce přemoci, což nebyla pro šikmookého dobrá vizitka, a dělníci většinou ani nechápali, co se děje. Max ten masakr svých snů sledoval s ledovým klidem.

„Panebože, panebože, panebože,“ drmolil šokovaný Braun, který se ještě před několika minutami cítil pánem situace, a teď začal propadat hysterii. Chladnokrevný byl jenom když vyhrával. „Půjdeme do vězení!“

„Vy do vězení nepůjdete, moc byste mluvil. Postarám se o vás.“

Braunovi se viditelně ulevilo. On byl ten typ, co by vězení snášel špatně, a určitě by musel nějakému velkému černochovi ve sprchách podávat mýdlo.

„Máte připravený únikový plán?“ vydechl vděčně. „Tak sem s ním!“

„Dobrá,“ otočil se k třesoucímu se poskokovi Gore. „Ale možná budete zklamaný. Čongu, postarejte se tady o našeho pana Brauna.“

Teprve teď si velitel stanice uvědomil, že šéfova slova se dají brát s několika významy, a ten pravý je pohříchu ten, který se mu moc nezamlouval.

Nestačil ale ani nesouhlasně kviknout, a bezpečákův úder malíkovou hranou, vedený zákeřně zezadu do inženýrova vazy, zbavil Gorea starosti číslo jedna. Zbývaly starosti dvě až šedesát devět. Tolik měl totiž původně ve vězení hostů. Dosud připoutaná Gomézová tomu nemohla zabránit.

Braun padl jako podřátý a byl mrtvý ještě než se složil na podlahu.

„Nachystejte únikový modul!“ zavelel Max a přiskočil k dívce, aby jí uvolnil pouta. Nehodlal vyklidit pole s prázdnou.

„Nebojte, ještě to neskončilo.“

Šikmooký se přesunul k počítači a zahájil aktivaci únikového protokolu. Laboratoř potměla, a na všech monitorech se objevila číslice 10:00. Gomézová netušila, kudy chce tahle vykutálená dvojice zdrhnout, ale muselo to mít něco společného s klonovacími kóji, protože k těm ji Gore vlekl.

„Vaši přátelé myslí, že vyhráli, ale brzy poznají, jak se velice mýlí!“

„Jak to?“

„Za deset minut tahle stanice i se všemi důkazy vyletí do povětří!“

„Autodestrukce připravena,“ potvrdil Čong. „Mám ji spustit?“

„Samozřejmě!“

Asijec zadal počítači poslední úkol, a odpočítávání se okamžitě rozběhlo. Nebyl už důvod dál se zdržovat na potápějící se lodi, a oba zlosynové to dobře věděli. Společně se rozběhli k prázdným buňkám, a vzpouzející se rukojmí táhli za sebou. Mohla jim být užitečná při projektu D.

„Ne tak rychle, pánové!“ zadržel je hrobově výhrůžný hlas po pár krocích. Gore s Čongem zastavili a neochotně se otočili. Ve dveřích do laboratoře stál jako bůh pomsty Ray, s věrným Bobem po boku.

Oba měli plné ruce zbraní. Tedy tři.

„Rayi,“ pozdravil androida suše průmyslník. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Rayi!“ zvolala i Gomézová, v jejímž srdečném projevu se dalo vysledovat mnohem víc radosti než v Goreově lakonicky neupřímném pozdravu.

„Odstupte od ní!“ řekl Ray ultimativně a významně na Maxe zacítil.

Mělo to však přesně opačný účinek než rezignaci. Inženýr k sobě dívku přitiskl ještě více, a vytvořil si z ní živý štít.

Kdyby android vystřelil, nutně by to odnesla i ona. A jako by to padouch vycítil, zákeřně se usmál. „Nech mě jít, nebo ji zabiju!“

„Nemáš kam utéct!“

V laboratoři nastal klasický případ patové situace, kdy byly síly vyrovnány. Na oficiálně mrtvého zbohatlíka příliš živý záporák si toho byl dobře vědom, a hodlal využít ke svému prospěchu emoce, které měl android překvapivě vyvinutější než tento bezcitný člověk a jeho zabiják.

„Tak, a co teď, androide?“ procedil skrz zuby. „Máš nějaké eso v rukávu?“

„Má!“ zazněl hlas z druhé strany místnosti. Gore s Čongem zase museli udělat otočku čelem vzad. Tentokrát však užasli

nejen oni, ale i ostatní.

„Marku!“ zvolali sborově. „Jsi to ty?“

„Ano,“ řekl legendární kapitán SDPP a vystoupil ze stínu skrytých dveří.

„Stone, vy nejste mrtvý?“ nevěřil šokovaný Gore. Jistoty se mu hroutily.

„Ještě ne,“ usklíbl se agent se zafačovaným temenem hlavy, ale jinak nepochybně živý. „Ale tyhle vaše mejdany mě jednou určitě zabijou.“

„Jak to?“ zoufal si Max. „Vždyť zprávy říkaly, že jste podlehl zraněním!“

„Cílená dezinformace,“ vysvětlil Mark stručně. „Když jsem se včera probral z komatu, do kterého jste mě tak vypočítavě poslal, uvědomil jsem si, že si nedáte pokoj, dokud se vám to nepovede. Požádal jsem proto Elsu, aby všechny nechala v tom, že jsem zemřel, a vydal se přímo sem, uzavřít tuhle nepříjemnou kapitolu jednou pro vždy.“

„Jak jsi věděl, že jsme právě tady?“ ozval se Ray. I on byl nadšený z přítelova zmrtvýchvstání, ale zvědavost chtěla být ukojena také.

„Z Oceánie přišlo tvoje poslední hlášení, a pak jsem se z tebou nemohl spojit,“ pokrčil Stone rameny. „Bylo nasnadě, že se tu něco nekalého děje.“

Gore využil chvilky vysvětlování, kteroužto chybu obvykle dělají ti špatní chvastouni, a stiskl tlačítko alarmu. Stanici se rozezněl ječák klaksonů.

„Ale ne,“ zaúpěl Mark a promnul si útrpně spánky. Migréna po zranění trvala a hluk mu stále nedělal dobře. „Už takhle mě bolí ukrutně hlava.“

Na tuhle chvilku jeho nepozornosti Max čekal, odhodil od sebe Gomézovou, až spadla k Rayovým nohám a rozběhl se pryč. Nastal zmatek.

Odpočítávání autodestrukce ukazovalo 07:30 a čas nesmlouvavě ubíhal.

19.

Válka je vznešená věc, ale člověk se při ní brzo unaví. Tak pravil klasik, a Mark Stone by se pod to klidně podepsal. Jeho zdravotní stav nebyl pořád ještě ideální, a ani ohlušující křik alarmu s chaosem v laboratoři mu na kondici nepřidal.

Otřesu, jaký nedolčenému agentovi zvuková vlna způsobila, využil lapený Max Gore, a zcela nesportovně ho kopl mezi nohy. Mít lepší trefu nebo silnější náprah, rozplakal by tím řadu slečen, Elsu Swensonovou počínaje. Takhle jen pohmoždil Stoneova třísla a způsobil mu krátké mžítiky před očima. Ray s Bobem byl příliš daleko, než aby stihl prchajícímu průmyslníkovi zabránit v tom, co následovalo bezprostředně poté.

Na panelu klonovací kóje, před kterou stál, vymačkal Gore rychlý sled čísel, a když se komůrka rozevřela, vstoupil do ní. Sklo opět zajelo na své místo, a celý vnitřek začal klesat tajným výtahem pod úroveň podlahy.

Maxíkovi už nemohl v cestě do záchranného modulu nikdo zabránit.

O zmizení po anglicku se pokusil i Čong. Pochopil, že na stanici mu už pšenka nepokvete. Zasáhla však Gomézová, lépe řečeno se o to pokusila.

Pořád ještě ležící na zemi, kam ji Gore tak negentlemansky srazil, zařvala varovně jako tur, vyskočila, a rozběhla se za couvajícím Asijcem.

Jenže nedoběhla.

Šikmooký velitel nehnul brvou, promptně se zul, a vycházkovou polobotku s kovem zocelenou špičkou a patou hodil po dívce jako bumerang. Obuv rychle zasvištěla vzduchem a zasáhla útočící amazonku přímo doprostřed čela. Pak se ladně vrátila majiteli do ruky a společně s ním vyklidila pole.

Android si mohl vybrat mezi jím a pomocí Evitě. Rozběhl se proto k omráčené dívce, sklonil se nad ní a prohlédl její zranění. Byla v bezvědomí, ale pravidelně dýchala, a vše nasvědčovalo tomu, že až se probere, tak bude v pořádku.

Pouze na čele měla malý dolík a fialovou modřinu.

Stone se mezitím dobýval do skleněné buňky, ve které uprchl šílený Max.

„Vezmu si na starost Čonga,“ zavolal na něj Ray, a aniž by čekal na odpověď, vydal se po ještě teplé stopě žlutého zabijáka. „Zvládneš to tady sám?“

„To se ví,“ zamumlal Mark a hledal způsob, jak se dostat za Gorem.

Jeho marný boj s přepážkou kóje připomínající zoufalý mimický výkon a složitost kontrolního panelu přiměla androida, aby se ještě vrátil a okamžik zdržel. Ze svého pásku vyňal zbývající rukou osvědčený přístroj na dešifrování číselných trezorových kombinací, a podal ho kolegovi.

„Takže zase společně v akci?“ přijal ho Stone. „Už mi to chybělo.“

„Ne tolik jako mně,“ usmál se Ray, ale už se nemohl déle zdržovat. Zbytek si poví později, až budou ti špatní mimo provoz nebo za katrem. I policistu postaveného několik týdnů mimo službu už železka svědila v kapse. Postavil se do pozoru a připravil se k pronásledování.

„Co mám dělat já?“

„Zůstaň s praporčíkem Gomézovou,“ zaúkoloval ho android na odchodu. „Zaříd, aby se dostala na ošetřovnu, a ať jí pořádně prohlídnou!“

Boba to zklamalo, ale uznal, že dívku v mdlobách by opouštět neměli.

„Rozkaz!“

Přátelé se zase museli na čas rozdělit. Zatímco Mark se dál pokoušel vlámat za Gorem a Bob se ujal péče o raněnou, android se vydal za kořistí.

Vystopovat ji nebylo nijak složité. Čong prchal hlučně a bez kličkování. Jako ústupovou cestu zvolil tajnou chodbu

ústicí ve skladu s vybavením, a několikavteřinového náskoku využil k jejímu provizornímu zatarasení. Nestihl se proto dostat nijak daleko, a to se mu stalo osudným.

Regál s prošlými saponáty nemohl být pro androidovu strojovou sílu dostatečnou překážkou, a ten ho hravě odsunul pryč i jednou rukou.

Asijec se akorát dostal na druhé straně skladu k výtahu. K jeho smůle byla plošina zrovna ve vyšších podlažích, a jinudy se odtud dostat nedalo. Pomalé skřípání, které prozrazovalo pohyb výtahu dolů, nemohlo bezpečáka dostat z dosahu našťvaného androida včas ani omylem. Jednal proto stejně jako zvířata zahnaná do kouta. Postavil se pronásledovateli čelem a vystrčil dráčky. Tedy, nevystřelil nic, ale rozhodl se proměnit ve zbraň cokoliv, co měl v dosahu rukou.

Opřel se plnou silou do nejbližšího regálu, ten se zakymácel, vypadala z něj doživotní zásoba dvojrvtvého toalet'áku, a svalil se na bok. S třisknutím vrazil do svého souseda s mýdlem, a kaskádovitým efektem porážel další a další, jako kostky domina. Na druhé straně řetězce se ocitl Ray.

Sice se stihl schovat, ale ztratil na několik okamžiků z očí tlustého Japončika. Jakmile hluk padajícího kovu utichl, android byl zase na nohou a rozhlížel se, kam se Čong mohl schovat. Na místě, kde ho viděl naposledy, už nestál, na jeho pozici se dokutálela rozmotaná rolička papíru. Výtah dorazil, ale zel prázdnotou. Bezpečák musel být tady.

Byl.

Těžce dunící kroky se rozezněly místností a Čong se do Rayova zorného pole vrátil. Jenže byl vyšší, silnější a rychlejší. Měl totiž na sobě jeden z robotických dělnických úborů vybavený různými nástavci, které teď hodlal místo na rozbití horniny použít na rozbití androida.

Nastal čas, kdy měla užiteková technologie poměřit síly s umělou inteligencí.

Asijec se rozběhl proti Rayovi, odrazil se posílenýma nohama do dlouhého skoku, a udeřil ho nástavcem připomínajícím cepín pod bradu. Odnesl to další kus kůže, a z levého důlku androidovi vypadlo oko.

Síla úderu jím mrštila proti jednomu z posledních stojících regálů. Proletěl jím, upadl, a narazil hlavou do zdi za sebou.

Při tom se mu v hlavě propojilo několik spojů, a on omylem zachytil hlášení nějaké ne příliš vzdálené vysílačky. Bylo to hlášení policejní fregaty, která právě posílala do těžební stanice ozbrojený výsadek. Mark si stihl zajistit posily.

Jsou tu naši!, pomyslel si, a poprvé za dlouhou dobu uslyšel v hlavě odpověď od mozkových vln svého nejlepšího kamaráda. Už nebyl ve vesmíru sám.

Čong se nad ním rozkročil, a zamířil mu na hlavu hlavní generátoru štěpeného laseru. Zásobník svítil červeným světlem, měl čerstvě nabito.

Ray nehnul ani brvou.

Jen se v duchu pomodlil, aby jeho antigravy už vyschly a zapojil je. Tlak vzduchu zasýčel šikmoočkovi mezi nohama, a vytlačil androida po zádech mimo dostřel laseru. Právě včas, protože v tu chvíli podlahu, kde měl Ray ještě před sekundou krk, prořízl jasný paprsek.

Toto neúmyslné propojení skladu s Goreovým soukromým budoárem zapojilo automatický protipožární poplach, který spustil spršku mžící vody. Žhnoucí laser krátce zazařil, a po několika sekundách se vyčerpal. Bude trvat asi minutu, než se zásobník dobije na další výstřel.

Na Čongovu helmu dopadl oslepující déšť. S nutností stěračů designér při navrhování skafandru nepočítal, a přispěl tím k porážce žlutého nebezpečí. Dezorientovaný Asijec zavrával a udělal dva kroky zpět.

Ray jako cvičený agent využil jeho chvilkové slabosti, obkroužil pomocí svých trysek místnost, a prudce dvoumetrovému nepříteli vrazil do zad.

Zavalitý bezpečák ještě neuměl ovládat robotické končetiny natolik dobře, aby takový výpad ustál, a přepadl dopředu. Zřít se jako kámen do vypálené díry, a jeho pádu až na dno průmyslníkova obýváku zabránilo mávnutí cepínovým nástavcem. Zachytil se jím na okraji otvoru, a zůstal viset uvězněný mezi dvěma patry stanice. Na úrovni podlahy vyčuhovala jen našťvaná hlava s prasečími očky v průzoru helmy.

Android přistál a podal poraženému ruku, aby mu pomohl se vytáhnout.

Asijec ruku přijal a přitáhl se. Teď, když ho Ray držel, mohl si osvobodit paži s cepínem a vyhoupnout se nahoru. Ale to neměl v úmyslu. Jakmile uvolnil ostrý hrot nástroje, vši silou ho zabodl androidovi do nohy.

Pro dobrotu na žebrotu.

Na zásobníku druhé ruky, kterou ho Ray držel, se rozsvítila červená. Muž vyrazil přidušený skřek, a opět zamířil na nepřítele. Ten už nepovažoval za nutné obětovat zbývající ruku záchraně takového nevďěčníka a pustil. Společně s kopancem do měkkého obličeje to Čonga poslalo dolů.

Robotické nástavce Čongova oděvu ale nevydržely tlak podrážky, praskly, a zůstaly nahoře. Asijec dopadl o patro níž, zcela beze zbraní, a z těžební soupravy mu vyčuhovaly jen jeho vlastní ruce. Ray to považoval jako splátku za vlastní končetinu. Sebral z podlahy utržený nástavec s generátorem laseru a nahlédl do díry, kde zmizel Čong. Potupený bezpečák dole zuřil.

„Já se vrátím!“ křičel. „Najdu si tebe i tu tvoji holku a zničím tě!“

„Ne,“ ujistil ho suše Ray. „Nezničíš.“ Bez výčitek zamířil rozžhavenou hlaveň laseru na Asijce a vypálil.

20.

Dar přítele androida na dešifrování číselného kódu buňky Markovi pomohl. Stačila chvilka, a průhledná přepážka mu přestala bránit ve vniknutí do Goreovy únikové šachty. Ta vedla někam dolů, stáčela se mimo dohled, a ozývalo se z ní hučení průmyslníkova výtahu sjíždějícího stále níž.

„Zvládneš to tu?“ ohlédl se na Boba klečícího starostlivě u Gomézové.

„Jasně,“ ujistil ho policista. „Brzy tu budou posily, neváhej a skoč!“

Stone se nedůvěřivě podíval do hloubky. Nemohl říct, že by ho zrovna lákalo vrhnout se střemhlav někam do prázdna, váhal ale jen okamžik.

Pak se pokřižoval a skočil za Maxem. Tentokrát nedovolí, aby z toho ten šílenec vyvázl lacino jako v předchozích případech. Letěl nohama napřed, ale protože tunel výtahu byl poměrně úzký, mohl strmý pád kontrolovat. Po pár metrech se tubus zkroutil, a Mark dopadl zadkem na ponýtovaný plech. Hon se pro něj změnil v hru. Začal klouzat dolů jako na tobogánu, a v tu chvíli si to dokonale užíval.

Následoval tvrdý dopad nohama napřed na střechní stojícího modulu.

Mark prokopl mřížku na stropě a nasoukal se dovnitř. Kabina, která dřív sloužila jako klonovací nádrž, už byla prázdná. Gore se stihl dostat pryč.

Tunel končil ve staničním přístavu pod vodou. Mark tu ještě nebyl, a proto ho pohled na velkou nádrž s moly a zakotvenými osobními ponorkami ohromil. Stroje se poklidně houpaly na hladině, Maxe ale neviděl.

Ten se uzavřel v jedné z ponorek a žhavil motory, aby se dostal pryč než se k němu Stone dostane. Nastartoval rychle turbínu a namířil si to k průplavu.

Stone zpozoroval unikající doutník a rozběhl se po molu za ním.

Gore mířil k ústí přístavu, ale než k němu dospěl, Mark se prudce odrazil a plavným skokem přeskočil na velitelský můstek ponorky.

Zloduch uvnitř uslyšel dopad na trup a pokusil se setřást pronásledovatele divokými manévry. Mark se však držel zuby nehty a pomalu se přitahoval pomocí několika zářezů směrem ke vstupnímu poklopu.

Jednomu zabránit ale nemohl, a Max si tuto nepopiratelnou výhodu dobře uvědomoval. Jakmile to hloubka nádrže dovolila, okamžitě se ponořil a odepřel agentovi SDPP nalepenému na plášti přísun vzduchu.

A s tím nemohl bojovat ani on. Ponorka pod vodou ještě zrychlila, protáhla se výpustí, a zamířila rovnou do širých hlubin. Dál už Mark nemohl stačit s dechem a uznal porážku dřív, než mu prasknou plíce.

Prohrál bitvu, ale ne válku. Vyplaval na hladinu před plošinou, kam ho ponorka zavlékla, několikrát se zhluboka nadechl a vrátil se hned zase pod vodu. Podmořský dok byl stále otevřen.

Stone se jím dostal nazpět do nádrže, a vyhoupl se na molo, ze kterého skočil za Gorem. Proud vody z něj jenom crčely, ale na pohodlí nebyl čas. Jenom odhodil košili, která se mu nepříjemně lepila na tělo a z hlavy si strhl nacucané obvazy. Potápění v ledové vodě ho probralo, zas byl ve své kůži a žilami mu proudil rozpumpovaný adrenalin.

V přístavu kotvilo několik dalších ponorek. Mark si vybral tu, co byla nejbližší ústí, zaplul do ní ladně jako do kokpitu Merkur a nastartoval.

Tachometr stroje se prakticky během několika sekund přetočil do červených hodnot, a rychlost povolená v doku směnicemi Unie se pro pilota stala jen vlašným doporučením. Vrtule turbíny se zuřivě roztočily a vyslaly do bazénu gejzír bublinek. Pak se odpíchly a ponorka vystřelila za Gorem.

Širá moře Oceánie mohla Maxovi poskytnout diskrétní ochrannou náruč, a Markovi pátrání po něm komplikovala omezenost vizuálního kontaktu.

Předním průzorem nebylo vidět daleko, a velkou část výhledu zakrývala hejna pestrébarevných ryb, které si zřejmě podvědomě uvědomovaly, že do blízkosti těžební plošiny se rybářské lodě neodváží.

Naštěstí se Gore nestihl dostat mimo dosah palubního sonaru.

Monitor s blikající žlutou tečkou na Markově řídicí konzoli prozradil směr uprchlíkova snažení, a jeho ponorka se hnala jako splašená za ním.

Stejně vybavený však byl i průmyslník. Když zaznamenal, že se k němu Stone rychle blíží, zamířil se svým strojem do větší hlubiny. Tlak a mořské proudy zde totiž práci sonaru komplikovaly, a donutily člun v závěsu ještě zrychlit.

Motory obou však už pracovaly na maximum a úpěly přetížením. Vyhraje ten, jehož výbava se ukáže odolnější.

Ponorky brzy překonaly hranici, kam dosáhlo světlo pronikající z hladiny a zahalila je neproniknutelná tma. Mark okamžik zapřemýšlel, jestli má zapojit reflektory, ale uvědomil si, že by se tím Goreovi jen prozradil.

Stejně myšlenky pronásledovaly i Maxe, a tak se podvodní honička proměnila ve hru na slepou bábu. Popleteným sonarům nemohl ani jeden z protivníků důvěřovat, a bral je jen jako nezávislou náповědu. Dokud náhoda bloudící stroje nepřivede blíž k sobě nebo to jednoho ze soupeřů bažících po zničení toho druhého nepřestane bavit, zůstane to plichta.

Do napjatého ticha v řídicí kabině Stoneovy ponorky zapraskal reproduktor.

„Stone, jste někde tam venku?“

Na to mohl Goreovi odpovědět, to ho nijak neohroží. Vzal do ruky mikrofon a stiskl tlačítko příjmu. Měl rád noční telefony, neměl tak vysoký tarif.

„Já jsem tady, kde jste vy?“

„Ani smysl pro humor jste neztratil, to rád vidím. Nezměnil jste se.“

„Taky jsem nostalgický,“ souhlasil Mark. „Víte, co mi tohle připomíná?“

„Netuším.“

„Ale no tak,“ podivil se. „Opravdu ne? Přece náš rozhovor před několika týdny na vrcholcích Mount Evans. Mluvil jste něco o tom, že pomsta studí.“

„Ten citát zněl trochu jinak,“ rozvzpomněl se Gore, znechucený Stoneovou ignorancí. Tehdy si to připravoval tak dlouho, považoval to za skvělý vtíp. „Ale nemůžu po vás chtít, abyste měl klasické vzdělání.“

„No, hlavně že si pamatuju smysl toho vašeho starého pořekadla.“

„Nechme toho,“ navrhl Gore. „Přece byste nebyl najednou tak úzkoprsý. Pojďme se konečně nějak dohodnout, co říkáte, starý příteli?“

„Jak byste si to představoval, brachu?“

„Necháte mě jít, a já vám svatosvatě slíbím, že už se nikdy nevrátím.“

„To je lákavá představa.“

„Tak vidíte,“ zaradoval se Gore. „Přece jen jste inteligentní, to jste mě překvapil. Tak já jedu, pozdravujte Elsu, a tu vaši Unii si nechejte.“

„Počkejte,“ zarazil ho Mark po chvíli. „Neřekl jsem, že to беру.“

Gore neměl rád, když si s ním někdo hrál na kočku a na myš. Zakřičel na Stonea nějakou sprostou nadávku v dialektu orionských pašeráků, motory ponorky zapojil opět na nejvyšší výkon, a zamířil nazdařbůh pryč.

Markův sonar zaznamenal, jak se kolem jeho plavidla něco rychle mihlo a pustil se za tím. Maxmilián zapomněl v afektu vypnout mikrofon vysílačky, a tak Stone pořád slyšel jeho nadávky a pípání přístrojů. ,

Dozvěděl se ale i jiné věci. Upoutal ho i Goreův náhle zmatený tón.

„Co to sakra...“ zabrblal průmyslník, a do šumění sonaru v Markově kabině se přimíchal cizí řev. „Kurva!“ nechal se ještě slyšet průmyslník vyděšeně, a pak se komunikace s jeho ponorkou přerušila.

Nastalo tíživé ticho.

Mark se natáhl pro vysílačku.

„Maxi?“ zapnul ji. „Maxi, jste tam?“

Odpověď nepřišla, a Stone neměl čas na ni čekat. Jeho stroj totiž do něčeho měkkého narazil a zastavil se. Motory těžce zabafaly přetížením, a protože déle nápor nevydržely, trucovitě zastavily. Kokpit zhasl. Trpět klaustrofobií, zažíval by Mark pěkně perné chvíle úzkosti.

Venku ve vodě něco znovu zařvalo.

Byl to ten stejný hlas jaký slyšel v komunikátoru. Stone vyhlédl z okénka, ale krom tmy nic neviděl. Pomohl sonar. Ten problém s viděním neměl, a ukázal Markovi veliký žlutý flek přímo ve svém středu. Před ponorkou plavalo něco zatraceně velkého. A nechtělo se to mazlit.

Trup ponorky cosi drtivě sevřelo jako v lisu a kov záupěl námahou.

Stone si připadal jako sardinka v plechovce, do které se pokouší dostat hladový generál SDPP. Ponorkou si to obrovské něco pohazovalo s lehkostí peříčka, pilot uvnitř létal jako míček, a otloukal se o stěny a přístroje.

Chytil se křesla a s námahou se natáhl k palubní desce. Dřív než se nenasyta do konzervy dostane, zbývaly Markovy jen vteřiny. Poslední nadějí bylo tlačítko záložního generátoru. Stiskl ho, a strojovna zavrčela výbojem energie. Stone ten zbyteček síly která jeho plavidlu zbyla, přesměroval do předních reflektorů, a posvítit si ven, co ho to vlastně hodlá sníst.

Gejzír světla prořízl hlubinu, a udeřil přímo do červeného zaníceného oka monstrózní krakatice, která ve svých slizkých chapadlech tiskla dvě ponorky. Z kruhovitých úst jí čouhal špičatý jazyk.

Proti ní vypadaly čluny jako dětské hračky do vany. Kolem nich se omotávaly desítky černých mozolnatých chapadel vyrůstajících z tupé ploché hlavy, a zbytek dlouhého těla mizel zase ve tmě, kam kužel světla nedosáhl.

Mark se zapřisáhl že už si nikdy v restauraci nedá oliheň. Obří zvíře sebou divoce zmítalo, jak mu vadilo přímé bílé světlo, a nakonec Stoneovu ponorku zářící jako vánoční stromeček pustilo. Proud ji sice odnesl kousek dál, ale pořád zůstávala vyhladovělému netvoru na dohled.

Jediný agent SDPP se tak stal svědkem tohoto bizarního představení.

Tvor uvolněná chapadla soustředil na Goreovu ponorku a rozlouskl ji jako vlašský ořech. Vyztužený kov praskl jako papír a vyvalila se z něj kopa bublin. Mezi nimi zahlédl průmyslníka s vytřeštěným zrakem, jak ho jedno chapadlo popadlo a chtivě ho strčilo do chřtánu olihně.

Skoro až k sobě mohl Stone slyšet jak to křuplo. Tentokrát nebylo pochyb, že ďábelský inženýr Maxmilián Gore už problémy dělat nebude.

Mark polkl a věnoval dlouhodobému nepříteli tichou modlitbu a sbohem.

Nastala minuta ticha. ,

Uspokojená krakatice si pak řihla, proplula kolem druhé ponorky bez povšimnutí a švihnutím chapadel zmizela opět ve tmě svých domovských vod.

Bylo načase, aby se vrátil i Mark Stone.

21.

Generálova kancelář se změnila k nepoznání. Jindy strohá místnost odrážející asketickou povahu svého uživatele byla ověšená barevnými fáborky, vystřihovánkami, vlaječkami a balónky, kterým vévodil monumentální transparent s nápisem VÍTEJTE DOMA, PEGGY A MARKU!“ Sám neméně monumentální Khov stál uprostřed té vlajkoslávy se skleničkou šampaňského v ruce, a pozoroval tu nevkusnost smířeným výrazem. Ve tváři měl už v tuto pozdní hodinu ojíňený ruměnec.

Jeho vesmír získal zpět své jistoty a obrysy, stejně tak Služba pro Dohled nad Primitivními Planetami. Události minulého měsíce se začínaly zahalovat mlhou zapomnění, a nebýt Rayova hlášení v archivu nebo zbytku náplasti na čele čerstvě jmenované agentky Gomézové, staly by se pouhou vzpomínkou. Lidská mysl má obdivuhodnou schopnost zatlačit nepříjemné vzpomínky rychle do pozadí.

Mark i Peggy se revitalizovali ze svých zážitků a tohle byla oslava na jejich počest. Stavili se dokonce i admirál Neumann a prezident, který chtěl osobně poděkovat za záchranu stanice na Oceánii.

Jen díky SDPP se dilithium bude těžit dál.

Většina hostů už ale odešla, a mezi stoly s občerstvením zůstávalo jen zdravé jádro. Peggy s Elsou si povídaly s

Evitou, holky si špitaly a po očku se koukaly na Raye. Ten dělal jako že je nevnímá, a držel se v hloučku s Markem, Bobem a generálem. Doma se dozví, co si povídaly.

Měl metody, jak to zjistit. Všechny končetiny už mu opět fungovaly.

„Příští měsíc mi končí rekonvalescence,“ říkal akorát Mark generálovi, když se Ray znovu soustředil na rozhovor.

„Máte pro mě novou misi?“

„Pro začátek rutina,“ škytl Khov, vysrkl zbytek bublinek a jazykem zalovil jahodu na dně vysoké sklenice. „Pojedete na planetu Keldoran. Ale nejdřív chci vidět zprávu doktora Sovy o vašem zdravotním stavu! A nemyslete si, že ho ošidíte jenom proto, že je nováček.“

„Nebojte, pane. Jsem ve stoprocentní kondici. Zeptejte se Elsy.“

„Raději budu věřit zprávě oborníka,“ zamručel generál spokojeně. Jahoda byla sladká a správně nasákla lihovinou. „I když je pravda, že poslední doktor, kterého jsme tu měli, tak důvěryhodný nebyl...“

„Už Hochstaplera našli?“

„Ne, zmizel beze stopy ten den, co spáchala sebevraždu falešná Peggy. S ním i jeho záznamy a dokumenty. Že to byl on, kdo zásoboval Gorea krevními vzorky a řídil venku jeho agenty, jsme zjistili až z komunikačních stop v počítači. Těžko říct, koho všeho naklonoval.“

„Jediným vodítkem zůstávají lidé, které Gore věznil na plošině Oceánie“ podotkl kapitán Wagner. „Už jsme jejich náhradníky zajistili a originály jsou na svých místech. Doufejme, že žádný podvodník neunikl.“

„Co se stalo s klony, které byly teprve ve vývinu?“ zeptal se android.

„Projekt C byl předčasně ukončen,“ pokrčil generál rameny.

„Ty klony jsme propustili z růstového roztoku, ale pak si je převzala Sekce 31.“

„Co je to za organizaci?“

„To je přísně tajné. Ale nečekám, že se s nimi ještě někdy setkáme.“

„Oni je zabili?“ zděsil se Bob. „A co etické hledisko?“

„Tím se Sekce moc neřídí...“

„Takže po světě nebudou běhat kopie důležitých lidí a vy se nemusíte bát, že vás někdo bude chtít za pár let nahradit,“ pokusil se Mark odlehčit situaci. „Takovouhle práci by stejně nikdo jiný nezvládl.“

„Gore to měl dobře vymyšlené. Ještě že jsme se ho konečně zbavili.“

„Ten chlap mě bude dlouho strašit v nočních můrách,“ zasmušil se Mark. „A Elsa se ho nezbaví nikdy. To dědictví po něm je jako dvojsečná zbraň.“

„Ale bát se o něj nemusí, mluvil jsem s právníky z Wolfram and Hart. Teď když je Gore definitivně mrtvý, nikdo ji jeho podniky už nemůže vzít.“

„Ne, že by jí na tom tolik záleželo,“ ohlédl se Stone na svoji přítelkyni. Ve světle lampiónů jí to ohromně slušelo. Jejich oči se setkaly.

Usmála se.

V tu chvíli Marka napadlo, že vlastně ještě nechce, aby dovolená skončila.